ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Morressy_John-02-Mlady_Kedrigern_a_patrani_po_minulosti.pdb

PDB Name: 02_Mlady_Kedrigern_a_patrani_po
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.6.2003
Modification Date: 17.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JOHN MORRESSY

MLADÝ KEDRIGERN A PÁTRÁNÍ PO MINULOSTI

(YOUNG KEDRIGERN AND SEARCH FOR THE PAST)

Všem, kteří mě učili

"Dětmi práce sládne, ale neúspěchy hořkne."

-Francis Bacon

Jedna

Mladý čaroděj se dostává do slepé uličky • Činí zajímavý objev a důležité rozhodnutí

Až na tu osamělost to byl dobrý život.
Kedrigern bydlel už skoro tři roky v Tarryho jeskyni. Tu opouštěl jenom jednou za rok, když byl navštívit Fraiga Temného. Fraigus zhodnotil, čeho za tu dobu dosáhl, poukázal na chyby a pak mu napsal, které knihy si má v příštím roce přečíst a která zaklínadla se má naučit. Poté se Kedrigern zase vrátil do jeskyně a ke své práci. Takto poklidně ubíhaly jeho dny.
'Jeskyně' nebylo příliš výstižné označení pro obydlí jeho starého mistra. Nebylo ani chladné, ani vlhké, ba ani temné, z jeho skalních stěn nestékala voda a ani tam na nejnevhodnějších místech nerostly stalaktity a stalagmity. Bylo to spíš pohodlné panské sídlo vystavěné uvnitř hory. Jednotlivé místnosti, jejichž počet se neustále měnil, byly vybaveny množstvím vestavěné a pořád skvěle fungující magie. Svíce se samy zažíhaly pokaždé, když Kedrigern vešel do pracovny starého čaroděje a tajemná okna stále dodávala dostatek světla tam, kde ho bylo potřeba, bez ohledu na to, která byla zrovna denní či noční hodina. Za vlhkých a mrazivých dnů Kedrigerna probouzelo veselé praskání ohně. Kdykoliv musel odejít, mohl vchod do jeskyně uzavřít a zamaskovat tak, že po něm nezbyla ani stopa. Bylo to skutečně skvělé místo pro čaroděje, který se nechtěl nechat rušit při studiu.
A Kedrigern, ačkoliv se toho pořád ještě musel hodně naučit a přestože vůbec neodpovídal obecným představám o této profesi, čaroděj vskutku byl, o tom nemohlo být pochyb. Veřejnost v něm však čaroděje stále ještě neodhalila: od chvíle, kdy se nastěhoval do jeskyně svého starého mistra Tarrendina, setkal se jen s málo lidmi. Ale ani kdyby byl pod bedlivým každodenním dohledem několika desítek bystrozrakých spoluobčanů, nebylo pravděpodobné, že by jej někdo z nich považoval za čaroděje; ještě mnoho let ne.
Většina lidí - a obzvlášť ti, kteří nikdy v životě žádného čaroděje na vlastní oči neviděli - měla naprosto konkrétní představu o tom, jak by měl takový čaroděj vypadat, jak by měl mluvit, jak se oblékat a jak chovat. Byli si jisti, že čarodějové musí nést na svých bedrech tíhu mnoha staletí, jsou bledí a vrásčití, mají dlouhé sněhobílé vlasy a vousy, pronikavé oči a zvučný hlas, který zní jako burácení větru a dunění hromu. Očekávali, že budou pořád chodit oblečeni do tmavých rozevlátých rouch pošitých astrologickými a kabalistickými symboly, a že je bude doprovázet nějaká děsivá stvůra, jež jim slouží. Přestože nic z toho není pro čaroděje závazné, všichni lidé tomu věří a v důsledku toho Kedrigern naprosto vybočoval z obecných představ. On takhle prostě nevypadal.
Za prvé, byl příliš mladý. Na rozdíl od většiny ostatních čarodějů si získal jméno, jméno dávného a ctěného čaroděje, už

v raném věku. To mělo za důsledek, že se občas cítil jako dítě, které chodí v šatech dospělých. Neměl sněhobílé vlasy; ty jeho měly spíše světle hnědou barvu a povětšinou bývaly rozcuchané. Neměl vrásky ani dlouhý bílý vous. Neměl vůbec žádný vous. Ještě se ani nezačal holit a po několik příštích let se na tom nemělo nic změnit. Nenosil rozevláté roucho, ale oblékal se jako mladík, kterého můžete potkat na cestě, v kterémkoliv krámě nebo na tržišti. Se zaklínadly, odeklínadly, kouzly a protikouzly měl jen málo zkušeností. Znal všechna pravidla, ale nebyl si příliš jistý výjimkami; všechny zákony ale jen málo aplikací. Naučil se nazpaměť několik zaklínadel a některá velice závažná už udělal, ale pokaždé to bylo z okamžité nutnosti, nikoliv po patřičných přípravách.
Občas měl pocit, jako by se vydával za něco, co nebyl, a to se mu nelíbilo. Byl pevně rozhodnut, že své kvality prokáže. Co ovšem bylo ještě důležitější, předsevzal si zjistit pravdu o svých rodičích a to byl hlavní cíl, který si stanovil. Bez roků intenzivního studia však nemohl dosáhnout ničeho, proto se usilovně učil řemeslu, které si zvolil. A byla to těžká, osamělá dřina.
Řekněte 'čaroděj' a většině lidí vytane na mysli tajemnost, vzrušení, nebezpečí, setkání se zajímavými lidmi a tvory na podivuhodných a báječných místech. Jen málokdo si představí roky těžkého učení a procvičování ve špatně osvětlených a nevětraných místnostech, třeštící hlavu, očí pálící nevyspáním a záda bolavá od věčného hrbení se nad knihami. Jenže právě tohle byla realita.
Tarryho pozoruhodná knihovna zůstala po celé ty roky, kdy Kedrigern studoval u Fraiga Temného, nedotčená a čekala na něj. Nyní, když byl Tarry pryč a Fraigus daleko, mladíkovi nezbývalo, než aby se sám zorientoval mezi knihami magie, zaříkadel, zaklínadel a odeklínadel, kouzel a protikouzel, které pokrývaly police. Většina z nich byla v jazycích, jež zněly jako by byly stvořeny pro jiné než lidské hlasivky a zapsána symboly vymyšlenými pro nelidské ruce a nelidské oči.
Jednoho hezkého jarního rána Kedrigern zjistil, že jeho trpělivost dosáhla hranic. Byl den jako stvořený pro rybaření a procházky v lese, a on se při svíčce hrbil ve své pracovně nad starou černou knihou. Odstrčil knihu stranou - byla to zvlášť obtížná sbírka ochranných a obranných zaklínadel - protáhl se a protřel si oči. Proč nemůže být magie snadnější? zeptal se nahlas. Ve své samotě si už zvykl debatovat hlasitě sám se sebou.
Odpověděl si bez váhání. Protože pak by byl čarodějem každý, hlupáku. Nebyl by to prvotřídní zmatek? Zaklínadla a odeklínadla by se používala stejně běžně jako pozdravy, lidé by byli ustavičně proměňováni v něco odporného a zase by se sami měnili do původní podoby, a nic by nebylo jak má být.
S tím se těžko dalo polemizovat. No dobře, ale proč to trvá tak dlouho, než se člověk stane čarodějem?
Opět si odpověděl okamžitě: Aby se odradili líní budižkničemové, kteří raději chodí na ryby a flákají se po lesích.
Samozřejmě měl pravdu. To bylo to nejhorší, když se člověk přel sám se sebou: měl pravdu a mýlil se zároveň, v každé argumentaci vždycky vyhrával i prohrával. Kedrigern by měl velice rád někoho, s kým by si mohl popovídat, a už dávno se rozhodl, že až bude plnohodnotný a univerzálně vzdělaný čaroděj, nebude žít sám jako Tarry. Ani se jako Fraigus nespokojí se společností trola, který přes všechnu svou oddanost a výkonnost dokáže říkat jen jediné slovo. Bude mít lidského společníka z masa a krve.
Opřel se lokty o desku stolu, rukama si podepřel bradu a snil o tom dni, jenž se zatím ještě nacházel někde ve vzdálené budoucnosti. Bude mít společníka. Půvabnou společnici. Urozenou dámu. Možná královnu. Ne, královnu ne. Královny bývají příliš staré a obvykle nafoukané. Raději princeznu. Ano, princeznu. Mladou, krásnou. Zachrání ji před lidožravým obrem nebo ze spárů loupeživých rytířů. Probudí ji z kouzelného spánku. Zbaví ji nějakého odporného zakletí. Takové věci vždycky udělají na princezny dojem. Nemůže přece jen přijít a říct: "Ahoj, princezno. Jsem osamělý čaroděj a chci si tě vzít."
Už jsi přestal snít? otázal se jeho dotěrný vnitřní hlas. Fajn. Tak se laskavě vrať k práci.
Kedrigern si povzdechl a vrátil se k práci.
Po pouhých několika minutách, během kterých se nechal unášet představami o příjemné budoucnosti, se mu kniha zdála dvakrát obtížnější a nesmyslnější. Pasáže, po kterých klouzal jeho zrak, vůbec nedávaly smysl. Mělo to být ochranné zaklínadlo proti věcem vyrobeným ze železa - velice užitečné zaklínadlo pro každého, kdo byl nucen putovat přes bojiště a lesy zamořené loupežníky - ale najednou mu připadalo jako pouhé řádky nic neříkajících slov, které se navíc kroutily a splétaly jako úponky révy ve vichřici. Dokonalá hatmatilka.
Kedrigern vstal a šel k polici, na níž stála Tarryho velká kniha těžkých a obskurních slov ve všech jazycích. S jistým úsilím ji zvedl, odnesl si ji ke stolu a začal s její pomocí pomalu luštit význam tajemných značek v knize zaklínadel.
Tarryho knihy nebyly nijak systematicky setřízené; starý čaroděj si jednoduše zapisoval slova tak, jak na ně přicházel a důvěřoval své paměti, že je zase objeví, až je bude potřebovat. Slova z nejrůznějších zdrojů byla promíchána dohromady jako součásti nějakého slovního guláše. Pátrat mezi nimi byla pomalá a vyčerpávající práce a Kedrigern rychle ztratil trpělivost.
Někdo už by si měl dát tu práci a sepsat knihu, ve které by byla u všech obtížných slov jejich výslovnost a pravopis - prosté a jasné vysvětlení jejich významu - a to všechno by mělo být uspořádáno v nějakém systému, aby člověk dokázal nalézt slovo, které potřebuje, a nemusel při tom vždycky prohledat celou knihu.
Proč ještě nikdo takovou knihu nenapsal? otázal se sám sebe.
A proč to neuděláš ty, když po ní tak toužíš? odpověděl si okamžitě.
Protože ji potřebuju teď hned. Ulehčila by mi práci. Možná tu někde je. Přestaň si stěžovat a podívej se po ní, řekl si.
To dávalo smysl. Tarry nebyl muž, který by zbytečně marnil čas. Určitě netrávil celé hodiny nad touhle chaotickou příručkou pokaždé, když narazil na neznámé slovo. Musel vymyslet něco k urychlení práce. Někde v jeho pracovně musí ležet klíč.
Kedrigern se vrátil k policím a začal je probírat jednu po druhé. Po celou dobu kdy tady žil, od prvních dnů svého učednictví, kdy knihy jen oprašoval a přenášel, až po léta svého studia, nikdy nenašel čas, aby prošel obsah knih

hezky jednu po druhé. Zpočátku četl jen knihy, jež mu Tarry vybral; pak si jednoduše vybíral knihu, kterou potřeboval, a když je potřebovat přestal, vrátil je zase zpátky. Nyní začal objevovat věci, kterých si předtím nikdy nevšiml. Tarryho knihovna byla zajímavé místo. Obsahovala mnohem víc než jen knihy.
Byly tam mumifikované ruce s osmi prsty, lebka, která by docela dobře mohla být lidská, nebýt tří očních otvorů a zahnutých rohů jež jí vyrůstaly ze spánků, kosti zvláštních tvarů a obzvláštní tloušťky, baňatá lahvička zpoloviny naplněná modrou kapalinou, která sténala a snažila se vyšplhat po stěnách, když ji zvedl, malá figurka lidožravého obra s otevřenými ústy, do kterých mohl člověk hodit oblázek a nikdy neuslyšel, že by dopadl na dno, knihy všech tvarů a velikosti, z nichž některé byly menší než lidský nehet a jiné těžké skoro jako mlýnský kámen.
Pak našel zápisník. Byla to malá knížečka v ohmatanýchkožených deskách velká sotva tak, že by se dala přikrýt dlaní, a tlustá jen jako první článek malíčku. Její stránky byly hustě popsány Tarryho nezaměnitelným rukopisem a mezi ně byly vloženy stejně hustě popsané papírky s poznámkami. Několik prvních listů bylo zaplněno sloupci podivných a zajímavých slov, ale Kedrigern, fascinovaný rozmanitostí obsahu zápisníku, je jen rychle přelétl očima a listoval dál, aby zjistil, jaká zajímavá tajemství ještě ukrývá. Bez zvláštního pořádku tam nacházel návrhy na kombinace zaklínadel sloužících k umocnění účinku, pravidla výslovnosti, tabulky dnů, kdy jistá kouzla byla nejúčinnější nebo zase nejslabší, zkratky (pro použití jen ve zvlášť naléhavých případech), recepty na oblíbené nápoje a zákusky, několik velice zábavných historek o alchymistech a široké spektrum střípků informací, filozofických postřehů a nákresů blíže neurčených předmětů. Bylo to fascinující čtení a Kedrigern měl skoro pocit, že se k němu Tarry zase vrátil a povídá si s ním, jako to někdy dělával po večeři, když byl Kedrigern hotový s úklidem domu i svou lekcí a nastal čas - na odpočinek.
Kedrigern rázem zapomněl na ochranné zaklínadlo, kterým to všechno začalo. Následující dva dny strávil pročítáním obsahu zápisníku a učením se toho, co z něj považoval za užitečné. Při tom znovu a znovu narážel na Jaquintu. Toto slovo bylo pokaždé připsáno na okraji a nikdy nebylo vysvětleno. Zdálo se, že když si Tarry nevěděl s nějakým problémem rady, poznamenal si: 'Zkonzultovat s Jaquintou' nebo 'Zeptat se Jaquinty'.
Kdo je Jaquinta? Nebo co? A kde jej, ji nebo to najdu? A jak? zeptal se sám sebe. Tentokrát se odpověď nedostavila tak rychle. Ale o několik dní později při večeři na to přišel právě v okamžiku, kdy si do úst strkal kůrku chleba. Jaquinta byla čarodějka. Tarry se o ní jednou zmínil, jen jedenkrát a ještě velice tajemným způsobem. Mluvil o ní s úctou a obdivem. Tarry měl o mužích, ženách a dětech obecně velice nízké mínění a jen zřídka našel dobré slovo pro některého ze svých kolegů, ale když se zmiňoval o Jaquintě, používal výrazy jako 'skutečně talentovaná' a 'opravdová profesionálka'. Kedrigern si nevzpomínal, že by někdy takto pochvalně označil někoho jiného.
Pomalu žvýkal chléb a pokoušel se vybavit si víc z onoho rozhovoru. Postupně si vzpomněl, že Tarry vysoce hodnotil Jaquintiny znalosti v oboru rozplétání komplikovaných kleteb a odeklínání zvlášť složitých zaklínadel. Přesně tyto schopnosti si Kedrigern přál získat nejvíce. Pak si ale vybavil mistrovu zmínku o tom, jak má Jaquinta ráda samotu, a že za žádných okolností s nikým nespolupracuje. "Od Jaquinty by ses toho mohl hodně naučit," řekl tehdy. "Škoda, že zásadně nebere učedníky. Podle jejího názoru jsou všichni příliš hloupí a líní, než aby stálo za to marnit s nimi čas. A má pravdu," dodal, upíraje na svého učně vyčítavý pohled.
Kedrigern nemohl té noci dlouho usnout a usilovně se snažil vybavit si co nejvíce z toho rozhovoru. Jediné, na co si však ještě dokázal vzpomenout, byla Tarryho poznámka, že Jaquinta bydlí někde na jihu. To mu příliš nepomohlo. Jih je velice široký pojem.
Na čas ho to odradilo. Tvrdě pracoval a snažil se naučit se co mohl, ale bez odborného vedení to bylo těžké a brzy mu bylo jasné, že takhle ztrácí spoustu času. Potřeboval dobrého učitele. Tarry jím sice byl, ale teď tu nebyl a zbývalo jen málo naděje, že se někdy vrátí. Fraigus udělal, co bylo v jeho silách, ale sám řekl, že už pro Kedrigernovo vzdělání víc udělat nedokáže a doporučil mu, aby se vrátil do Tarryho jeskyně a pokračoval ve studiu sám.
Potřeboval někoho, kdo byl skutečně talentovaný a opravdový profesionál ve svém oboru. Někoho, kdo ovládal odvětví magie, po kterém toužil nejvíce a které jak doufal jednou ovládne sám. Tedy někoho jako byla Jaquinta.
V několika následujících dnech na to myslel jen málo. Pokračoval ve studiu ochranného zaklínadla, ale v duchu byl někde jinde. U Jaquinty. Sváděl těžký duševní boj mezi touhou ji najít a svou nechutí k cestování.
Zvědavost nakonec zvítězila. Sám sebe přesvědčil, že je právě to nejlepší období pro cestování: všechen sníh roztál, bláto už začínalo vysychat, strasti zimy ustoupily novému životu jara a cesty plné poutníků a lidí mířících na nejrůznější trhy byly poměrně bezpečné.
Jakmile se jednou rozhodl, nacházel další a další důvody, proč by se měl vydat vyhledat Jaquintu. Nebylo by špatné trochu si s někým popovídat, když žil tak dlouho samotářsky ve své jeskyni a jedinou společnost mu dělaly knihy. Měl by příležitost procvičit se v tom, co se už naučil, a možná i vykonat nějaký ten dobrý skutek. A kdyby našel čarodějku, kterou hledal, mohl by zase jednou diskutovat s někým ze svého oboru a získat cenné rady, jak pokračovat ve svém vzdělávání.
A co bylo ze všeho nejdůležitější, rozloučil by se s tou zatracenou samotou.

Dvě

Nejrůznější společníci na cestách • Kedrigern se vydává na cesty a dělá si nové přátele

Kedrigern za sebou pevně uzavřel jeskyni, zamaskoval její vchod zaklínadlem a pak se vydal na cestu. Ve vaku měl všechno potřebné: čisté košile a ponožky, Tarryho zápisník a jídlo na tři dny. Ráno bylo slunečné, nebe jasně modré, lesy kolem cesty zářily svěží zelení jara, vzduch byl prosycený vlhkostí země a nového života, a všude poletovali ptáci, shánějící potravu pro čerstvě vyvedené potomstvo. Byl to skvělý čas na cestování. Kedrigern začal mít pocit, že se přece jen rozhodl dobře a všechno bude v pořádku.
Nezapomněl na Tarryho radu: když se ho budou ptát na jeho zaměstnání, nesmí za žádných okolností - s výjimkou

vážného ohrožení života - prozradit svůj status čaroděje. Nadání tohoto druhu bylo nejlépe ukrývat. Tarrendine byl v tomto ohledu naprosto neústupný. Proto se Kedrigern rozhodl vydávat za ranhojičského učedníka. O lékařském řemesle toho věděl dost, aby si dokázal poradit s drobnějšími zraněními a neduhy. V případě nouze byl patrně schopen i amputovat nějakou tu končetinu, ačkoliv nijak zvlášť netoužil vyzkoušet si to v praxi.
Třetího dne svého putování, krátce poté, kdy dorazil na hlavní cestu, se přidal ke skupince kupců. Zprvu se k němu chovali podezíravě a nepřestávali jej úkosem pozorovat, ale když se jejich kuchař při přípravě večeře zle popálil a Kedrigern byl nejen schopen utišit jeho bolest a profesionálně ošetřit zranění, ale i dovařit jídlo, přijali jej do své společnosti.
S kupci zůstal až do chvíle, kdy se jejich cesta stočila k východu. Nějaký čas pak pokračoval sám, dokud se nesetkal se skupinou poutníků a pak nenarazil na partu dřevorubců. Ani ti však nebyli o mnoho sdílnější než kupci nebo poutníci. Byli to statní chlapi a nesli si sekery, ostré jako břitvy. Kedrigern se mezi nimi cítil v bezpečí, ale hrozně toužil po tom s někým si popovídat. Když dorazili k místu, kde se od hlavní cesty oddělovala úzká pěšinka vedoucí doprava, rozhodl se Kedrigern, že se dál vydá na vlastní pěst. Jeho společníci to kvitovali překvapením a zděšením a rázem se stali mnohem výřečnějšími, než když se k nim přidal.
"Ta cesta je nebezpečná," řekl jeden z nich.
"Je to zkratka. Ušetří mi nějakou tu míli putování."
"Zlé věci tam číhají," varoval ho druhý dřevorubec a třetí šeptem dodal: "Zlá magie."
Kedrigern žádnou magii necítil, přestože dřevorubci byli o její existenci skálopevně přesvědčeni. Ale kdyby tam přece jen nějaká byla, pomyslel si, tím lépe. Ať už se v lese setká s magií dobrou či zlou, poradí si s ní a možná se mu i naskytne příležitost hezky si popovídat. Navíc pouhá hrozba magie dokáže zastrašit lupiče a jiné vyvrhely, takže bude moci cestovat rychleji a bezpečněji.
"Jdi si, jestli chceš, mládenče. Varovali jsme tě," řekl nakonec první dřevorubec a pokrčil svými širokými rameny. Ostatní smutně potřásli hlavami a šli dál svou cestou. Někteří se ještě cestou několikrát otočili, aby se soustrastně podívali na odvážného, ale hloupého pocestného. Kedrigern počkal, až budou z dohledu, pak sešel z hlavní cesty a vydal se po pěšince.
Nezdálo se, že by stezka byla v posledních letech používána. Alespoň tomu nenasvědčovala výška trávy ani přítomnost menších keříků rostoucích místy přímo na ní. Zvířata a ptáci zde byli mnohem početnější než na hlavní cestě, a aby si ukrátil čas, Kedrigern při chůzi poslouchal jejich švitoření.
Tarry mu před léty daroval kouzelnou lasiččí ledvinu. Jakmile ji Kedrigern spolkl, získal schopnost konverzovat se všemi příslušníky živočišné říše; s velkými i malými, porostlými šupinami, peřím i srstí, všech velikostí a tvarů od leviatana až po veš. Tuto schopnost upotřebil hned krátce poté, co ji získal - při vzpomínce na to se mu ještě trochu svíral žaludek, a proto si udělal krátkou přestávku, aby se napil vody - ale od té doby ji využíval jen zřídka. Po pravdě řečeno, konverzace se zvířaty mu připadala velice nudná.
A co ji dělalo ještě horší byla skutečnost, že většina takzvaných 'němých tváří' byla neuvěřitelně užvaněná, zvláště když se setkaly s člověkem, jenž dokázal hovořit jejich řečí. Rády se s ním zastavily a prohodily pár slov, ale ta slova jen zřídka stála za poslouchání. Malí tvorečkové neměli v hlavě nic než práci. Včely a mravenci byli v tomto směru naprosto nesnesitelní a veškerá jejich témata se omezovala na věty jako: 'Popadni ten drobeček, Tony! ' nebo 'Píchni nám s tím velkým zrnkem pylu, Jacku!' Větší zvířata zase chtěla mluvit jenom o jídle, páření a bezpečí, jednalo-li se o býložravce, nebo o jídle, páření a lovu, pokud to byli predátoři. Ptáci mluvili tak rychle, že bylo těžké udržovat s nimi jakoukoliv konverzaci, a obvykle neměli v hlavě nic jiného než semínka, hmyz nebo hnízdění a tudíž byli poněkud nudní, i když krásní na pohled. A domácí zvířata byla naprosto beznadějná. Jejich slovní zásoba se obvykle omezovala na 'Ňam, ňam!' nebo 'Kdy bude šlichta?', plus několik stejně tristních frází týkajících se stínu a spánku.
Ptáci v této části lesa se nijak nelišili od těch, se kterými se Kedrigern setkal dříve. Jak kráčel lesem, poslouchal jejich rozhovory na téma semínka, vejce, chutný hmyz a slibná místa k hnízdění - nic z toho jej nezajímalo a nemělo to žádný vztah k cíli jeho cesty. Už už chtěl naslouchání nechat, když tu si všiml, že veškerá konverzace náhle utichla. Rozhlédl se a zjistil, že v dohledu není jediný ptáček. Znovu se zaposlouchal, ale neslyšel ani ptáky, ani hmyz ani jiné zvířectvo. Bylo to, jako by překročil neviditelnou bariéru, přes kterou se nic nemohlo dostat, ale žádnou bariéru necítil a nevnímal, ani magii kolem sebe. To bylo velice zvláštní.
Opatrně postupoval po cestičce dál, když tu uslyšel rozhovor ptačí rodinky přímo nad hlavou. Vzhlédl a po chvilce pátrání objevil na stromě sojčí hnízdo.
"Do večeře si můžete hrát na tom velkém dubu, ale nechci, abyste se přibližovali k břízám. Rozumíte?" říkal právě ženský hlas.
Zvedl se sbor protestujícího pípání a dětské hlasy jeden přes druhého namítaly: "Ale mami, na tom velkém dubu je hrozná tlačenice!"
"Velcí ptáci nás zahánějí!"
"Není si tam kde hrát!"
"A na břízách není nikdo. Máme je sami pro sebe a můžeme si tam hrát jak chceme!"
"A pročpak asi na těch břízách nikdo není, co myslíte?" opáčila jejich matka a hned si sama odpověděla: "Protože je to špatné místo. Proto!"
"Vsadím se, že jsou plné larev, housenek a jiných dobrot," pípl tenký hlásek. Okamžitě se zvedla další vlna švitořivých protestů.
"Já si chci hrát na břízách!"
"Já taky, já taky!"
"Proč jsou břízy špatné místo, mami?"

"Ano, mami, proč? Proč?"
Drobné hlásky sojčat žadonily, naléhaly a vyptávaly se pořád dokola, až se na ně matka sojka rozčíleně utrhla: "Protože to tak je a dejte už pokoj! A teď si leťte hrát na velký dub, jinak večer nebudou žádní červi! Tipe, ty zůstaň tady. Ještě nejsi na létání dost silný."
"Ale, mami, já už to dokážu!" protestoval tenký hlásek, ale nebylo mu to k ničemu.
Všechna ptáčata až na jedno odletěla a v hnízdě zůstala jen matka a Tip. Kedrigern si odkašlal a řekl: "Na okamžik, madam." Jeho slova zněla jako proud pípání a čiřikání.
"Kdo jsi? Co chceš? Ty nejsi sojka! Okamžitě jdi od mého stromu! Děti! Děti!" spustila matka sojka rozčileně, pak se snesla dolů a začala Kedrigernovi výhružně kroužit kolem hlavy, křičíc: "Jdi pryč! Jdi pryč, ty velký hlučný hromotluku!"
Kedrigern ustoupil. Pomyslel si, že tohle poněkud nezvládl. Ptačí matky byly notoricky známé pro svou nervozitu, hraničící zejména v době hnízdění s hysterií.
Ale alespoň něco se přece jenom dozvěděl. Zlé místo bylo nedaleko a bylo nutné se mu vyhnout. Ale co na něm bylo zlého? Pořád kolem sebe necítil žádnou magii, dobrou, zlou ani neutrální. A nebylo pravděpodobné, že by matka sojka varovala děti před nebezpečím hrozícím od člověka - vždyť ani nedokázala poznat člověka v Kedrigernovi. Situace byla stále záhadnější a záhadnější.
Kedrigern se otočil a pomalu se vracel. Když se ocitl ve středu tiché zóny, začal bedlivě pátrat ve svém nejbližším okolí po něčem neobvyklém. Neviděl nic, vůbec nic - a to bylo rozhodně nanejvýš neobvyklé. Žádní ptáci mu nelétali nad hlavou, žádní hadi se neplazili v trávě, žádní cvrčci nekoncertovali pod kameny a kobylky neposkakovaly ze stébla na stéblo. Nezahlédl ani jediného mravence. Kráčel dál obklopen naprostým tichem a když došel na mýtinu v březovém háji, v jejímž středu ležel obrovský balvan ve tvaru polokoule, rozhodl se, že si tu odpočine, osvěží se a promyslí si, co dál. Vylezl si na balvan a z kapsy vytáhl kus chleba. Právě když si ho chtěl strčit do úst, ozval se tlumený hlas: "Pokud by vás to příliš neobtěžovalo, drahý pane, velice bych ocenil vaši laskavou pomoc."
Kedrigern se lekl a zase chléb odložil. Rozhlédl se, ale nikoho neviděl. "Mluvil tady někdo?"
"Znovu se omlouvám. V žádném případě jsem neměl v úmyslu vás vylekat. Skutečně bych ale ocenil vaši přátelskou pomoc, pokud byste byl tak laskavý a uvolil se mi ji poskytnout," řekl hlas. Byl to hluboký hlas, drsný a skřípavý, ale zároveň velice zdvořilý a neobyčejně naléhavý.
"Kde jsi?" otázal se Kedrigern a zmateně se rozhlížel.
"Sedíte na mně."
"Aha. Promiň," řekl Kedrigern a seskočil na zem.
"Není třeba se omlouvat, drahý příteli. Pomůžete mi?"
"Nejsem si jistý, co bych mohl udělat pro mluvící balvan."
"Já nejsem balvan. Já jsem v něm. Byl jsem tady uvězněn před mnoha a mnoha lety, za trest za své dobré skutky."
"Kdo by tě trestal za dobré skutky?"
"Ostatní démoni."
"Takže... ty jsi démon?" Kedrigern o několik kroků ucouvl. Nebyl si jist, jestli si dokáže poradit se skutečným démonem, i když byl uvězněný v kusu horniny. Věděl, že démoni jsou zlí a nebezpeční. Jenomže tenhle byl tak zdvořilý. A říkal něco o dobrých skutcích.
"Pomůžete mi, prosím? Bude to pro vás velice snadné a získáte tím ve mně nekonečně vděčného a věrného přítele," naléhal démon.
"Rád bych se o tom nejdříve dozvěděl něco víc. Jestliže jsi démon, jak to přijde, že jsi konal dobré skutky?"
Z balvanu se ozvalo jímavé povzdechnutí. "Přesně na tohle se mě ptávali mí rodiče, učitelé a všichni sousedé. Zprvu mnou byli velice zklamaní a pak se na mě hrozně zlobili."
"Určitě jsi to měl těžké," politoval jej Kedrigern, ale v duchu si pomyslel, že to bylo jen přirozené. "A co jsi vlastně udělal?"
"Původně to byl můj první špatný skutek a musím říct, že to bylo skutečně ďábelské zlo. Jednoho dne, právě na Vánoce to bylo, jsem vyvolal zemětřesení, které zničilo celou katedrálu plnou zbožných mužů a žen. Byl tam i sbor malých chlapců a dívek s tvářemi jako růžičky a andělskými hlasy, několik kněží, dva jáhnové a arcibiskup. Jako debut to rozhodně nebylo špatné. Katedrála začala hořet a to byla pastva pro mé oči. Tehdy jsem učinil osudnou chybu, která posléze zavinila mou zkázu. Skotačil jsem mezi plameny a troskami a posmíval jsem se svým nevinným obětem, ale ony mi odpouštěly. Někteří se za mě dokonce modlili. Stoupali vzhůru, všichni rovnou do nebe, v obláčku sněhobílého dýmu a při tom zpívali žalmy. Běsnil jsem, že mě neproklínali a nezemřeli plni nenávisti a hořkosti, nicméně jakousi útěchu jsem čerpal ze skutečnosti, že alespoň zahynuli strašnou smrtí. Takže jsem tam stál, chechtal jsem se tak odporně, jak jsem jen svedl, a vdechoval jsem ten kouř. Varovali mě, abych to nadělal, ale já jsem ho vdechoval."
"Proč?"
"Protože mi táta a máma říkali, že to nesmím, a démoni nikdy nedělají to, co se jim řekne. Ale jakmile se svatý kouř jednou dostal do mého organismu, už jsem se ho nedokázal zbavit. Ten kouř mě postupně začal ovlivňovat. Zprvu to byla jen tu a tam nějaká laskavost, nikdo si toho ani nevšiml, jenomže jsem byl pořád lepší a lepší. A když jsi démon, lepší a lepší znamená horší a horší. Když jsem zachránil před povodní plný dům starých vdov a přenesl tucet malomocných do lazaretu vzdáleného šedesát mil, prohlásili mě za beznadějný případ. Starší démoni mne prokleli vším co dokázali vymyslet a uvěznili mne do balvanu na tak dlouho, až všechno dobro z mého organismu zase vyprchá."
"A už vyprchalo?"
"Ne. Cítím ho silněji než kdykoliv dřív. Pomůžete mi?"
"Co musím udělat?"

"Je to opravdu velice jednoduché, šlechetný pane, vůbec nic to není. Jen obejmete balvan a budete po mně opakovat slova osvobození: Vím, že jsi démon, ale jsi hodný démon a chci, aby ses stal mým přítelem. To je všechno."
Znělo to jako velice jednoduché odeklínadlo. Až příliš jednoduché. Podezřele jednoduché. "Pokud je to tak prosté, proč to už dávno nikdo neudělal?"
"Démonům nikdo nevěří. Všichni se báli, že jakmile se osvobodím, něco ošklivého jim provedu, a raději utekli. Stejně jako teď určitě utečete i vy, že?" povzdechl si démon.
Kedrigern se zamyslel. Jednání s démony byla vždycky ošidná záležitost a nejlépe bylo se jim vyhnout. To celé mohl být podvod, past s bolestnými následky pro něj i pro všechny ostatní v okruhu mnoha mil. Na druhé straně, zoufalství v démonově hlase znělo skutečně upřímně a nadmíru dojemně. Pokud to stvoření skutečně mluvilo pravdu, osvobodit ho by byl přímo příkladný dobrý skutek. Reformovaný démon by byl účinnou pomocí silám dobra. "Pomůžu ti," řekl Kedrigern nakonec a přistoupil k balvanu, aby ho objal. Pak pronesl odeklínadlo, hlasitě a jistě. Při posledním slově se balvan rozpadl na úhledné čtvrtiny.
Ven vyskočila komická postavička, která Kedrigernovi sahala asi po ramena, zato byla dvakrát širší. Měla barvu starého bronzu, byla rohatá a pokrytá výrůstky velkými asi jako palce na rukou a se špičatými konci. "Příteli!" zaskřehotalo stvoření a rozpřáhlo ruce silné jako větve stromu. "Jak se jmenuješ, můj drahý příteli?"
"Kedrigern. A ty?"
"To nesmím nahlas vyslovit. Když démon řekne hlasitě svoje jméno, dějí se příšerné věci. Raději ti ho ani nepošeptám. Stejně bys ho nejspíš nedokázal vyslovit."
Tento předpoklad Kedrigern nekomentoval. "Jak ti tedy mám říkat?"
"Opravdu se mnou chceš mluvit? Budeme přátelé?"
"Jestli jsi tak dobrý, jak o sobě tvrdíš, nechápu, proč by někdo nechtěl být tvým přítelem. Ale přátelé mají jména."
"Můžu si nějaké sám vybrat?"
"Nevím, proč bys nemohl."
"Tak mě tedy nazývej... Dobrodušín Srdečný!"
Kedrigern se zamračil. "Nemyslíš, že je to trochu přehnané? Proč si nevybereš raději nějaké dobré a poctivé jméno, jako je Jack, Tom nebo Ed?"
"A nemohl bych se jmenovat Broskvička?"
Kedrigern se zadíval na jeho sinale šedý drsný obličej posetý boulemi, hrboly a četnými proláklinami, na jeho drobná pichlavá očka a zubatá ústa, a řekl: "Raději ne."
Démon smutně svěsil hlavu a zadíval se na úlomky kamene, které se mu válely kolem nohou. Vzápětí zase vzhlédl a na tváři se mu objevila grimasa, která měla patrně vyjadřovat spokojený úsměv. "A co takhle Kameňák?"
"Skvělý nápad."
Kameňák si zamnul ruce se zvukem jaký vyluzují mlýnské kameny, když v mrazivém ránu melou obzvlášť tvrdé zrní. "Báječné! Mám krásné jméno a mám dobrého přítele. Kam půjdeme, Kedrigerne, můj příteli?"
"Tak počkej, Kameňáku. Jsem rád, že jsem ti mohl pomoci a těší mě, že chceš být můj přítel, ale mám něco na práci a musím se setkat s jistými lidmi, a bojím se, že-"
"Žádný strach, žádný strach," skočil mu do řeči Kameňák tím, co v jeho představách měl nejspíš být konejšivý tón. "Vím, že by můj vzhled mohl citlivé lidi rozrušit, takže..." začal se velice rychle zmenšovat, až byl velký jako malé dítě a pořád se scvrkával, "...postarám se, abych byl co nejméně nápadný."
Když se Kameňák zmenšil na velikost pěnkavího vajíčka, vyskočil a uvelebil se na konci Kedrigernovy hole. Ta se okamžitě začala bořit do země. "Jejda!" zvolal démon. "Zapomněl jsem se postarat o váhu." Hůl přestala klesat a Kedrigern ji s jistým vypětím síly zase vytáhl.
Kameňák řekl tenkým, lehce zahanbeným hláskem: "Promiň. Pokud to výslovně neřeknu, moje váha se při zmenšování nemění. Zákon zachování hmoty, však víš. Už jsem trochu vyšel z cviku. Je to dávno, co jsem se naposledy zabýval něčím jiným než dřepěním v balvanu. Ale už jsem zase v pořádku."
Kedrigern zahlédl, jak se vzduchem mihlo něco modrého a uviděl trojici mladých sojek, která přelétla mýtinu a usadila se na stromě. Ze všech stran se postupně začal ozývat ptačí zpěv. Z hustého listoví na okraji mýtiny vykoukl kolouček a když uviděl člověka, zase rychle zmizel. Kedrigernovi se od boty odrazil luční koník.
"Vypadá to, že opravdu jsi, Kameňáku. Vydejme se na cestu," řekl.

Tři
Ve službách Balatronixe • Setkání s odborníkem a následné setkání s amatéry
Kameňák se ukázal být velice tichým společníkem. Po staletích uvěznění v balvanu mu docela stačilo sedět na holi a kochat se krajinou. Zmenšená velikost nijak neomezovala jeho schopnosti vnímat, případně žasnout a radovat se. Až na občasný výkřik: "Jé, podívej se na tohle!" nebo "No ne, viděl jsi to?" mlčel a Kedrigern na něj skoro zapomněl.
Brzy poté, kdy se vrátili na hlavní cestu, se Kedrigern setkal se skupinou žonglérů. Byli to příjemní společníci a pořád se měli čemu smát. Jejich tábořiště byla veselá místa, kde všichni žonglovali a prováděli různé akrobatické kousky, zpívali a tančili za zvuku píšťal a tamburín. Nikdo jako by nemyslel na spaní. Po třech závratných dnech mezi nimi se Kedrigern cítil jako omámený. Dvakrát se mu podařilo usnout za chůze a kdyby jej Kameňák včas nevaroval, určitě by vrazil rovnou do stromu.
"Musíme najít hospodu, Kameňáku. Potřebuju se alespoň jednu noc pořádně vyspat," řekl, když se trochu vzdálili od ostatních.
"Dobrý nápad, můj příteli Kedrigerne. Skutečné skvělý nápad. Možná, že bych při tom mohl vykonat nějaký dobrý skutek," řekl démon.

"Možná ano. Jenom nikoho nevylekej."
Žongléry opustili poblíž hostince, pod chmurným zamračeným nebem. Hostinec nebyl nijak zvlášť vábný na pohled, ani nebyl výrazně čistější než okolní les, ale přístřeší to bezpochyby bylo. Kedrigern si pomyslel, že se rád podrobí riziku mizerného jídla a krvelačných blech, jen když se bude moci vyspat jedinou noc nerušené pod střechou. Žongléři se s ním rozloučili poněkud obscénní písní a pak za stálého smíchu a povykování pokračovali v cestě.
Jak se ukázalo, rozhodl se Kedrigern moudře. Sotva se pustil do večeře, začalo venku silně pršet. Když dojedl polévku, vešla do hostince dvojice mužů promoklých až na kůži. Oba tiše nadávali, patrně na nepříjemnou změnu počasí.
První muž, který vstoupil dovnitř, byl vysoký a oblečený v temném plášti s kapuci, druhý byl naopak malý a hrbil se pod nákladem těžkých vaků, které s úlevou a mohutným zaduněním nechal dopadnout na podlahu. Následoval hlasitý hněvivý křik a vysoký muž dramaticky ukázal ke dveřím, zatímco ten druhý mu zahrozil pěstí. Křik zesílil a nakonec muž v tmavém plášti hodil druhému minci, ten ji chytil ve vzduchu, ještě jednou zanadával, pozvedl pěst a pak zmizel v dešti.
Podle všech příznaků se jednalo o spor ohledně placení. Jelikož Kedrigern neměl na práci nic zajímavějšího, s diskrétním zájmem sledoval, jak bude výstup pokračovat. Muž, který odešel, se už nevrátil, z čehož Kedrigern vydedukoval, že byl propuštěn nebo na své místo dobrovolně rezignoval. Vysoký vzteklý muž si dramatickým gestem sundal plášť, přičemž štědře pokropil stěny i podlahu vodou, a Kedrigern ke svému zděšení uviděl, že pod ním má třpytivé roucho pošité symboly, jaké veřejnost obvykle spojuje s čaroději. Kolem krku měl muž pověšený velice impozantní zlatý medailon.
Vzhled muže však nebyl zdaleka tak působivý jako jeho oděv. Měl dlouhé, světle žluté vlasy a velice řídký vous stejné barvy. Nezdálo se, že by jeho vous byl starší než několik měsíců. Tvář měl hladkou, bez vrásek, a oči nejisté, těkavé. Vypadal, že je mu tak dvacet let - ačkoliv Kedrigern dobře věděl, že pokud jde o čaroděje, může být zdání mládí klamné.
Nově příchozí se přísně rozhlédl po místnosti a nakonec spočinul pohledem na prázdném stolu poblíž krbu, odkud mohl vidět na celou hospodu a všechny hosty. Ti už jej dlouho pozorovali se zájmem, někteří si šeptem vyměňovali kradmé komentáře. Cizinec prošel majestátně kolem nich a aniž se podíval nalevo nebo napravo, posadil se a přivolal hostinského.
Nebylo pochyb o tom, že má vystupování a vzhled čaroděje; ale tím to také končilo. Posadil se tak blízko Kedrigerna, že stačilo natáhnout ruku a mohl se ho dotknout - a přesto Kedrigern cítil jen velice lehké tetelení magie. Ani cizinec nedal nijak najevo, že by věděl o přítomnosti svého kolegy.
Aura pravé magie je silná a s ničím nezaměnitelná. Čaroděj vždycky pozná jiného čaroděje, ačkoliv je většina z nich příliš opatrná, než aby to dali najevo třeba jen velice nevtíravým způsobem. Ale tento čaroděj nenaznačil ani lehkým pozvednutím obočí, že by si uvědomoval, kdo Kedrigern je - a zjevně nezaznamenal ani přítomnost démona. Ke všemu ani sám neměl sebemenší auru.
To bylo opravdu zneklidňující. Kedrigern byl plně kvalifikovaný čaroděj, tolik o sobě věděl. Měl na to dobrozdání Tarryho a Fraiga. Už pracoval s velice mocnou magií. Teď neudělal nic, aby se zamaskoval, snad s výjimkou toho, že se okázale nepředváděl před veřejností, jako to s potěšením činil cizinec - a přesto si ho muž vůbec nevšiml. Ztrácel snad svou moc? Jenomže cizincovu pozornost nevzbudil ani Kameňák. Copak bylo možné, aby démon ztratil schopnost dávat najevo svou přítomnost tím, že začal konat dobro? Nebo snad byl očarovaný sám hostinec, ve kterém seděli? Či snad nebyl tento muž přes všechno své naparování a předvádění tím, za co se vydával?
Kedrigern seděl mlčky u svého stolu a v duchu se zaobíral výše popsanými úvahami. Koutkem oka sledoval, jak cizinec sehrává svému publiku velkolepé divadlo, chová se povýšeně k hostinskému i sluhům, vznáší nároky, stěžuje si, kriticky se vyjadřuje o počasí, o jídle, o pivu, ohni, cestách a ostatních zákaznících, kteří seděli dost daleko, aby ho nemohli zaslechnout. Všechno co udělal a řekl, od postoje až po způsoby, naprosto odporovalo tomu, co jej Tarry učil o tom, jak se má chovat rozumný čaroděj. Kedrigern byl upřímně pobouřen a zároveň naprosto fascinován.
Asi po dvou hodinách šikanování personálu hostince čaroděj vstal, protáhl se, zívl a křikl na sluhu, aby jej odvedl do jeho pokoje. Vyžadoval - a také dostal - pokoj i postel jen pro sebe, což byl přepych, který - pokud byl vůbec k dispozici - si mohli dovolit jen velice bohatí kupci a šlechta.
"Balatronix, hlavní čaroděj Šesti království se nyní odebere k odpočinku," oznámil těm, kteří zůstali v hostinci. "Ráno před svým odjezdem bude k dispozici ke konzultacím a přitom u něj bude možné zakoupit všechna potřebná zaklínadla, zaříkadla, kouzla a amulety." Pozvedl malé sluneční hodiny. "Dva stříbrné penízky za jedno otočení hodin."
Panovačným gestem ukázal ke schodům. Sluha okamžitě vyrazil, aby připravil jeho pokoj.
To všechno zanechalo na Kedrigernovi proti jeho vůli značný dojem. Dva stříbrné penízky byla štědrá odměna za celé léto práce na poli, měsíční mzda zedníka a opravdu slušný honorář za krátkou konzultaci s prvotřídním čarodějem. To znamenalo, že Balatronix byl buďto čaroděj obdařený pozoruhodnou mocí nebo hamižný podvodník. Kedrigern v životě neslyšel o žádném Balatronixovi, ani o místě, které by se jmenovalo Šest království, ani o nikom, kdo by měl titul 'hlavní čaroděj'. Nechtěl vynášet předčasné soudy, protože si byl dobře vědom, jak omezené jsou jeho znalosti světa, ale silnému podezření se přesto neubránil.
Jeho úvahy přerušilo zívnutí. Teď nebyl čas zabývat se takovými věcmi. Připozdívalo se, vypil už dva korbele piva a ráno chtěl vyrazit časně. Musel si odpočinout. Když zjistil, že se bude dělit o slamník na podlaze s třemi dalšími muži a blíže neurčeným počtem blech, zatímco Balatronix bude spát sám a v posteli, vzedmula se v něm vlna odporu. Ale pak znovu zívl a řekl si, že raději půjde spát. K tomu, aby si udržel od těla blechy, postačí jednoduché kouzlo, a čtyři muži na jednom slamníku nebyl přece žádný dav. Kameňák už se postará, aby se nemusel obávat krádeže nebo újmy na zdraví. A Balatronixem se může začít vážně zabývat ráno.
Všichni vstávali časně. Balatronix seděl na svém místě u krbu a než Kedrigern posnídal chléb a slabé pivo, přišli k němu postupně tři muži a žena, každý z nich nejprve položil na stůl peníze a pak s hlubokým zájmem naslouchal každému

slovu falešného čaroděje. Ženě dal amulet a poté odříkal zaklínadlo - stejné - před každým ze tří mužů. Zaklínadlo nebylo Kedrigernovi ničím povědomé a přestože poslouchal velice pozorně, nedávalo mu žádný smysl. Klienti však odcházeli velice spokojeni a s viditelnou úlevou.
Nakonec odešel i poslední z nich a Balatronix seděl u stolu chvíli sám. Když usoudil, že nikdo jiný už se neobjeví, rozhlédl se po místnosti. Jediný, kdo tam kromě něj zůstal, byl Kedrigern. Balatronix na něj ukázal a řekl: "Ty. Chlapče. Pojď sem," přičemž hlasitě luskl prsty. Kedrigern odolal pokušení odpovědět: "Ty. Podvodníku. Jdi do..." a přesně specifikovat směr i cíl. Cizincova drzost jej naprosto fascinovala. Jeho aura neprozrazovala víc magické moci, než jakou vládl každý sluha. Zaklínadlo, které odříkal, byla jen nějaká hatmatilka, kterou si nejspíš vycucal z prstu; amulet mohl být docela dobře kámen, jenž sebral po cestě a zabalil do kusu hadru. A při tom jednal a mluvil jako by byl sám velký Merlin. Kedrigern ho toužil v zájmu obecného poznávání světa ještě chvíli pozorovat a proto se zatvářil jako ztělesněná nevinnost a zeptal se: "Já?"
"Ano, ty. Nemusíš se mě bát."
Kedrigern udělal, co bylo v jeho silách, aby vypadal co nejpokorněji, a pomalu se přišoural k Balatronixovu stolu, kde zůstal uctivě stát. "Mohu pro vás něco udělat, mistře?"
Toto oslovení Balatronixe zjevně potěšilo. Kriticky si Kedrigerna změřil od hlavy k patě. "Možná bych ti mohl nabídnout místo ve svých službách. Kam máš namířeno?"
"Putuji na jih, mistře."
Balatronix vyloudil zvuk, který evokoval spokojenost, ale neřekl nic. Ještě chvíli si Kedrigerna prohlížel a pak konečně prohlásil: "Na prostého chlapce jsi docela čistý a patřičně zdvořilý. Možná bys vyhovoval. I já cestuji na jih. Nabízím ti privilegium cestovat jako sluha ve společnosti Balatronixe."
"Hlavního čaroděje Šesti království!" zvolal Kedrigern s výrazem posvátné úcty v očích.
"To je jeden z mých četných titulů," mávl Balatronix nedbale rukou.
Když už se rozhodl vystupovat jako prostý člověk, pomyslel si Kedrigern, měl by projevit zájem o věci, o které se prostí lidé obvykle zajímají. Přelétl pohledem stříbro na stole a zeptal se: "Jaká bude moje odměna, mistře?"
Balatronix shrnul mince do svého měšce. "Nic tak pomíjivého, jako jsou obyčejné peníze, chlapče. Tebe čeká větší štěstí. Nabízím ti příležitost sloužit čaroději, pobývat v jeho společnosti, pozorovat jeho způsoby chování, poslouchat jeho slova a hřát se v jeho přítomnosti jako se hřeje maličká rostlinka v paprscích slunce. To je skutečně bohatá odměna, ale vypadáš jako slušný chlapec a dnes se mi zachtělo být štědrý."
"Ach, děkuji vám, mistře. Kdy začnu?"
"Hned. Odnes moje zavazadla do stáje, dohlédni, aby osedlali koně a pak na mě počkej přede dveřmi."
Alespoň pojedu na koni, pomyslel si Kedrigern, když odcházel ke stáji. Sotva však svého oře uviděl, napadlo ho, jestli by nebylo lepší jít pěšky. Ubohé stařičké zvíře bylo neuvěřitelně vychrtlé a vypadalo, jako by každý jeho krok měl být tím posledním. Možná však vědělo něco užitečného a jelikož nebyl nikdo nablízku, rozhodl se Kedrigern riskovat několik slov.
"Jedl jsi dnes vůbec něco?"
"Za moc to nestálo. Kdo jsi? Ty přece nejsi kůň."
"Přítel. Pojedu na tobě."
Kůň obrátil hlavu a prohlédl si ho. Pak si odevzdaně povzdechl. "Alespoň nejsi tlustý. To je dobře. Čeká nás dlouhá cesta?"
"Nejspíš ano. Ale nepoužívám ostruhy ani bič."
"To je od tebe opravdu hezké. Někteří lidé..." Kůň si odfrkl. "Nasedej, prosím tě, opatrně, ano? Bolí mě záda. A nespěchej na mě."
"Nebudu. Jak se jmenuješ?"
"Blesk. Kdysi jsem býval docela rychlý."
Podle Bleskových instrukcí připevnil Kedrigern sedlové vaky, přikrývky a ostatní zavazadla tak, aby byla váha co nejpohodlněji rozložena. Blesk už možná nebyl nejrychlejší, ale alespoň byl klidný. K jakémukoliv odporu mu scházela energie.
Když byli oba koně osedláni a naloženi, Kedrigern je odvedl ke dveřím hostince. Brzy na to se objevil Balatronix doprovázený hostinským a jeho ženou. Oba měli na krku amulety a hlasitě vyjadřovali svému odjíždějícímu hostovi nehynoucí vděčnost. Ať se Kedrigern snažil sebevíc, nedokázal zachytit byť i stopovou magii ani jednoho z amuletů. Sepnutím rukou udělal stupínek a pomohl Balatronixovi nasednout na koně. Bylo zřejmé, že to Balatronixe upřímně potěšilo. Možná, že mu jeho předchozí sluha zapomněl pomoct při sesedání a právě to bylo příčinou jeho propuštění - ale na druhé straně, Kedrigern slyšel, že na sebe křičeli vzájemně. Přece jen bylo asi pravděpodobnější, že byl sluha ošizen o slíbenou odměnu.
Balatronix zamával na rozloučenou hostinskému, jeho ženě a služebnictvu, a pak pobídl svého koně do pomalé, jednotvárné chůze. Když dorazili na hlavní cestu, přitáhl svému oři uzdu a nechal Kedrigerna, aby jel po jeho boku. Zamyšleně se podíval na oblohu a řekl: "Dnes je dobrý den na cestování. K mému cíli dorazíme za méně než tři dny."
Kedrigern se zatvářil potěšené. Ve skutečnosti se ani za mák nestaral o to, kam šarlatán míří, pokud to bylo na jih. Po třech dnech jízdy už budou dost daleko, aby se začal vyptávat na Jaquintu a jakmile zjistí, kde ji najde, okamžitě se od falešného čaroděje oddělí.
"Určitě by tě zajímalo, kam mág mého formátu může cestovat," nadhodil Balatronix.
"Zajímalo, ale zeptat se na to mi připadalo příliš opovážlivé."
"Hodný chlapec. Velice zdvořilý. To se mi líbí. Na konci mé cesty se ti dostane zvláštní odměny," řekl.
"Opravdu? A smím se zeptat, co to bude?"

"Spatříš největší čarodějku na celém světě. Jmenuje se Jaquinta."
Tentokrát byla Kedrigernova radost opravdová a nelíčená. "Lepší odměnu bych ani nemohl žádat," odpověděl se šťastným úsměvem ve tváři.
Balatronix byl sice šarlatán a nejspíš i tak trochu zloděj, ale putovat v jeho společnosti bylo rozhodně příjemnější než tábořit u cesty. Každou noc strávili v hostinci, kde Balatronix pokaždé opakoval svou nabídku konzultací. Na první zastávce měli dva klienty, na druhé a třetí už se ale nenašel žádný. Nejenom že všichni jeho nabídku ignorovali, ale někteří z lidí na jejich poslední zastávce ji doprovázeli hlasitými obhroublými poznámkami a otevřeně se mu smáli.
"Však on by je ten smích přešel, kdybych je všechny proměnil ve šváby," bručel si Balatronix pod vousy, když mu Kedrigern svítil na cestu do jeho soukromého pokoje, ve kterém Kedrigernovi štědře vyhradil kout.
"Proč jste to neudělal, mistře? To by je naučilo posmívat se čaroději."
"Ne, musím ovládnout svůj hněv. Ti blázni nejsou hodni mé pozornosti. Velcí se nesnižují k tomu, aby trestali hloupost."
"To je velice šlechetné, mistře," odpověděl Kedrigern, který se musel kousat do rtu, aby nahlas nevyprskl smíchy. Už si domyslel, že čím více se budou blížit k Jaquintině obydlí, tím méně přesvědčivá bude Balatronixova póza, a těšilo jej, že se nespletl. Na konfrontaci s čarodějkou se vyloženě těšil. Balatronix v její přítomnosti nejspíše shoří jako troud.
Kedrigern se setkání s Jaquintou nemohl dočkat i z jiných důvodů. Od chvíle, kdy před ním Balatronix poprvé vyslovil její jméno, mu neustále vrtala hlavou otázka, co může mít podvodník jako on společného se ženou takových kvalit. Určitě nebyli společníci. Nebylo ani příliš pravděpodobné, že by byli příbuzní. Těžko se dalo uvěřit dokonce i tomu, že se navzájem znali. Milostný vztah byl naprosto nemyslitelný. Ačkoliv nebyl Balatronix nijak přitažlivý, nebyl ani vyloženě ošklivý, ale jeho nafoukanost jej činila naprosto nesnesitelným. Jak tedy bylo možné, že míří tak sebevědomě přímo k Jaquintinu obydlí? Zítra se to dozvím, pomyslel si Kedrigern, když se toho večera zachumlal do přikrývky.
Hostinec opustili časně ráno v husté mlze. Jejich postup byl k velké Bleskově spokojenosti pomalý. Kedrigern se jen s obtížemi držel Balatronixovi na dohled, mlha se za ním okamžitě zavírala a halila jej jako plášť neviditelnosti.
"Mohu prokázat svému příteli Kedrigernovi službu a posvítit mu na cestu?" zašeptal Kameňák ze svého místa na hlavici hole. Jelikož v hostinci, kde přespali, neměl žádnou příležitost k vykonání dobrého skutku, hořel nedočkavostí být někomu užitečný.
"Díky, Kameňáku, ale nemyslím, že by to byl dobrý nápad. Jen by to k nám připoutalo pozornost. Les se musí hemžit lupiči a jinými darebáky," odpověděl Kedrigern. Při tom pomyšlení popohnal svého koně a dojel Balatronixe.
"Raději bychom se měli držet pohromadě, mistře. V té mlze může číhat kdokoliv," řekl.
"Číhat? Kdo by se odvážil napadnout čaroděje?"
"Zoufalí lidé se mohou pokusit o cokoliv."
"Cha! Rád bych viděl lupiče nebo zbojníka-"
Pokud by byla Balatronixova slova upřímným přáním - což ovšem nebylo příliš pravděpodobné - bylo vyslyšeno se vskutku příkladnou rychlostí. Na cestě před nimi se objevila skupinka otrhaných mužů s kyji v rukou. Další se postupně vynořovali z mlhy a zpoza stromů. Neříkali nic, ale jejich kyje, dýky a oštěpy hovořily o jejich úmyslech celkem jasnou řečí.
"Teď máte příležitost užít svou velkou moc, mistře," poznamenal Kedrigern.
Ale Balatronix místo toho užil ostruhy. Jeho kůň vyrazil vpřed a srazil jednoho z lupičů k zemi. Ostatní bandité mu na poslední chvíli uskočili z cesty a v příštím okamžiku už falešný čaroděj mizel za zvuku kopyt v mlze. Kedrigern shledal, že se nachází sám uprostřed kruhu velice rozzlobených ozbrojených rabijátů.
"A jsme v maléru," poznamenal Blesk tichým zaržáním. Soudě podle slov okolostojících lupičů, měl úplnou pravdu.
"Tenhle nám neunikne," řekl jeden z nich.
"Pořádně mu napráskáme za oba!"
"Já chci jeho boty!"
"Já si vezmu jeho plášť!"
"Z koně uvaříme guláš a najíme se všichni."
Uprchnout na Bleskoví bylo nemožné. Kedrigern zaváhal. Měl zaútočit, nebo se spokojit s ochranným kouzlem? Obě možnosti vyžadovaly velké množství magie. A na rozhodování neměl mnoho času.
"Mohu nějak pomoci svým přátelům Kedrigernovi a Bleskoví?" otázal se Kameňák zdvořile.
"Rozhodně ano," řekl Kedrigern.
Maličká postavička seskočila z konce hole. Dříve, než se zaduněním padajícího balvanu dopadl na zem, nabyl Kameňák velikosti býka a stále rostl. Najednou měl větší zuby a měl jich víc, než si Kedrigern vzpomínal, a na rukou měl obrovské drápy. Hrozivě zavrčel a kroky, pod kterými se otřásala zem, zamířil k nejbližšímu triu lupičů.
Druhé zavrčení, hlasitější než první a doprovázené seknutím drápů, zbavilo lupiče odvahy docela. V panice se rozprchli na všechny strany a zmizeli v mlze tak rychle, jako by je odčaroval. Kameňák se obrátil a zasmál se jako šťastné děcko. Pak vyskočil, ve vzduchu se zase začal zmenšovat, a na konec Kedrigernovy hole dopadl už zase tak malý, jako byl dřív. "Myslím, že to bude stačit," poznamenal.
"Dobrá práce, Kameňáku," pochválil ho Kedrigern a Blesk souhlasně pohodil hlavou. "Vypadal jsi skutečně hrůzostrašně."
"Naštěstí dokážu zaujmout množství strašidelných podob. Pomáhá mi to řešit problémy bez toho, abych se musel uchylovat k násilí."
"Udělal jsi to vážně skvěle."
"Pro přátele cokoliv. A vy jste moji přátelé," řekl Kameňák.
"Co se stalo se šéfem?" otázal se Blesk.

Kedrigern se zasmál. "Myslím, že pořád ještě uhání."
Dál pokračovali nerušené. Kolem poledne dorazili na křižovatku. Tam stál ukazatel směrů, ale nápisy na něm bohužel byly tak vybledlé, že se vůbec nedaly přečíst. Kedrigern si uvědomil, že teď bude muset hledat Jaquintu na vlastní pěst a to bude v kraji, kde ani ukazatele neposkytují žádné informace, velice obtížné - zvlášť pokud si čarodějka střeží své soukromí. Mohl jen doufat, že její magie bude dostatečně silná, aby ho k ní sama přivedla.
Na dohled od křižovatky stála hospoda a Kedrigern zamířil k ní, aby se tam vyptal na cestu. Když sesedal, zahlédl ve stáji Balatronixova koně.
Sotva vešel dovnitř, uviděl Balatronixe sedět na lavici u krbu. Před sebou na stole měl přesýpací hodiny a několik stříbrných mincí. Právě naslouchal velice špinavému muži v hadrech, který mu líčil své potíže se získáváním srdce jedné místní vdovičky. Balatronix muže vyslechl, pak sáhl do záhybu pláště, vytáhl odtamtud amulet - kolik jich s sebou asi nosí? napadlo Kedrigerna - a se spikleneckým úsměvem ho vtiskl muži do dlaně. Potom vzhlédl a uviděl Kedrigerna. Brada mu poklesla a oči mu překvapením vylezly z důlků. Několik okamžiků lapal užasle po dechu, pak se ale vzpamatoval a ve tváři se mu zase objevil sebejistý výraz.
"Vidím, že má lest slavila úspěch. Věděl jsem, že nás to zachrání."
"Jakou lest máte na mysli, mistře?" zeptal se Kedrigern, kterému působilo značné potíže zachovat výraz uctivého obdivu.
"Přece jak jsem se vypořádal s těmi lupiči. Věděl jsem, že budou pronásledovat mne a ty tak budeš v bezpečí."
"A pronásledovali vás?"
Balatronix nezaváhal ani na okamžik. "Samozřejmě. Všech čtyřicet jsem jich znehybnil zaklínadlem, pěkně od plic jsem jim řekl, co si o nich myslím, a pak jsem je proměnil ve vlky. Ti si příště rozmyslí obtěžovat poctivé pocestné!"

Čtyři

Zastávka na cestě • Jaquinta přijímá žáka

Téhož odpoledne zastavili na rozcestí, kde do čtyř světových stran ukazovaly čtyři anonymní ukazatele. Stejně jako všechny ostatní, na něž zatím narazili, i tyhle byly silně vybledlé a ošlehané větrem, takže na jejich tabulích zbyly jen naprosto nečitelné pozůstatky písmen. Balatronix se na ukazatel chvíli díval a pak prohlásil: "Jaquinta bydlí někde tady. Musíme se jen držet znamení."
"Už jsme projeli kolem tří znamení a na žádném z nich nebylo jediné čitelné slůvko," namítl Kedrigern. A neubránil se pokušení dodat: "Co vlastně hledáme, mistře? Velkou tabuli s nápisem: 'Tudy k Jaquintě'?"
"Ne, ty hlupáku. Myslel jsem nezaměnitelná znamení čarodějčiny přítomnosti."
"Vy skutečně dokážete vycítit přítomnost jiného čaroděje?"
"Samozřejmě. Kdyby se v okruhu sta mil nacházel jiný čaroděj, věděl bych o něm."
"Chcete říct... že kdybych já byl čaroděj, poznal byste to?"
"No jistěže ano, ty troubo," odsekl Balatronix. Opovržlivě zhodnotil pohledem Kedrigernovy obnošené šaty, rozcuchané vlasy a mladistvý zjev. "Každý čaroděj by poznal kolegu, pokud by jel vedle něj na dosah ruky."
S tím Kedrigern plně souhlasil. V poledne ucítil ve vzduchu první zatetelení magie a když se zase zastavili na křižovatce cest, cítil silný tah směrem k jihozápadu. Balatronix nijak nedal najevo, že by si cokoliv uvědomoval. Jelikož už Kedrigern nechtěl dál marnit čas, sesedl z koně, otřel nečitelný ukazatel rukávem a předstíral, jako by ho dlouze zblízka studoval. Nakonec řekl: "Je to tudy, mistře."
"Co je tudy?"
"Jaquintin dům."
"Chceš říct, že dokážeš přečíst slova na rozcestníku? Já nepřečtu nic."
Kedrigern sice také ne, ale cítil Jaquintinu magii stejně jistě, jako by bylo její jméno napsáno na ukazateli zářícím písmem. "Když se na něj podíváte zblízka, dají se jednotlivá písmena trochu rozeznat. Určitě je to tahle cesta," zavolal a ukázal na jihozápad.
Balatronix si položil ruku na čelo, zavřel oči a zaklonil hlavu. V této meditační póze setrval asi půl minuty, pak se podíval na Kedrigerna a prohlásil: "Ano, je to jihozápadní cesta. O tom se nedá pochybovat. To jenom Jaquintina aura byla zastíněna mou vlastní velkou mocí. Nuže, nasedni rychle na koně. Nesmíme marnit čas."
Už se skoro stmívalo, když narazili na úzkou stezku, která odbočovala z hlavní cesty. Tou dobou už byla Jaquintina přítomnost stejně patrná, jako večerní chlad, ale Balatronix o ní neměl zjevně ani potuchy, protože přejel kolem odbočky, jako by tam ani nebyla.
Kedrigernovi už se příčilo pořád něco předstírat, ale musel dohrát svou hru do konce. "Podívejte se, mistře!" zavolal.
"Dům." Samozřejmě žádný dům neviděl.
"Dům? Kde? Já žádný dům nevidím," namítl Balatronix.
"Přece tamhle, za těmi stromy. Není moc dobře vidět, ale s vašimi schopnostmi..."
"Ano, samozřejmě, teď už ho vidím. Musíme jet tudy, přesně jak jsem říkal."
Vydali se po stezce a Kedrigern cítil, jak přítomnost magie roste, až dosáhla takřka nebezpečné intenzity. Pokud pojedou dál, mohou každou chvíli narazit na obranné zaklínadlo. Jelikož Kedrigern neměl ani potuchy, jaký je Jaquintin vztah k sousedům nebo neohlášeným návštěvníkům, vůbec se mu nechtělo riskovat srážku s aktivním hlídacím kouzlem. Předklonil se a zašeptal Bleskovi do ucha: "Rychle, předstírej, že tě bolí nohy."
"Ale mě bolí nohy. Mě bolí vždycky," opáčil kůň.
"Tak zastav a začni vrávorat."
Blesk poslechl a Kedrigern zavolal na Balatronixe. "Mistře, musíme zastavit. Můj kůň se asi zranil."
"Nemůžeme tady stát celou noc kvůli hloupému starému koni. Nemám v úmyslu spát venku."

"Půjdu napřed a seženu pomoc."
Balatronix se nad tím chvíli zamyslel a pak řekl: "Jdi napřed. Představ nás Jaquintě a řekni jí, aby nám poslala pomoc."
To je pro něj typické, pomyslel si Kedrigern. Myslí si, že může rozkazovat velké čarodějce, jako by to byla nějaká služka. Nyní, když se on a Balatronix nacházeli v naprosté divočině uprostřed ničeho, nebyl už důvod, aby dál něco předstíral. Jaquinta stejně pošle toho podvodníka pryč hned jakmile poprvé otevře ústa a předvede jaký je osel.
Kedrigern spěchal po stezce k Jaquintiné obydlí. Zakrátko před sebou ucítil jasné zatetelení magie a vzápětí zahlédl ve světle zapadajícího slunce bíle oděnou postavu. Zastavil.
"Kdopak jsi?" otázala se postava.
"Jsem Kedrigern, bývalý učeň čaroděje Tarrendina. Přišel jsem navštívit čarodějku Jaquintu," odpověděl.
Zaklínadlo, které ho obklopovalo, se rozplynulo. Žena v bílém odpověděla sytým, sladkým hlasem: "Cítím přítomnost čaroděje."
"Jsem čaroděj."
"Jsi velice mladý."
"Učím se rychle. Tarry říkal, že postupuji velice nadějně."
"A proč se chceš setkat s Jaquintou?"
"To je dlouhá historie. Doufal jsem, že se něco dozvím o svých skutečných rodičích, jenomže jsem zjistil, že ta informace je blokována. Vy byste mě mohla naučit, jak proniknout přes její ochranné kouzlo."
"Zdá se, že sis jistý, že jsem Jaquinta."
"Vím, že jste. Magie, která z vás vyzařuje, může patřit jen velice mocné čarodějce."
Tentokrát Jaquinta neodpověděla. Až po nějakém čase řekla: "Cítím také přítomnost démona."
"Ten je tady se mnou. Je polepšený. Teď už koná jenom samé dobré skutky."
"Démon, který koná dobré skutky, není zrovna obvyklý zjev."
"I to je dlouhá historie. Pokud si to přejete, může vám ji Kameňák vyprávět sám."
"Docela ráda si ji poslechnu."
Kameňák pochopil její slova jako výzvu, aby začal mluvit, proto seskočil z Kedrigernovy hole, nemotorně se uklonil bíle oděné postavě a pak několika slovy vylíčil, jak došlo k proměně jeho charakteru a jak ho ostatní démoni vyhnali ze svého středu a potrestali za jeho dobré skutky zaklením do nitra balvanu. Jaquinta naslouchala mlčky. Když Kameňák domluvil, chvíli zamyšleně mlčela, a pak řekla: "Polepšený démon by mohl být zajímavý společník."
"A nemohl bych být váš přítel?" zajímal se Kameňák.
"Jestli se budeš chovat jaksepatří, ráda tě budu nazývat svým přítelem. A teď mi vyprávěj o Tarrym, Kedrigerne. Daří se mu dobře?"
Kedrigern jí pověděl o souboji Tarrendina se zlou mocí, která ohrožovala království jeho starého přítele. Vylíčil jí, jak jeho mistr v posledním okamžiku vyvázl záhubě v podobě ptáčka a jakou roli sehrál s Fraigovou pomocí v rozhodující bitvě on sám.
"Nic víc o něm nevíš?" otázala se čarodějka, když skončil.
"Fraigus říkal, že Tarry bude ptákem po celý zbytek svého života. Zaklínadlo, které použil, je nevratné."
"Tenhle druh zaklínadel vždycky zanechává trvalé následky. Ale Tarry je velice vynalézavý čaroděj. Nějaká naděje pořád ještě zbývá." Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala. "A teď, co s tebou. Povídal jsi, že by ses rád něco dozvěděl o svých pravých rodičích."
"Ano."
"Ale ta informace je blokována zaklínadlem."
"Je."
"A navzdory nebezpečí, které je s tím spojeno, chceš, abych tě naučila jak to zaklínadlo zlomit."
"Chci."
Jaquinta ze sebe vydala těžko srozumitelný zvuk, něco jako 'Mmm-hmm', a její odmlka byla tentokrát výrazně delší. Když zase promluvila, zněl její hlas tiše, jako by promlouvala spíš sama k sobě. Kedrigern ten tón dobře znal a věděl, že nyní není na místě čarodějku přerušovat.
"Obecně vzato, vědět je lepší než nevědět, zvlášť když se jedná o záležitost identity vlastních rodičů." Následovala další odmlka. "Na druhé straně, taková informace se obvykle neutajuje bez dobrých příčin. Zkoušet ji získat navzdory ochrannému zaklínadlu by mohlo být nebezpečné, nebo dokonce špatné." Odmlka. "Ovšem Tarry určitě nepatřil k těm, kteří by poslali mladého učně na cestu jeho vlastní zkázy." Následovala další dlouhá odmlka, po které čarodějka pokračovala: "Mladý čaroděj chce, abych ho naučila, jak proniknout zaklínadlem, které před ním ukrývá tajemství. Odtajňovací kouzla patří k mým specialitám a jsem také docela dobrá učitelka. Má pomoc mu tedy nebude odepřena." A po chvíli: "Koneckonců, když se člověk taková odeklínadla naučí, neznamená to ještě, že je musí použít. Rozhodnutí je jen na něm. Já se pouze rozhodnu, jestli ho učit budu nebo nebudu. Tudíž," uzavřela konečně svůj monolog, "já ho učit budu. Žák může vnést do mé tiché domácnosti trochu vzrušení."
"Takže mi pomůžete!"
"Pomůžu. Možná dokonce vymyslím nějaké dobré skutky, které by mohl vykonat tvůj přítel."
"Děkuji vám, laskavá paní. Navěky budu vašim přítelem," zakrákal Kameňák.
"Pojďte dál. Uzavřu za vámi ochranné kouzlo." Kedrigern popošel o několik kroků a pak se zastavil. "Úplně jsem zapomněl na Balatronixe! To je třetí člen naší malé skupinky."
"Balatronix? On je tady?" Jaquinta nevypadala ani trochu potěšeně a její výraz okamžitě zpřísněl. "Proč sem leze? Chce si půjčit peníze?"
"O půjčování neříkal nic. Je oblečený jako čaroděj, ale nepřipadá mi-"

"Balatronix? Čaroděj!" Jaquinta zvrátila hlavu dozadu a pak se od srdce rozesmála. "Čaroděj!" zopakovala ještě jednou a pak přešla do nezvládnutelného chichotání, které se - jako nějaké dítě při vážné slavnostní situaci - marně snažila potlačit.
"Vy ho znáte?"
"Je to můj velice vzdálený příbuzný. Pra-pra-pra-pra-synovec, myslím, a možná ještě nějaké to pra navíc. Sama přesně nevím, v příbuzenských vztazích jsem nikdy neměla úplně jasno. Takže ty tvrdíš, že se vydává za čaroděje?"
"Za hlavního čaroděje Šesti království, abych byl docela přesný."
Jaquinta si dala ruku před ústa a vyrazila ze sebe další tlumené zachichotání. "Ubožáček. Balatronix se prostě nehodí vůbec k ničemu. Je příliš bojácný, než aby se mohl stát rytířem, na obchod nemá hlavu... už vůbec se nehodí na kněze a jako právník je taky naprosto beznadějný... Pravděpodobně skončí jako rádce na dvoře nějakého krále, ale ještě předtím je pevně odhodlán selhat v každičkém odvětví lidské činnosti. Takže teď je čarodějem. Je v tom hrozný, že?"
"Bojím se, že ano. Pokud vím, neudělal jediné kouzlo. A cítil jsem z něj pouze velice jemný odér magie."
"To bylo pravděpodobně z jeho hávu. Předpokládám, že všechny čarodějnické náležitosti má prvotřídní kvality?"
"Podle oděvu je to čaroděj od hlavy až k patě. Nikdy v životě jsem neviděl impozantnější medailon."
Jaquinta přikývla. "Peníze nejsou pro Balatronixe žádný problém. Jsou to přirozeně rodinné peníze - sám si nikdy v životě nevydělal jediný měďák. Co se oblečení týče, je bohatě vybavený. Když se chtěl stát rytířem, první co udělal bylo, že si koupil nádherné brnění a válečného oře. Jenomže mu pořád padalo kopí. A jakmile jeho kůň trochu zrychlil, spadl obvykle i on. O dva dny později to všechno prodal s velkou ztrátou. A tak je to s ním pokaždé."
"Na někoho, kdo zažil tolik neúspěchů, je velice sebevědomý."
Jaquinta se na něj podívala s takřka mateřským soucitem. "Drahý chlapče, velice málo znáš svět. Právě neúspěšní lidé překypují sebevědomím. Ti, kdo jsou v něčem skutečně dobří, vědí, jak těžké je být v něčem byť jen obstojně dobrý a to je naplňuje pokorou. Jenom vyložení hlupáci věří, že dokážou všechno." Povzdechla si. "Nu, bojím se, že nemůžu nechat příbuzného stát celou noc venku."
"Já půjdu a přivedu toho pošetilého muže, který předstírá, že je velký čaroděj," nabídl se Kameňák. "Bude to přátelská služebička."
"Možná bych měl jít raději já," řekl Kedrigern rychle. "Vždyť jsem mu tebe ještě ani nepředstavil. A koneckonců, jsem přece jeho sluha."
"Pokud si to můj přítel Kedrigern skutečně myslí, pak to tak bude," odpověděl Kameňák a zase zaujal své místo na holi.
"Takže Balatronix neví, že jsi čaroděj?" otázala se Jaquinta Kedrigerna.
"Ne. Najal mne jako sluhu."
"Viděl Kameňáka?"
"Ne."
"Ubožáček. Vypadá to, že ho čeká překvapení, že?"

Pět
Balatronix se rozhoduje o své budoucí kariéře
Nový pohled na starou otázku • První lekce
Ve světle svící, jež měkce zalévalo její prostorný a elegantně zařízený dům, byla Jaquinta překvapivě půvabná. Vysoká, bledá a štíhlá žena se pohybovala se samozřejmou grácií mezi třpytícím se stříbrem a křišťálem, nádherně vyřezávaným nábytkem a skvělými tapisériemi. Byla oděná v jednoduchých bílých šatech, které jí spadaly až na zem, a na krku jí visel stříbrný medailon. Na jednom zápěstí měla stříbrný náramek zdobený planoucími rubíny velkými jako třešně. Smolně černé vlasy s delikátním nádechem stříbra jí splývaly až do pasu. Kedrigern věděl, že už jí musí být celá staletí, ale ve tváři neměla jedinou vrásku a její oči byly jasné a zářivé jako oči dítěte. Byla nadčasová a dokonalá; byla to zkrátka žena, které by stačilo kývnout prstem a králové by jí padali k nohám. Vůdčí osobnost, to bylo označení, které se na ni hodilo, byť ji vystihovalo jen velmi nedokonale. Patřila zkrátka k lidem, kteří vydávají rozkazy pouhým pozvednutím obočí.
Na Balatronixe ovšem zjevně žádný dojem nečinila. Když dojedl lehkou ale sytou polévku, a když se dozvěděl o pravé povaze svého společníka na cestách, upadl do mrzutého, trucovitého mlčení. Teď stál u ohně, ruce měl založené na prsou a tvářil se přísně. "Tohle se nedá jen tak prominout, tetinko. Ten hoch mě naprosto úmyslně oklamal."
"Nikdy jste se mě na to neptal," hájil se Kedrigern.
"Kdybys byl slušný čaroděj, hrdě by ses k tomu hlásil - tak jako já."
"Po pravdě řečeno, lepší čarodějové na sebe neupozorňují," podotkla Jaquinta. "A už vůbec se nechvástají."
Balatronix chvíli uraženě mlčel a pak to zkusil jinak. Ušklíbl se a řekl: "A předpokládám, že si lepší čarodějové taky obvykle domů vodí démony."
"Tohle je můj dům, chlapče," připomněla mu Jaquinta tiše a přitom se dívala z okna ven, kde se zahradou plížil blíže nedefinovatelný stín."
"Ale vždyť je to démon! To je neuvěřitelné!"
"Kameňák říkal, že je polepšený, a já mu věřím. Jediné co chce, je být každému přítelem a konat dobré skutky. Zatím na mne dělá dojem mnohem příjemnějšího společníka než většina lidí, se kterými jsem se setkala - některé z nich bych rovnou mohla jmenovat."
"A co si myslíš, že si budou říkat lidé o mně, jestli se to roznese? 'Tamhle jde Balatronix. Jeho teta se přátelí s démony.' Vždyť mě to zruinuje!"
"Tak za prvé, nejsem tvoje teta. Byla bych ti vděčná, kdybys mě tak přestal oslovovat. Jsem tvoje velice vzdálená příbuzná a pokaždé, když promluvíš, si přeju být ještě vzdálenější. A za druhé, už ses sám zruinoval několikrát a nikdo ti

v tom ani nemusel pomáhat."
"Určitě bys byla raději jeho tetinka," opáčil Balatronix a ukázal prstem na Kedrigerna.
"Nechci být ničí tetinka. To slovo se mi hnusí. Prosím, už je v tomhle domě nikdy neužívej."
Balatronix rozhodil rukama a odevzdaně si povzdechl. "No dobře, dobře. Vidím, že tu nejsem vítán. Tak mi prostě jen řekni, jak se stanu dobrým čarodějem. Pak zase hned vypadnu a už tu nebudu dál zaclánět. Mého falešného sluhu a jeho pekelného mazlíčka si můžeš nechat."
Jaquintě už pomalu začala docházet trpělivost. "Ty můj ubohý poblouzněný Balatronixi, zdá se, že ses rozhodl nechápat. Stát se čarodějem to není záležitost několika jednoduchých pouček, které se člověk může naučit nazpaměť."
Zvednutím ruky umlčela jeho námitky a pokračovala. "Je to něco jako stát se šachovým velmistrem, jenomže neskonale těžší."
"Šachy jsem se naučil hrát za odpoledne," prohlásil Balatronix a pyšně se rozhlédl po všech přítomných.
"Bystré dítě se dokáže naučit základní tahy za méně než hodinu, ale stát se mistrem trvá celý život a jen málokomu se to podaří. Už jen na to, aby se člověk stal slušným amatérem, jsou zapotřebí desetiletí tvrdé dřiny a soustavného studia. Stejně tak ten, kdo se chce stát čarodějem, musí přečíst a naučit se zpaměti -"
"Čtu nerad a nikdy si z toho, co přečtu, nic nezapamatuju," skočil jí zamračeně do řeči.
"Pak se z tebe čaroděj nikdy nestane," prohlásila Jaquinta a zářivě se na něj usmála. "Jsem ráda, že jsme tvůj problém vyřešili tak rychle. Jaké povolání je na tvém seznamu další v pořadí?"
Balatronix se ještě chvíli mračil střídavě na ni a na Kedrigerna, a potom prohlásil: "Myslím, že bych mohl zkusit stavět katedrály."
Kedrigernovi hlavou bleskla noční můra: tuny kamení, olova, skla a těžkých dubových trámů se řítí dolů na hlavy nic netušících věncích. Ze zasmušilého pohledu, který se na okamžik usídlil v Jaquintině tváři, pochopil, že má o Balatronixových schopnostech přibližně stejné mínění. Čarodějka se však rychle vzpamatovala a zvolala s líčeným nadšením: "To je ale skvělý nápad! Na to se nebudeš muset tak dlouho učit, nejspíš bude docela stačit dvacet let nebo tak nějak. A budou to zdravě prožité roky: hodně práce na čerstvém vzduchu a za každého počasí, lezení po žebřících do závratných výšek, přenášení těžkých kamenů, utužování svalů. Příjemně jsi mě překvapil! Ano, to se ti určitě bude líbit!"
Balatronix se zatvářil udiveně. "Dvacet let?"
"Myslela jsem jen učňovská léta, samozřejmě. Pak to bude trvat ještě nejméně dalších deset, než si budeš moci postavit svou první katedrálu. Musím se přiznat, že obdivuji tvou trpělivost."
Zdálo se, jako by Balatronixe něco opustilo; nebylo to nic, co by se dalo změřit nebo zvážil, faktem však je, že se trochu zmenšil. "Možná bych mohl... katedrály jen navrhovat," řekl tichým hlasem.
"Ještě lepší nápad! A procvičit se můžeš na rodinném sídle. Mohl bys začít navržením stájí a stodol, a postupně se propracovat ke kaplím, domům a hradům, a nakonec i k těm katedrálám. Dám ti hezkou kresličskou soupravu, abys mohl hned začít."
Představa došků řítících se na krávy už Kedrigernovi nepřipadala tak hrůzostrašná jako předchozí vize, a vědomí, že se Balatronix patrně brzy vzdá i této své deziluze, skýtalo značnou útěchu. Už teď se zdálo, že ve svém prvotním nadšení značně ochladí, protože řekl vyčítavým tónem: "Žádnou kresličskou soupravu nechci. Ještě si to všechno musím nechat pořádně projít hlavou. Když jde o mou kariéru, nenechám se nutit k žádnému ukvapenému rozhodnutí."
"To je od tebe velice prozíravé."
Balatronix se obrátil na Kedrigerna. "Předpokládám, že tady míníš zůstat tak dlouho, dokud tě nenaučí všechny svoje triky."
"Můj pobyt tady bude tak dlouhý nebo tak krátký, jak rozhodne Jaquinta," opáčil Kedrigern důstojně.
"No, ten můj bude rozhodně krátký. Odjedu za úsvitu. A očekávám odpovídající ubytování na noc," oznámil Balatronix. Zdálo se, že už je zase plně ve své kůži.
"Pokoj ti nechám připravit hned." Jaquinta tleskla rukama a nepopsatelná postava ze zahrady se přemístila dovnitř domu, kde zůstala stát u schodů. Bylo to zjevení, tu poněkud zřetelné z jedné strany a tu zase z druhé, ale nikdy se neustálilo na tak dlouho, aby se dal bezpečně určit jeho vzhled. Kedrigern si je zvědavě prohlédl. Čím pozorněji se však díval, tím méně si byl jistý, co vidí, až se před ním nakonec vznášel jen neurčitý mlžný tvar.
"Co to je?" otázal se Balatronix. "Během večeře se to pořád motalo kolem stolu."
"Neukazuj prstem. Je to neslušné. Jmenuje se Sklittimachus."
"Tvůj skřet pomocníček?"
"Samozřejmě, že ne. Já žádného skřeta pomocníčka nemám, chlapče," vysvětlila mu s výrazem distingovaného znechucení ve tváři. "Ty mají čarodějnice. Sklittimachus sem přišel na návštěvu. Trochu mi pomáhá s domácností."
"Ale co to je?"
"Nikdy mi to neřekl a já se ho nikdy neptala." Usmála se, pokynula hlavou a přízrak zavířil na schodech a byl pryč. Balatronixova zavazadla odletěla s ním.
"Bude se tady ometat dlouho?"
"Doufám, že ano. Je to skvělý pomocník. A rychlý. Tvůj pokoj už je připravený."
"Ale vždyť teprve... teď přece..."
"Určitě jsi unavený. Dobrou noc, drahý chlapče. Snídaně je přesně v sedm. Sklittimachus tě probudí. Hezky se vyspi," řekla Jaquinta a mávnutím ruky mu naznačila, že má odejít.
Balatronix váhavě vykročil s kyselým 'Dobrou noc' do schodů a na každém stupni se nervózně ohlížel přes rameno. Jaquinta se se zářivým úsměvem ve tváři obrátila na Kedrigerna, "Doufám, že ještě nejsi tak unavený, abys mi nemohl vyprávět o Tarrendinovi a jak ses u něj učil, o Fraigovi a o té hrozné záležitosti, do které ses zapletl - prostě o všem, co

si myslíš, že by mě mohlo zajímat."
Její úsměv rázem zahnal všechny strázně putování do zapomnění. Kedrigern se posadil u jejích nohou a pustil se do zkratkovitého líčení svého životního příběhu. Vyprávění se protáhlo až do pozdních nočních hodin, a když končil, oba už zdvořile potlačovali zívání. "...A pak jsem se vrátil do Tarryho jeskyně, kde jsem bydlel a učil jsem se z jeho knih. Hrozně rád bych ale pronikl kouzlem, které mi brání poznat mé pravé rodiče. Jednou jsem to už zkusil a neuspěl jsem. Pak jsem našel vaše jméno v Tarryho zápisníku. Připadalo mi, že vás považoval za odborníka na všechno. Proto jsem se rozhodl vás navštívit a teď jsem tady."
"Můj drahý chlapče. Odborník na všechno nejsem zcela určitě. Nejsem si dokonce ani jistá, jestli jsem odborník na vůbec něco."
"Tarry si to myslel."
"Tarry byl drahoušek. Když jsme byli mladší..." Povzdechla si, na okamžik upadla do zamyšleného ticha, pak mávla rukou a vrátila se do přítomnosti. "Tvoje vyprávění je velice zajímavé. Pomohu ti, jestli to bude v mých silách, ale v tuto chvíli si nejsem jistá, jestli mou pomoc skutečně potřebuješ. Odtajňovací kouzlo už jsi přece jednou udělal sám."
"Jenomže jsem neuspěl. Slyšel jsem hlasy svých rodičů, ale nemohl jsem s nimi mluvit."
"Pokud jsi je skutečně slyšel, pak sis vedl velice dobře. Jestliže se utajovací kouzlo udělá pořádně, může být neporušitelné."
"Třetí zákon magie říká, že: 'Každému zaklínadlu odpovídá odeklínadlo stejné síly, ale opačné orientace - a totéž platí pro kouzla.'"
"Drahý chlapče, já zákony magie znám. Samozřejmě, že se každé zaklínadlo dá odeklít a každé kouzlo odkouzlit, ale aby ses dostal před utajovací kouzlo, které udělal mistr, musel bys být..." Chvíli si jej mlčky prohlížela a její pohled byl tak intenzivní, až se Kedrigernovi zdálo, že nahlíží přímo do jeho nitra.
"Co bych musel být?"
Mávla rukou a řekla jenom: "Velice nadaný. Možná, že jsi. Poznat to vyžaduje čas. Prozatím buď mým hostem. Mám spoustu volných pokojů a také mám hromadu knih, které by sis měl přečíst. Najdu pro tebe nějaké užitečné zaměstnání. Zahálka mládí nesvědčí," uzavřela rozhovor Jaquinta. "Ale teď už je čas jít na kutě. Nezapomeň, snídaně je v sedm."
Ráno se Balatronix o zamýšleném odjezdu už ani nezmínil. Místo toho obdivně hovořil o Jaquintině příbytku, chválil dům, pozemky a všechno, co k nim náleželo, s výjimkou kůlničky na zahradě. "Už bys vážně potřebovala novou," řekl. "Ta, kterou máš, je zralá na spadnutí. Když jsem šel včera spát, udělal jsem si několik hrubých náčrtků a jakmile mi dáš tu kresličskou soupravu, kterou jsi mi slíbila, hned se pustím do práce na plánech. Nebude mi to trvat déle než několik dní."
"To je od tebe hezké, že mi věnuješ tolik času," odpověděla Jaquinta.
"A Kedrigern ti ji pak může postavit."
"Kedrigern bude mít dost práce jinde."
"Mně to nevadí," řekl Kedrigern. "Tarry i Fraigus vždycky říkali, že je manuální práce velice užitečná. Když se do toho dáme oba dohromady, budeme mít kůlnu postavenou za dva nebo tři dny."
Balatronix pozvedl obočí. "Já budu, samozřejmě, dohlížet."
"O tom si promluvíme, až budou plány hotové," řekla Jaquinta a tón jejího hlasu naznačoval, že další diskuse na toto téma není ani nutná ani vítaná. "Řeknu Sklittimachovi, aby donesl kreslicí potřeby a všechno ostatní co potřebuješ k tobě do pokoje. Pracovat můžeš tam. A teď..." Vstala a obrátila se ke Kedrigernovi. "Mám práci pro tebe."
Balatronix se při jejích slovech ušklíbl. "Takže já jdu do pokoje a začnu kreslit plány, zatímco tenhle mládenec se pustí do uklízení," konstatoval se zjevným uspokojením. Ke Kedrigernovi dodal: "Nestrhej se. Šetři si síly na stavění." A pak, s úsměvem na tváři, odešel.
Jaquinta odvedla Kedrigerna do své pracovny. Jakmile za sebou zavřela dveře, řekla: "Balatronixe si nevšímej. Až trochu nabere rozum, bude v pořádku. Jenom doufám, že to stihne dřív, než bude tak starý, že už to na něm stejně nikdo nepozná."
"Mně nevadí," odpověděl Kedrigern.
"To je dobře. Nechci, aby ses něčím rozptyloval. Napíšu ti seznam knih, které si přečteš. Až s tím budeš hotov, rozhodneme se, co dál. Ale nejprve bych se ráda vrátila k některým věcem, o nichž jsi mi vyprávěl včera večer."
"Jak si přejete."
"Zmínil ses o zaklínadlu Bílého čaroděje. Skutečně jsi ho zvládl sám?"
"Ne tak docela. Vlastně ho udělal Tarry. Vyslovil ho prakticky celé, až na několik posledních slov, ale než ho mohl dokončit, byl přemožen. Přiletěl ke mně jako pták, řekl mi poslední fráze a já jsem zaklínadlo dokončil."
"Aha. Víš o tom zaklínadlu něco bližšího?"
"Ne."
Jaquinta se zatvářila vážně a pak rozhodně kývla hlavou. "Než se vydáš na cestu domů, budeš vědět. Teď další věc. Chci slyšet všechno o smrti tvých poručníků, každičkou podrobnost."
Kedrigernovi se sevřelo srdce v hrudi. Krutá smrt Hoba a Mag, vesnických manželů, kteří ho jako nemluvně v peřince našli ráno po Svatojánské noci ve vílím kruhu, byla nejbolestnější vzpomínkou jeho života. Byl pro ně jenom přítěží; teď už to věděl a styděl se za to. Byl rozmazlený a sobecký, celé dny si jenom hrál, zatímco oni pracovali od úsvitu do tmy. Za jejich dobrotu jim nikdy ani nepoděkoval, nikdy jim nedal najevo, že je jim vděčný. Teprve až když byli zavražděni tlupou lupičů si uvědomil, jak ho vlastně milovali a jak ochotně se pro něj obětovali; a pak už bylo na vděčnost navždy pozdě.
S Hobem a Mag umřela i jeho naděje, že se něco dozví o svých pravých rodičích. Nepomohla mu ani magie - jediné, co jejím prostřednictvím získal, byl mučivý záblesk následovaný naprostou temnotou. Potřeboval víc vědomostí a

vládnout větším množstvím magie, a to vyžadovalo dobrého učitele, tedy někoho, jako byla Jaquinta. Přesto ale se mu o tom nemluvilo lehce, ani před jedinou osobou, která mu byla ochotna pomoci a která už mu dala najevo své pochopení. Nakonec se však přinutil a vypověděl jí vše do poslední bolestné podrobnosti. Jaquinta mu naslouchala bez přerušení a teprve když skončil, začala se ho vyptávat.
"Takže byli zavražděni tlupou lupičů?"
"Ano."
"Lupičů na rychlých koních? Vyzbrojených meči? To se mi nějak nezdá," namítla Jaquinta. "Mohu vidět ten měšec s mincemi?"
Kedrigern vytáhl měšec, který byl nalezen v košíku spolu s ním ráno po Svatojánské noci. Bylo to jeho jediné pojítko s rodiči a vždycky ho nosil u sebe. Teď vysypal jeho obsah na pracovní stůl a díval se, jak Jaquinta rozhrnuje mince, bere jednu po druhé do ruky, bedlivě si je prohlíží a jemně je přitom tře prsty. Některé z nich si přitiskla k čelu, mumlajíc při tom neslyšné nějaká slova. Mince byly nejrůznějších tvarů a velikostí; některé vypadaly staře a jiné nové, a několik z nich ani nevypadalo jako mince, spíš jako maličké sošky. Když je všechny prozkoumala, zeptala se: "Co ti o těch mincích říkal Tarry?"
"Neřekl mi nic. Chtěl, abych si to domyslel sám."
"A udělal jsi to?"
"Připadalo mi, že by mohly patřit nějakému mocnému králi nebo bohatému kupci, který obchodoval po celém světě, nebo dokonce drakovi. Ale Tarry si nemyslel, že by mohly pocházet z drakova pokladu. Nakonec jsem dospěl k názoru, že nejspíš patřily čaroději."
"Ani dvě z nich nejsou stejné. To je velice neobvyklé. A vypadají, jako by nepocházely z žádného známého místa. Někdo z nich velice pečlivě odstranil veškeré známky původu a není na nich ani stopa magie. To mi připadá podezřelé."
"Odkud si myslíte vy, že pocházejí?"
Jaquinta chvíli zamyšleně mlčela a pak řekla: "Řekla bych, že je to mnohem zapeklitější otázka, než si uvědomuješ. Nějaký čas u mě zůstaneš a pak uvidíme. Nemusíš mít strach, rozhodně to pro tebe nebude promarněný čas." Ukázala na police knih, které pokrývaly stěny pracovny. "Tyhle ti pomůžou. Možná, že v některé z nich dokonce najdeš pomoc, kterou hledáš, ale osobně o tom pochybuji. Myslím, že budeš muset hledat dál. Mezitím chci, aby sis uvědomil nebezpečí a zklamání, která tě velice pravděpodobně čekají."
"Nebezpečí?"
"Samozřejmě. Někdo použil slušnou dávku mocné magie, aby utajil totožnost tvých rodičů. Jediné rozumné vysvětlení je, že k takovému opatření měl smrtelně vážný důvod. Pokud by hrozilo, že utajením pronikneš, mohou se aktivovat obranné mechanismy. Velice nepříjemné obranné mechanismy."
"Tak ať. Já to musím vědět."
"Jsi statečný. Všichni mladí mužové jsou stateční; je to obdivuhodná vlastnost, ale někdy hloupá," řekla Jaquinta. Pak přistoupila k jedné z polic a po krátkém hledání vyjmula tlustou knihu vázanou v červené kůži zdobené složitými zlatými vzory. "Tohle si musíš přečíst," řekla a knihu mu podala.
"Co to je?"
"Blouznění Ibn Mqfuze, šíleného vizionáře z Vádí el Gozon. Kniha východních tajemství. Zvlášť bedlivě si přečti příběh o démonickém králíkovi z El Merfudd."
"A z něj se dozvím, co chci vědět?"
"Z něj se dozvíš, čeho by ses měl bát."

Šest

Studium pro pokročilé • Překvapující informace týkající se čarodějnic a elfů • Samé změny

V příjemném prostředí Jaquintina domova si Kedrigern stěží uvědomoval jak ubíhá čas. Pod citlivým vedením své učitelky se prokousával jednou policí knih za druhou a ona ho pak zkoušela z obsahů jednotlivých svazků. Některé z nich byly knihy zaklínadel a odeklínadel; ty přirozené předvídal. Jiné obsahovaly vysvětlení, varování a úvahy o nejrůznějších aspektech čarodějnické profese; ani ty jej příliš nepřekvapovaly. Ale mnohé z knih byly sbírkami pohádek a bajek, příběhů o kouzlech a jejich důsledcích případně neúspěších. Přestože je pročítal s velkou chutí, nechápal, proč Jaquinta chce, aby se jimi zabýval a proč jim přikládá stejnou váhu jako vážným odborným magickým dílům, jež představovala hlavní složku jeho povinné četby. Když se jí na to zeptal, odpověděla jen: "Jednoho dne to pochopíš."
Z rozhovorů, které spolu on a Jaquinta vedli na zdánlivě náhodně volená témata, se naučil stejně tolik, jako při mnohem oficiálnějších formách studia. Jaquinta měla nadání vytěžit poučení z každé situace, jakkoliv byla všední a obyčejná: z počasí, jídla, ptáků nebo hmyzu, který zahlédla, ze vzpomínek na dětství - to všechno byly zdroje, z nichž hojně čerpala při Kedrigernově vzdělávání.
Dokonce i náhodný pocestný jí mohl zavdat příležitost k dlouhé diskusi na nějaké užitečné téma. Jednoho podzimního odpoledne se u zahradní brány zastavila postarší dáma v obnošených černých šatech, aby Jaquintě nabídla košík čerstvě natrhaných bylin. Zůstala jen tak dlouho, aby si s majitelkou domu vyměnila několik zdvořilých slov a pak se zase odbelhala svou cestou. Když se na ni Kedrigern vyptával, dostalo se mu odpovědi, že to byla čarodějnice.
"Ještě nikdy jsem se s žádnou čarodějnicí nesetkal," řekl Kedrigern.
"Až se Vilie příště zastaví, představím vás. Určitě si ji rychle oblíbíš," odpověděla Jaquinta.
"Slyšel jsem, že čarodějnice provozují zlé čáry."
Jaquinta se zamračila a rozmrzele pohodila hlavou. "Nesmysl. Jsou to velice příjemné dámy. Hlavně lesní čarodějnice... jsou velice příjemné, domácky založené laskavé ženy. A skvělé kuchařky. Bůhví proč si naprosto nezaslouženě získaly zlou pověst, ale pravda je, že jsou to jenom prvotřídní kuchařky. Vaří různé lektvary, které občas používáme všichni, a v

tom, co dělají, se opravdu vyznají."
"To jsou všechny tak hodné?" vyptával se se zájmem Kedrigern.
"Tu a tam narazíš i na zlou čarodějnici, ale většina z nich velice tvrdě pracuje, žije plnohodnotný a všestranně užitečný život a za to se jim dostává naprosto nespravedlivé kritiky. Když je na tomto světě někdo neškodný a vždycky ochotný pomoci v nouzi sousedovi, takové věci se mu stávají často. Jedna špatná výjimka pak zkazí pověst všem ostatním."
"Proč tedy lidi nepřesvědčí, že jsou neškodné?" vyptával se dál Kedrigern.
"Dávají přednost samotě. Mají hodně práce a ta většinou vyžaduje plné soustředění. A drží si kočky, protože ingredience, které používají do svých letkvarů, přitahují pozornost myší. A to je celé jejich provinění - žijí na odlehlých místech, chatrč mají plnou koček a dělají takové věci, jako například že chodí ve špinavých starých hadrech a jízlivě se pochechtávají nebo vrhají kosé pohledy, jen aby odradily dotěrné zvědavce. Bohužel, hloupí lidé, kteří nedokážou nechat svoje sousedy na pokoji, to všechno obrátili proti nim."
Kedrigern se toho dne vrátil ke svým studiím v zamyšlené náladě. V životě ještě neslyšel, že by někdo řekl o čarodějnicích jediné dobré slovo, ale teď, když mu Jaquinta všechno vysvětlila, se docela těšil, až je Vilie zase navštíví. Zároveň se rozhodl, že se musí zeptat Jaquinty na její mínění o ostatních příslušnících magické komunity a hned příštího dne, když se po svačině procházeli po zahradě, zavedl řeč na elfy. Příkrost její odpovědi ho udivila.
"Elfové jsou nádherní a půvabní, i ti nejošklivější z nich. Dokážou být tak šarmantní, jak si jen někdo může přát," odpověděla Jaquinta. "Ale zároveň jsou to naprosto nesnesitelní snobi. Pokud jde o ně, když nemluvíš elfštinou, můžeš být docela dobře němý. Ale to, že mluvíš jejich jazykem, jim ještě nestačí - oni zároveň čekají, že budeš dokonale znát gramatiku a tvoje výslovnost bude bez jediné vady. Ovšem i když si dáš tu práci, jejich jazyk se naučíš a dosáhneš v něm dokonalosti, stejně se od nich nic nedozvíš. Neumí mluvit o ničem jiném než o sobě, o svých legendách a malicherných drbech. Já osobně s nimi jednám tak málo, jak jen to je možné."
Kedrigerna její slova překvapila. Vždycky měl za to, že elfové jsou něco jako aristokracie magického světa, stojí vysoko nad vílami (které Jaquinta považovala za nezodpovědné a dětinské) a rozhodně stojí za to je znát. Nyní jeho touha po poznání elfího národa značně ochladla.
Kedrigern nebyl jediný, kdo těžil z Jaquintina učitelského nadání. Balatronix, který zůstal navzdory svému rozhodnutí odjet hned následující den po jejich příjezdu, skutečně získal jistou zručnost v navrhování staveb. Nejprve nakreslil plán na zahradní kůlnu a poučil se z Jaquintina komentáře. S pomocí Kedrigerna a Kameňáka pak kůlnu skutečně postavil. Pak vyprojektoval a postavil malou chatičku, a když byla hotova, tiše se do ní nastěhoval.
Jeho posledním projektem byla zeď, která by obepínala dům, přilehlé budovy a zahrady. Měla mít čtyři honosné brány ozdobené alegorickými sochami. V každém rohu se bude tyčit věž umožňující vyhlídku na blízký les a Jaquintiny pozemky. Byla to ambiciózní stavba a Balatronix se pro ni doopravdy nadchl. Sklittimachus opatřil - nějak, odněkud - dostatečnou zásobu opracovaných nahnědlých kamenů a navršil je na hromady po obvodu zamýšlené zdi. Kameňák, ze kterého se stal zručný kameník, pomáhal Balatronixovi usazovat je na místo. Kedrigern jim také občas pomohl a potěšilo ho, když slyšel, jak ti dva spolu dobromyslně žertují. Dokonce se mu zdálo, že u Sklittimacha zachytil něco jako výraz pobavení.
Změny, které se udály s Balatronixem, budily v Kedrigernovi upřímný úžas. Jeho vous zhoustl, v obličeji měl mnohem zdravější barvu a získal několik liber svalstva. Ale nejmarkantnější změny se netýkaly jeho fyzického stavu: choval se teď mnohem přátelštěji a už neměl ve zvyku se vším končit sotva začal.
Když spolu jednoho odpoledne míchali maltu na zeď, napadlo Kedrigerna, že k takovým změnám rozhodně nemohlo dojít za týdny ani měsíce. Chvíli o tom dumal a pak se zeptal přímo: "Jak dlouho už tu vlastně jsme? Nějak jsem ztratil pojem o čase."
Balatronix se zarazil. Poškrábal se na prsou, zamyšleně se zahleděl do malty a řekl: "Nemám nejmenší potuchy. Taky jsem to přestal sledovat. Ale už to musí být skoro rok."
"Určitě víc."
"Myslíš?" Nezdálo se, že by to Balatronixe nějak vzrušovalo.
"Vzpomínám si na několik jar."
"Těžko říct. Mně připadají všechna roční období skoro stejná. Kameňáku, že nám pomůžeš s tou maltou?"
"Svému dobrému příteli vždycky rád přispěchám na pomoc," odpověděl démon a zvedl truhlík s maltou jako by to byl talířek s koblihami.
"Nevím, co bych si bez Kameňáka počal," prohodil Balatronix, dívaje se za odcházejícím démonem. "Je to opravdový přítel. Dříve jsem žádné přátele neměl. Teď mám tebe, Kameňáka a Sklittimacha."
"Popovídat si se Sklittimachem není zrovna snadné."
"My si spolu nepovídáme, ale myslím, že určitým způsobem spolu komunikujeme. Cítím se dobře, když je nablízku, a on se ke mně chová velice laskavě. A to je přece přátelství, ne?"
"Je to stejně dobrá definice jako kterákoliv z těch, které jsem kdy slyšel," odpověděl Kedrigern a chopil se zednické lžíce.
"Dokonce i Jaquinta se ke mně začíná chovat přátelštěji. Jednou jsem se zapomněl a řekl jsem jí tetinko, a ona se tomu jen smála."
Toho večera, když odložil knihu básní napsaných ve velice těžkém elfím dialektu, Kedrigern o Balatronixových slovech přemýšlel a jeho už tak značně vysoké mínění o Jaquintě a jejím úsudku ještě vzrostlo. Kdyby se někoho jako je Balatronix pokusil změnit kouzly, spotřeboval by na to obrovské množství magie a výsledek by byl stejně značně nejistý. Ale Jaquinta místo kouzel používala čas a trpělivost.
Pro ženu jako byla ona ubíhal čas jinak. Kdyby se Kedrigern tolik nesoustředil na studium, všiml by si, že dny, měsíce

ba i roky vnějšího světa pro ni neznamenají vůbec nic. Balatronix potřeboval čas, aby dospěl v muže, a ona mu ho poskytla. Pro ni, Kedrigerna, Kameňáka a Sklittimacha znamenal tok let jen velice málo; pro Balatronixe to byla příležitost vybudovat si úplně nový život. Pocit, který z toho Kedrigern měl, byl značně uklidňující. Už chápal, proč si Tarry tak často poznamenával do zápisníku 'Zeptej se Jaquinty.' Ona skutečně znala odpovědi.
Minulo další jaro, možná i rok nebo dva. Kedrigern už se ani nepokoušel sledovat tok času. Zeď byla hotová a každou z jejích čtyř bran zdobila socha vytesaná ze zářivě bílého mramoru - materiál opatřil Sklittimachus stejným způsobem jako kameny na zeď. Sochy vytvořil Balatronix osobně a byly docela dobré. Symbolizovaly lidské ctnosti: Skromnost, Houževnatost, Zručnost a Štědrost - tedy vlastnosti, kterých si Balatronix po letech práce na zdi vysoce cenil. Jaquinta neskrblila chválou všem, kdo přispěli svým úsilím, ale hlavně svému pra-pra-pra-prasynovci; koneckonců, to on vypracoval projekt a byl hybnou silou celého díla od počátku až po dokončení. Vyhlásila oslavu a poslala Balatronixe s Kameňákem na ochranu a trakařem, aby pro tento účel koupil husu. Když byli z dohledu, obrátila se ke Kedrigernovi.
"Balatronix nás brzy opustí. Už je připravený vydat se do světa. Vadilo by ti hodně, kdyby šel Kameňák s ním?"
"Ne, pokud s tím bude souhlasit Kameňák."
"Myslím, že bude. Stali se z nich přátelé a Balatronix bude na cestách potřebovat společnost i ochranu. Mimoto mám pocit, že mu Kameňák bude v jeho nové profesi neocenitelným pomocníkem. Ty také brzy odejdeš, ale jako čaroděj máš na ochranu svou magii."
"Brzy odejdu?" zopakoval Kedrigern překvapeně.
"Už je čas. Vždycky tě ráda uvidím, když mě budeš chtít navštívit, ale už jsem tě naučila všechno, co jsem tě naučit mohla. Teď musíš vyhledat jednoho mého starého známého. Může ti povědět několik věcí, které by ti mohly být k užitku."
"Posíláš mne na výpravu?"
"Pokud chceš, můžeš to klidně nazývat výpravou."
Kedrigern se zasmušil. "To znamená spoustu cestování, že?"
"Ano, máš pravdu, cestování bývá obvykle dost podstatnou součástí výprav."
"A po většinu času nebudu vědět kde sem, ani kam mám vlastně jít, že?"
Jaquinta chvíli přemýšlela a pak řekla: "To je poměrně výstižná definice výpravy. Ale je to také docela dobrá definice života vůbec."
"Setkám se s podivnými a fantastickými tvory."
"Velice pravděpodobně."
"A budu čelit strašným nebezpečím."
"S tím se dá počítat."
Kedrigern znechuceně potřásl hlavou. "Nemám rád výpravy. Čím to je, že se člověk vždycky k nějaké připlete?"
"Každá profese má své těžkosti, drahý chlapče. Těmi našimi jsou výpravy. Já vím, mají svoje nevýhody, ale někdy ti samotná cesta dá víc než její cíl."
"O tom silně pochybuju," zabručel Kedrigern.
"A je skvělé počasí na cestování."
"Hrozné vedro."
"Tak si prober alternativy. Mohl bys být obyčejným vesničanem. Nemusel bys nic nepodnikat ani nikam chodit. Ale strávil bys celý život vyčerpávající dřinou, pořád bys byl unavený, hladový a bylo by ti zima. Nebo by ses mohl stát rytířem a vykonávat chrabré činy, tedy padat z koně, nechat se tlouct po hlavě a bodat a sekat vším možným, to vše pro nějakou krásnou pannu, která se pak ani neobtěžuje říct 'děkuji pěkně'. Další možnost je, že by ses stal kupcem. V tom případě by sis pořád dělal starosti, jestli neprodáváš příliš levně nebo nenakupuješ příliš draze, jestli nepřijdeš o zákazníka, o loď nebo o všechno, pokud by tě přepadli lupiči. Nebo si vezmi takového krále. Celý život strávíš uvažováním, kdo se tě pokusí otrávit. Když tohle všechno uvážíš, zjistíš, že být čarodějem není vůbec špatné."
"Učenci si taky nežijí špatně."
Jaquinta se zamyslela. "Nu, ano - alespoň dokud se nesnaží učit něco, co je lidem nepříjemné. Zkus to a docela určitě se najde někdo, kdo tě bude chtít upálit na hranici."
"Kdybych byl učenec, učil bych pouze pravdu."
Jaquinta pozvedla obočí. "Ty má svatá prostoto. Ta je přece lidem ze všeho nejnepříjemnější!"

Sedm

Balatronixovo oznámení • Legenda o Fergovi a červím králi • Znovu na cestu

Balatronix se vrátil o několik dní později i s tučnou husou. Podrobnosti příprav nechali na Sklittimachovi a příštího dne večer už všichni seděli u opulentní hostiny. Když povečeřeli a připili si jeden druhému na zdraví, stejně jako na zeď a na každou sochu zvlášť, Balatronix vstal a udeřil prázdným korbelem do stolu, aby si sjednal pozornost. "Musím vám něco oznámit," řekl hlasem mírně ztěžklým vínem.
"Jen jim to řekni, příteli můj nejlepší!" zvolal Kameňák.
"Kameňák a já odcházíme. Dostali jsme zakázku." Kedrigern překvapeně zamrkal. Stalo se přesně to, co Jaquinta předpokládala, nicméně čarodějka se teď tvářila značně překvapeně. "To je ale skvělá novina!" zvolala. "Takže budeš pro někoho něco stavět?"
"Postavíme kapli."
"Prosili mého dobrého přítele Balatronixe, aby jim pomohl!" vmísil se do hovoru Kameňák. "Před několika dny kolem procházel mistr stavitel. Když uviděl sochy nad bránou, okamžitě mu bylo jasné, že ať už je usochal kdokoliv, je to přesně takový člověk, jakého potřebuje pro výzdobu své kaple. A tak žadonil a přemlouval mého přítele Balatronixe,

aby jim usochal všechny svaté."
"Neřekl bych, že vyloženě žadonil," namítl Balatronix se skromností, která Kedrigerna překvapila; zdála se totiž být pravá. "Ale velice hezky mne požádal."
"A já budu jeho pomocník," dodal Kameňák. Pyšně se rozhlédl po všech shromážděných. "Je to pro mě dokonalá příležitost odčinit svůj špatný čin z mládí."
"Udělali jste mi takovou radost!" zvolala Jaquinta. Vyskočila ze židle, přiběhla k Balatronixovi, objala ho a políbila. Pak bez váhání udělala totéž s Kameňákem.
"Určitě vytvoříte skvělé dílo," řekl Kedrigern a oběma jim stiskl ruku.
Sklittimachus vyjádřil svoje potěšení světlem, které se rozzářilo v místnosti, a provoněnou atmosférou veselí, družnosti a dobré vůle, jež jim vydržela až dlouho do noci.
Příštího dne šli vyprovodit Balatronixe, který vyrážel na cestu. Kameňák trůnil na sedlové hrušce a Blesk, naložený jen několika nezbytnými drobnostmi, pomalu kráčel za nimi. Jaquinta se obrátila ke Kedrigernovi a řekla: "Ty vyrazíš zítra. Odejdeš branou štědrosti a na prvním rozcestí se dáš doleva. Pak budeš putovat tak dlouho, dokud nenajdeš čaroděje jménem Enselis."
"Myslíš, že jsem na to skutečně připravený?"
"Zbývá už jen jediná věc. Musíš si poslechnout legendu o Fergovi a červím králi."
Kedrigern na ni zmateně pohlédl. "Proč?"
"Protože pro tebe bude poučná. Pojď, najdeme si nějaké pohodlné místečko a já ti ji budu vyprávět."
Posadili se spolu ve stínu u zdi. Sklittimachus jim přinesl podnos se dvěma poháry a velkou karafou chladné vody. Jakmile se oba uvelebili co nejpohodlněji, Jaquinta zavřela oči a zůstala chvíli sedět nehybně a mlčky. Když se dostatečně soustředila, zamrkala, protřela si oči a začala vyprávět příběh, který se nazýval:

LEGENDA O FERGOVI A ČERVÍM KRÁLI

Fergus žil se svou početnou nešťastnou rodinou v ubohé chýši v ponurém a bezútěšném koutě provinční části maličkého království. Už v mladém věku se rozhodl, že bude dělat cokoliv, jen ne pěstovat turín na malém kousku jalové země, na němž jeho rodina dřela už sedmou generaci. Půda tu byla neúrodná a kamenitá, pršelo velice nepravidelně a kdykoliv se několika ubohoučkým turínům přece jen podařilo vyrůst, okamžitě je spořádal hmyz a hladová lesní zvěř. A pokud už se jim podařilo vůbec něco sklidit, obvykle to zabavili královští výběrčí na úhradu dlužných daní.
Jakmile Fergus dosáhl plnoletosti, vydal se do světa hledat štěstí. Hned první den poté, co odešel z domova, se zastavil v hostinci na krajíc chleba a kousek sýra, a tam uviděl statného muže v honosné uniformě, který seděl na nádherném koni. Nakrucoval si pěstěný knír a přitom cinkal měšcem s penězi. Na Fraiga se usmíval jako by to byl jeho starý přítel. "Hledáš štěstí, slávu a bohatství, odvážný mládenče?" zeptal se ho.
Fergus, kterého mužova jasnozřivost upřímně udivila, odpověděl: "Ano, hledám. Můžete mi říct, kde je najdu?"
"Samozřejmě. Zdravý a silný chlap jako ty by měl sloužit králi jako voják. Dostaneš krásné šaty, budeš cestovat na exotická místa a setkáš se s lidmi mnoha zemí. Dámy se ti budou vrhat k nohám, muži ti půjdou z cesty a vděčný lid tě bude nazývat hrdinou a osvoboditelem. A k tomu ještě dostaneš štědrou odměnu - pět stříbrňáků ročně."
"Skvělé!" zajásal Fergus, kterému se ani nesnilo, že by ho mohlo potkat tak velké štěstí a ještě k tomu tak brzy. "Jak se můžu stát vojákem?"
"To nech na mně. Já se o všechno postarám," slíbil mu muž na koni, jenž byl samozřejmě královský verbíř.
Hned příštího rána se Fergus připojil ke královskému pěšímu regimentu. Byl velice šťastný. Práce byla sice těžká a nudná, ale o mnoho snazší, než na jakou byl zvyklý. Bití nebylo o nic víc než co dostával od svého otce. Měl kavalec a přikrývku sám pro sebe, dobré boty a teplou uniformu, pár ponožek a spoustu jídla. Ostatní vojáci si na jídlo často stěžovali a podle toho Fergus poznal, že nejspíš nevyrostli na tuřínové dietě jako on.
Než však měla některá dáma šanci vrhnout se mu k nohám, začala válka a Fergus se vydal setkávat se s lidmi v cizích zemích. Tato zkušenost pro něj byla hořkým zklamáním. Země se povětšinou sestávala z bláta a lidé dělali co uměli, aby ho zabili. Když po strašlivém boji zjistil, že je jediný, kdo z jejich regimentu zůstal naživu, rozhodl se, že být vojákem není život pro něj.
Kouřícími troskami se vydal k nejbližšímu městečku, ze kterého už všichni obyvatelé dávno utekli. V pobořeném krejčovství si našel kalhoty, dobrou lněnou košili a solidní kabátec. Oblékl si je a svou zablácenou, potrhanou a zkrvavenou uniformu hodil do ohně, kterých všude kolem hořelo dost a dost. Pak šel z jednoho zničeného krámu do druhého, tu si vzal nějakou maličkost, tam zase jinou, všechny je nastrkal do jednoho pytle a vydal se do světa jako pouliční prodavač neboli kočábr. Časy byly zlé. Lidé dlouho smlouvali a kupovali málo, a po několika měsících na tom byl Fergus hůř, než když se dal zapsat do královských služeb. Brzy pověsil kočábrování na hřebík a nějakou dobu pak pracoval jako tesař, ale neměl smysl pro přesné míry. Pokusil se být řezníkem a pekařem, ale ani jedno z těchto řemesel se mu nepodařilo v dostatečné míře ovládnout. Zkusil by se stát i výrobcem svíček, kdyby ekonomická situace v zemi takové luxusní výrobní odvětví vůbec umožňovala, ale království na tom bylo příliš špatně, než aby si svíčky někdo mohl dovolit. Fergus došel až do přístavu a tam se nechal zapsat na dlouhou plavbu na velrybářské lodi. Brzy zjistil, že je to stejně těžký způsob jak si vydělat na živobytí jako vojančení, a navíc mu hrozí reálné nebezpečí utonutí. Když loď znovu zakotvila v přístavu, rychle zamířil zpátky na pevnou zemi. Postupně se zkoušel uchytit ještě v mnoha jiných profesích, ale ani v jedné neuspěl. Nějaký čas vážně pomýšlel na to, že by se stal učitelem, ale v jeho zemi za oněch dob vyžadovali, aby učitelé uměli číst a psát, a Fergus úskalí abecedy nikdy nezvládl. "Když všechno ostatní selhalo, vždycky se ještě můžu živit rukama," řekl si konečně, ale ukázalo se, že to není pravda. V poslední době jedl tak zřídka,

tak málo a tak špatné jídlo, že přišel o všechnu sílu. I léta si na něm vybrala svou daň. Už dávno nebyl energický mladík jako dřív.
Jednoho dne seděl Fergus v dešti na kameni, hladový, promočený a promrzlý. Přemýšlel, co si počne, když tu uviděl kosa, jak tahá ze země žížalu. V naději, že by si tak mohl opatřit oběd, hodil po ptákovi kamenem. Minul ho, ale vyděšený kos stejně uletěl.
Zatímco Fergus hořekoval nad svou špatnou muškou a smůlou obecně, uslyšel tenký hlásek, který na něj volal ze země: "Děkuji ti, šlechetný člověče. Zachránil jsi mne před krajně nepříjemným koncem."
"Kdo je to?" vykřikl Fergus a vyskočil.
"To jsem já," odpověděl červ a pozvedl konec, který byl zjevně jeho hlava. "Jsem král červů a ty jsi mi zachránil život."
Fergus si dřepl, aby se podíval zblízka. A skutečně, červ měl na přední části tělíčka malinkatou korunku.
"Tak to jsem pro tebe udělal víc, než dokážu sám pro sebe," povzdechl si Fergus.
"Nermuť se. Tvá laskavost bude odměněna. Dostaneš vše, po čem zatoužíš - za předpokladu, že je v mé moci to zařídit."
"Skvělé!" zaradoval se Fergus. "Pro začátek bych chtěl truhlu plnou zlata a klenotů."
"Tak to zařídit nedokážu," odpověděl červ.
"A co stříbro?"
"Bojím se, že ne."
"Nádherný palác a půvabnou princeznu, se kterou bych se oženil?"
"Jemine, to už vůbec ne."
"Tak co vlastně dokážeš, červe?"
"Vaše Výsosti bych prosil," opáčil červ ostentativně.
"No dobře, tak Vaše Výsosti. Co mi můžeš nabídnout?"
"Všechny možné úžasné věci s hlínou. Měl bys zájem o něco v tomto duchu?"
Fergus se zatvářil skepticky. "Jaké úžasné věci se dají dělat s hlínou?" zeptal se.
Král červů se vztyčil ještě o kousek víc a řekl: "Tím, jak vrtáme v zemi a živíme se, kultivujeme já a moji poddaní půdu. Vylepšujeme zavodňování a dodáváme živiny pro růst rostlin. Dokážeme proměnit i tu nejjalovější půdu v úrodnou zeminu."
"Skutečně?"
"Jsme na to náležitě hrdí. Sice to nějaký čas trvá, ale umíme odvést báječnou práci," chlubil se červ.
"Pak pojď se mnou, Vaše Výsosti," řekl Fergus a jemně červa sebral ze země.
Jeho vlastní rodina jej zprvu ani nepoznala. Hodně se změnil a nebylo to k lepšímu. Dva z jeho bratří mu vyhrožovali, že ho vyhodí. Když se mu nakonec podařilo je přesvědčit, že je opravdu jejich dávno ztracený Fergus, prohlédli si jeho roztrhané šaty, propadlé tváře, špinavý obličej a umaštěné vlasy, a nadšeně ho mezi sebou přivítali. Pak jim ukázal červa a oznámil jim, jaké štěstí ho ve světě potkalo, a oni se smáli tak, jako se nesmáli už patnáct let. Ale když červ promluvil, poslouchali. Nestávalo se každý den, že by slyšeli mluvit červa. A tenhle byl dokonce červí král.
Král červů dodržel slovo. Jeho oddaní poddaní se připlazili ze všech koutů království a jali se usilovně pracovat pro člověka, který zachránil život jejich vládci. Za krátký čas se kus jalové země, na které hospodařila Fergova rodina, stala polem s žírnou černozemí, kde v hojném množství vyrůstal turín obrovských rozměrů a lahodné chuti.
První sklizeň byla větší, než Fergus a jeho rodina kdy v životě viděli, a každým rokem se výnosy ještě zvyšovaly. Zaplatili dlužné daně, koupili si více půdy a rozšířili výrobu. Brzy už vyváželi turín do všech sousedních království a navíc získali čestný titul dvorních dodavatelů turínu.
Fergus a jeho rodina nežili šťastně až do smrti - jen velice málo lidem se to podaří, nanejvýš v pohádkách - ale žili mnohem lépe, než se jim kdy snilo, že by mohli žít, a s tím se vcelku rozumně spokojili. Poprvé v životě jedli pravidelně a už ne výhradně turín. Když se to vezme kolem a kolem, bylo to výrazné zlepšení.

Jaquinta domluvila a oba seděli nějaký čas mlčky. Nakonec Kedrigern řekl: "Je to dobrý příběh, ale jaké si z něj vlastně mám vzít poučení?"
Jeho učitelka se zamračila. "Ale no tak, používej hlavu."
Kedrigern chvíli přemýšlel a pak se nejistě zeptal: "Mám si občas popovídat s červy?"
"Se zvířaty už přece mluvíš. A jenom velice málo z nich má titul krále. Zkus to ještě jednou."
Kedrigern dumal o něco déle a pak řekl. "Věřit přátelům."
"Ano. Věřit jim. Věřit v ně."
"Ale Fergus věděl, že je král červů jeho přítel. Zachránil mu přece život. Jak já poznám, kdo je můj přítel a kdo není?"
"Bojím se, že tohle tě naučit nemůžu. Je to něco, co se musíš naučit sám a obvykle to trvá dost dlouho."
"Jenomže já pořád nevím, jak se spojit se svými rodiči."
Jaquinta se usmála a potřásla hlavou. "Možná, že to víš, ale nevíš, že to víš. Možná sám sobě dost nevěříš. Než začneš věřit ostatním a spoléhat se na ně, musíš se nejdřív naučit věřit sám sobě, nemyslíš?"
"Nejspíš ano," přikývl Kedrigern.
"Tak či tak, už ses naučil všechno, co tě mohu naučit. Myslím, že ses už naučil všechno, co potřebuješ vědět, ale ráda bych na to slyšela i jiný názor. Je velice nebezpečné zacházet s tak mocnou magií, když přesně nevíš, co děláš. Poraď se s Enselisem."
"Jak mohu použít znalost, o které ani nevím, že ji mám?" zeptal se Kedrigern rozmrzele.
"Enselis ti to vysvětlí."
"Kde bydlí?"

"Tam, kde ho zrovna zastihneš."
Kedrigern zasténal. Tohle vypadalo na typickou výpravu. "Jak vypadá?"
"Může vypadat všelijak. Musíš být ve střehu. Je to velice mocný čaroděj a jeho přítomnost ucítíš zdaleka."
Kedrigern se zamračil. "To pak budu vypadat jako pěkný hlupák, když se budu vyptávat každého v dohledu, jestli náhodou není Enselis."
"Hovoříš přece se zvířaty, ne?"
"Jenom zřídka. Pořád mluví o tom samém. Proč vůbec změnil podobu?"
"Jeho nápad to není. Chytil se do ochranného kouzla. V něco se proměnil, ale nemám tušení v co vlastně. Enselis se stydí a nechce o tom mluvit."
"Jak se to stalo?"
Jaquinta vzala Kedrigerna za ruce. "Stejně jako ty se snažil dozvědět chráněnou informaci a přitom spustil obranné kouzlo. Jsi si naprosto jistý, že pořád chceš ve svém pátrání pokračovat?"
Kedrigern nezaváhal ani na okamžik. "Ano. Ráno se vydám na cestu."
"Víš, může tě při tom potkat něco velice nepříjemného, i když všechno proběhne tak, jak má. Když si dá někdo práci s utajením informace, obvykle použije co nejúčinnější zaklínadlo."
"Já to risknu," odpověděl Kedrigern.
"Věděla jsem to. A nezapomínej: cesta je někdy stejně důležitá jako její cíl."

Osm
Kedrigern se opět vydává na cestu • Setkává se s výrobcem masek
Druhého dne časně ráno vyrazil Kedrigern na cestu. Loučení s Jaquintou bylo krátké: objetí, polibek na tvář, rozpačitě zamumlaná slova díků z jeho strany a přání šťastné cesty z její.
"Když jde o loučení, nikdy nevím co říct," poznamenala, ustoupila o několik kroku a utřela si slzu z oka.
"Se mnou je to stejné," odpověděl Kedrigern. Zjistil, že si nejprve musí odkašlat, než něco řekne.
"Tak už raději jdi. Ale až se budeš vracet, určitě mě přijď navštívit. Možná se ještě něco najde, co bych tě mohla naučit."
"Přijdu."
"Věř Enselisovi. Ať už vypadá jakkoliv, je to velký čaroděj. A pozdravuj ho ode mne."
Kedrigern naposledy zamával, pak prošel bránou jak mu řekla a vydal se na cestu. Už se necítil ani z poloviny tak sebevědomě jako včera. Od té doby měl čas zamyslit se nad Jaquintinými slovy a pomalu začal uvažovat, jestli to přece jen není pošetilost snažit se odhalit pravdu, která je ukrytá pod tak silnou vrstvou ochranné magie. Jenomže ta pravda pro něj měla velký význam. Nejspíš byl tvrdohlavý, možná i neprozíravý a neopatrný nebo dokonce šílený, když se nenechal odradit tak zřejmým nebezpečím, ale ve svém nitru cítil, že nemůže jinak.
A přece kdyby jej Jaquinta neposlala na tuto cestu, velice rád by u ní zůstal ještě alespoň tolik roků, kolik už u ní strávil - ať už to bylo kolik chtělo. Byla přesně taková, jak si vždycky představoval svou matku. Možná byla jeho skutečná matka čarodějka, stejně jako jeho otec. Nebo možná byla čarodějka jen ona, zatímco otec byl statečný rytíř. Nebo kníže. Nebo král. Tahle možnost ho předtím nenapadla. Možná byli čarodějové oba dva. To byla příjemná představa a v prvních dnech svého putování se jí rád zaobíral.
Cestou potkal několik rodin, skupinu poutníků, kočábra, mnicha, několik sedláků mířících na trh, rytíře a jeho panoše, kteří jeli mlčky a bezpochyby přemýšleli o nějaké hrdinné výpravě, ale Kedrigern se nezdržel ve společnosti žádného z nich. Rytíř jej povětšinou ignoroval a ostatní, kteří si buďto ustavičně stěžovali nebo zachmuřeně mlčeli, byli jen ubohou alternativou k samotě.
Čtvrtého dne zrána se spustil déšť. Zprvu to bylo docela vítaná letní bouřtička provázená lehkým deštíkem, který smyl prach z cest a osvěžil vzduch. Jenomže deštík se brzy změnil ve vytrvalý lijavec. Večer, když nebe bylo stále černé, déšť neustával a v dohledu nebylo žádné přístřeší, začal Kedrigern propadat malomyslnosti. Zachmuřeně kráčel po cestě pokryté mazlavým bahnem, jež mu místy sahalo až po kotníky.
Tehdy si vzpomněl na útulné pohodlí Jaquintina domu, na křeslo u krbu v Tarryho jeskyni a začal si v duchu spílat do hlupáků. Co ho to jen napadlo, že se vydal na tuhle výpravu, neznámo kam a za čarodějem, který mohl vypadat jako kdokoliv nebo cokoliv? Cestování byl mizerný způsob, jak se dostat z jednoho místa na druhé, zvlášť když si člověk nebyl jist, kde nebo co je vlastně jeho cíl. Tábořiště u cesty v deštivé noci rozhodně nebylo přiměřené ubytování pro čaroděje. Dokonce i hospoda, kde nocoval s Balatronixem, byla proti tmě, dešti a blátu jistým vylepšením. A vtom déšť náhle ustal.
Kedrigern už byl sice promočený skrz naskrz, ale aspoň už nemohl promoknout víc. Vzduch byl po dešti chladný a on teď ze všeho nejvíce toužil po přístřeší. Bylo by poměrně snadné vyčarovat si chatičku, ve které by praskal oheň v krbu a nad ním se opékala nějaká lahůdka, ale Kedrigern si v duchu vybavil Tarryho slova: Nepoužívej magii, aby sis usnadnil práci nebo pro své pohodlí. Šetři si ji na důležitější věci. V tomto okamžiku mu sice teplo a sucho připadalo velice důležité, ale Kedrigern věděl určitě, že by s ním Tarry nesouhlasil a Tarry měl obvykle pravdu. V dané situaci se nedalo dělat nic jiného než jít a doufat, že brzy nějaké přístřeší najde.
Proto se dál brodil blátem, až nakonec zahlédl v dálce světélko. Rozběhl se k němu tak rychle, jak mu to cesta dovolovala, a po chvíli dorazil na mýtinu, kde plápolající oheň osvětloval krytý vůz. Byl to nádherný červenozelený vůz ozdobený zlatými ornamenty, které se kouzelně třpytily ve světle plamenů. Poblíž se pásli dva statní koně, jeden černý a druhý bílý. Vysoký muž v černém plášti - velice vysoký a rozložitý muž, možná dvakrát rozložitější než kdokoliv jiný, koho Kedrigern kdy viděl - seděl u ohně a opékal si na rožni půl tuctu velkých ryb. Sotva vítr zanesl ke Kedrigernovi jejich vůni, zjistil, že má vlastně obrovský hlad.

"Haló!" zavolal. "Mohu si přisednout k ohni?"
Muž v plášti odpověděl tím, že rozpřáhl náruč a pak kývl hlavou, aby šel blíž. Kedrigern rád poslechl, Natáhl si ruce nad oheň a začal si je mnout, aby urychlil zahřívání. Seděl při tom tak blízko plamenům, že se mu z šatů začalo kouřit.
"Mockrát vám děkuji. Jsem promočený až na kost," řekl.
"Musíte mít hlad. Rád vám nabídnu část své večeře," odpověděl muž. Pak zvedl hlavu a nechal si kapuci sklouznout do týlu. Obličej, který se pod ní objevil byl zvláštní: zdálo se, že nemá žádné určité rysy. Nebyla ani kulatý ani hranatý, ani hezký ani ošklivý, ani obyčejný, a nedalo se o něm říct ani nic jiného, co by Kedrigern dokázal pojmenovat. Měl zkrátka všechny obvyklé náležitosti rozmístěné tak, jak měly být, ale vypadaly jaksi nehotově, jako by ten, kdo je rozmisťoval, tak činil mimovolně, bez nějakého zvláštního záměru. Stejně nevýrazné byly mužovy vlasy - ani dlouhé ani krátké - a jejich barva byla něco mezi světlou a tmavou. Jeho rysy byly zkrátka jen rysy, jeho vlasy pouze vlasy a jeho obličej prostě obličej; nic víc se o tom říct nedalo. Jeho výraz byl bezvýrazný.
Muž vzal jeden z klacíků, na němž se opékaly ryby, a podal ho Kedrigernovi. Ten ho s díky přijal a na oplátku nabídl muži chléb a cibuli, kterou vytáhl ze své mošny. Chléb byl jen lehce ztvrdlý, cibule byla pevná, šťavnatá a chutná. Jeho hostitel přijal obojí s poděkováním. Jedli mlčky a jediné zvuky, které se nocí ozývaly, bylo praskání ohně a žvýkání pasoucích se koní. Když oba dojedli a muž u ohně stále nic neříkal, nabyl Kedrigern přesvědčení, že je na něm, aby začal konverzaci.
"Kam cestujete?" zeptal se.
Muž neodpověděl, jen mávl bledou rukou přibližně směrem, odkud přišel Kedrigern.
"Já mířím opačným směrem. Hledám muže jménem Enselis. Nepotkal jste ho náhodou?"
Druhý muž se velice tiše zasmál. "Enselis a já spolu máme často co do činění. Právě nedávno jsem se mu pokusil pomoci, ale ukázalo se, že je to nemožné. Potřeboval by pomoc, kterou mu nemohu poskytnout."
"Dostal se do nějakých potíží?"
Muž se znovu zasmál, tentokrát otevřeněji, jako by ho Kedrigernova volba slov opravdu pobavila. Přesto rysy v jeho obličeji nedoznaly sebemenší změny svědčící o nějakém emocionálním hnutí. "Nenazval bych to potížemi. Spíš bych řekl, že se... stydí. Ano, stud je to správné slovo."
"Slyšel jsem něco o nějakém zakletí."
"Slyšel jsi správně."
"Transformačním zakletí."
"I to je pravda."
"V co?"
Muž v plášti zvedl ruku a pak ji zase nechal v bezmocném gestu spadnout. "Ptáš se v co? Inu, jednou v to a pak zase v něco jiného. Naštěstí si stále zachovává svou živou osobnost a neutuchající smysl pro humor. Je skutečně skvělý vypravěč."
Kedrigern se začal obávat nejhoršího. Enselis se určitě změnil v něco příšerného. "Jak vlastně vypadá?" zeptal se muže v plášti.
"Samozřejmě, že jako to, čím zrovna je, ať už je to v tuto chvíli cokoliv. To ti skutečně tolik záleží na zevnějšku, mladý muži?"
"Ano. Když nebudu vědět, jak vypadá, jak můžu poznat, že jsem ho našel?"
"Vypadá jako Enselis."
"Ale jak vypadá Enselis?"
Tajemný muž se znovu zasmál, hlasitě a vesele, a jeho smích jako by se rozléhal několikahlasně. Kedrigern ve světle ohně spatřil tváře namalované na voze. Předtím si jich nevšiml, ale nyní měl pocit, že se na něj šklebí pokřivenými ústy a upírají na něj pohledy prázdných očí.
"Jak vypadá?" Muž v plášti dramaticky pozvedl ruku. "To záleží na mnoha okolnostech. Když přijde nějaký muž nebo žena ke mně, může vypadat jakkoliv si on nebo ona bude přát." Vstal s hbitostí a pružností v tak mohutném těle nečekanou, sáhl do tmy a najednou držel v každé ruce jednu masku. Ta první byla zamračená, z očí jí kanuly slzy, které se syčením dopadaly do plamenů; druhá se otřásala veselím. Muž mávl rukama a masky zmizely. Pak pozvedl ruce a dolů se začal snášet déšť masek tak četných a rozmanitých, jako jsou sněhové vločky. Z nebe padaly tváře všeho druhu: mužské, ženské, dětské, ptačí, zvířecí, rybí, hmyzí, tváře mytických tvorů, bytostí imaginárních i naprosto nemyslitelných. Některé byly tak půvabné, až se Kedrigernovi tajil dech, jiné zase tak ošklivé, že se otřásl hnusem, nebo tak groteskní, že se nedokázal ubránit úsměvu. Pršely tak hustě, až se Kedrigern začal obávat, aby je oba nezasypaly; ale muž v plášti opět mávl rukou a všechny rázem zmizely. "Jsem Meribar, výrobce masek," řekl a dvorně se uklonil. "S pomocí kousků látky, trochy vosku, peří, drátů a dřeva, zlata a stříbra... a s přídavkem jistých ingrediencí, jejichž tajemství si ponechám pro sebe... měním ošklivost na krásu, krásu v ošklivost a obyčejnost v neobyčejnost. Opravuji omyly přírody. Naplňuji touhy, plním přání, způsobuji, že se sny stanou skutečností - a stejně tak noční můry." Náhle měl v ruce masku tak příšernou, že Kedrigern se zaječením vyskočil. "A kdo jsi ty?" zeptal se ho muž klidně.
"Jmenuji se Kedrigern."
Výrobce masek naklonil hlavu na stranu a chvíli si Kedrigerna pátravě prohlížel, než řekl: "To jméno má dobrý zvuk. Ale je i tvá tvář tváří Kedrigerna? Odpovídá to jméno tvým ambicím? Pokud využiješ mých služeb, můžeš změnit svůj obličej tak snadno jako košili."
"Děkuji, nechci. Docela mi vyhovuje být tím, kým jsem."
Meribar hlasitě tleskl mohutnýma rukama. "Pak před tebou smekám. Jsi jeden z tisíce."
Přes všechno, co Kedrigern viděl, necítil kolem muže žádnou magii a on zase nedal nijak najevo, že by si uvědomoval

Kedrigernovu moc. Znamenalo to, že Meribar nebyl čaroděj, ale kejklíř, člověk, jehož schopnosti byly sice udivující, nicméně měly původ pouze v jeho zručnosti a nikoliv v magii. Kedrigernovi však připadal naprosto úžasný.
"A proč vlastně hledáš čaroděje Enselise?" otázal se Meribar.
Kedrigern cítil, že si odpověď musí pečlivě rozmyslet. Nechtěl o sobě odhalit víc, než bylo nezbytně nutné, ale na druhé straně ani nechtěl lhát. Vzpomněl si na Tarryho varování: Nezvykej si na lhaní. Pak nerozeznáš pravdu, až ji budeš potřebovat. Proto řekl: "Chci se od něj učit."
"Ty se chceš stát čarodějem?"
"Ano, to bych chtěl."
"Pak pro tebe nemohu nic udělat. Mohu docílit, aby člověk jako čaroděj vyhlížel, ale žádná maska ti nezajistí potřebné vědomosti. Čarodějnictví je jedno z mála povolání, které nezávisí na tom, jak člověk vypadá."
"Můžete mi říct, kde Enselise najdu?"
"Pokračuj dál po téhle stezce."
"A nemohl byste mi alespoň napovědět, jak vypadá?"
Meribar se nad tou otázkou chvíli zamyslel a pak řekl s jistým pobavením v hlase: "Jeho vzhled je... impozantní."
"Vypadá směšně?"
"Ještě jsem se nesetkal s člověkem, který by se Enselisovi smál. A být tebou, rozhodně bych se v tom směru nepokoušel o prvenství."
"Takže vypadá obludně!"
"Na to co je, je vcelku normální. Velký exemplář svého druhu, dalo by se říct."
Mužovy odpovědi byly stejně neurčité jako jeho rysy. Kedrigern konečně pochopil, že se od něj o Enselisovu zjevu nic nového nedozví. Nezbude mu než pokračovat v pátrání a vyptávat se dál, dokud čaroděje nenajde.
"Děkuji vám za večeři a teplo," řekl a vstal.
"Není třeba, aby ses vydával na cestu v noci. Můžeš se vyspat pod mým vozem. Je tam docela sucho. A divokých zvířat nebo lupičů se bát nemusíš," ujistil jej Meribar. Ukázal směrem k vozu a Kedrigern ve světle plamenů spatřil lví hlavu. Nejspíš to byla jen hříčka světla, ale Kedrigern by přísahal, že lev otevřel tlamu a hlasitě sklapl čelisti.
"Děkuji," zamumlal rozpačitě.
"Nabídl bych ti nocleh uvnitř, ale většinu místa zabírají moje masky a zbytek potřebuji pro sebe. Přikládej na oheň dokud nepůjdeš spát. Dobrou noc," řekl Meribar a vyšel po dřevěných schůdcích vozu, praskajících pod jeho váhou.
Kedrigern přiložil na oheň, pak si rozvinul přikrývku a vlezl si pod vůz. Usnul skoro okamžitě. Ve snech ho pronásledovaly maskované postavy, které jedna po druhé snímaly své masky. Ale pokaždé, když jednu masku odložily, objevila se pod ní další.

Devět
Kedrigern se přidává k davu a stává se vůdcem mužů • Setkání s obludou
Když se Kedrigern probudil ranním chladem, mýtina byla prázdná. Vůz s koňmi byl pryč a pouze stopy po kolech na obou stranách jeho přikrývky a otisky kopyt vedoucí k cestě dokazovaly, že jeho noční setkání nebylo pouhý sen.
Oheň dohasínal. Kedrigern rozhrábl žhavé uhlíky, několikrát do nich foukl, přiložil tenké větvičky a klacíky, a když oheň vzplál, přidal i silnější větve. Zatímco se ohříval u ohně, posnídal suchý chléb s tvrdým sýrem a zbytkem ryby od včerejška, která mu opět připomněla Meribara.
Na někoho, kdo nevládl magií, byl výrobce masek skutečně pozoruhodnou postavou. Bohužel, nebyl příliš sdílný. Kedrigernovi by velice pomohlo, kdyby mu detailně popsal Enselise a pověděl mu, jak se dostane k jeho domu. Alespoň že mu naznačil směr, kterým se má dát. Ale bylo mu možné věřit? Masky, stejně jako zrcadla a točitá schodiště byly ošidné; věřit výrobci masek se mohlo ukázat být ještě ošidnější. Jenomže s tím se nedalo nic dělat - jen pokračovat v cestě a čekat, jak to dopadne.
Když Kedrigern dojedl chléb, uhasil oheň a vyrazil. Po celý zbytek dopoledne nikoho nepotkal. Cesta vedla mezi lesy, sady a lány, a tu a tam zahlédl lidi, kteří pracovali na polích, ale byli příliš daleko, než aby s nimi mohl zapříst rozhovor. U potůčku se zastavil, aby se osvěžil douškem chladné vody a na chvíli si odpočinul. Krátce po poledni dorazil k malé špinavé hospodě, která stála u cesty, a rozhodl se zastavit se tam a ochutnat místní jídlo. Nijak velké naděje si ohledně jeho kvality nedělal, ale říkal si, že s trochou štěstí bude lepší než suchý chléb, který byl tím jediným, co mu ještě zbylo.
U dveří postávala skupinka více než tuctu mužů s oštěpy a kopími. Stejný počet byl namačkán uvnitř. Všichni mezi sebou hlasitě a rozčileně hovořili a vyhlíželi velice odhodlaně. Za opasky měli zastrkané nože a dýky, a většina z nich držela kyje. Někteří se na Kedrigerna zvědavě podívali, ale nikdo vůči němu nejevil žádné známky nepřátelství - přesto Kedrigern zamumlal jednoduché ochranné zaklínadlo a teprve potom pozdravil pána domu.
"Dnes se obchody hýbou," nadhodil.
"Je to velký den pro nás pro všechny. Konečně uděláme něco s tou obludou," odpověděl hostinský a pak si Kedrigerna podezíravě prohlédl. "Vy nejste zdejší, že ne?"
"Ne. Jenom procházím. A mám hlad."
"Můžu vám nabídnout misku dobré polévky a chleba upečený dnes ráno," nabídl hostinský.
Polévka byla těžko identifikovatelná, ale byla horká a docela stravitelná, a také chléb byl křupavý a když se na chvíli namočil do polévky, dal se poměrně snadno rozžvýkat. Kedrigern snědl vše do posledního drobku, napil se piva a pak si spokojeně pohladil plné břicho.
Dva muži se posadili na lavici proti němu a mlčky si ho prohlíželi. Kedrigern se na ně usmál, ale oni mu úsměv neoplatili.
"Ty seš na naší straně, že jo?" zeptal se konečně jeden z nich.

"Na vaší straně?"
"Jo, na naší. Nejseš s vobludou, že ne?" zeptal se druhý a položil na stůl obrovský kyj. Další muži se pomalu začali stahovat k jejich stolu. Tvářili se velice vážně.
Třetí muž se posadil vedle Kedrigerna a řekl jen tak všeobecně: "Možná má vobludy rád. Možná, že von je ta vobluda!"
Tři muži a jejich přátelé měli všechny neklamné známky tvořícího se davu. Ať už to bylo jeho samotářským životem nebo vrozeným upřednostňováním individualismu, Kedrigern neměl davy rád a pokud možno se jim vyhýbal. Všeobecně byly hlučné, špinavé, chaotické a obvykle více než ochotné k nějaké špatnosti.
"O jaké obludě to mluvíte? Nejsem zdejší."
"Přeci vo ty v jeskyni!" křikl někdo za ním. "Škodí nám!" K jeho hlasu se okamžitě přidal sbor ostatních, kteří křičeli jednu stížnost za druhou.
"Straší naše děti!"
"Žere nám ovce!"
"Krade nám dobytek!"
"Krávy nedojí!"
"Slepice nenesou!"
"Úroda je mizerná!"
"Vypila nám studny!"
"Otrávila nám vzduch!"
"Sežrala čaroděje!"
Všechna obvinění, zvláště pak naposledy jmenované, dala Kedrigernovi poměrně jasnou představu o chování obludy. Ale byly pravdivé? Davy jsou náchylné k přehnanému obviňování nevinných. A musela by to být opravdu mocná stvůra, aby pozřela čaroděje Enselisova formátu.
Na základě svých omezených zkušeností Kedrigern předpokládal, že cílem hněvu davu se vždycky stávají neškodní a nevinní, kteří nějak vzbudili hněv líných a hloupých, nicméně tohle, pomyslel si, mohla být výjimka, která si žádá jeho zásah. A pokud byla obvinění neopodstatněná, měl by být při tom a včas zabránit tomu, aby se situace vymkla kontrole.
"Víte určitě, že obluda sežrala čaroděje?" otázal se.
"Samozřejmě, že ho sežrala! Žije nahoře v horách, kde předtím bydlíval čaroděj."
"Jak se ten čaroděj jmenoval?" zeptal se Kedrigern, který se obával nejhoršího.
Muži se zmateně podívali jeden na druhého a pak jeden z nich prohlásil: "To nikdo neví. Nikdá se s náma moc nestýkal."
"Jak vypadá ta obluda?" vyptával se Kedrigern dál.
"Vobludně! Je to přece vobluda, ne?" Ke Kedrigernovi se přiblížil naprosto neatraktivní obličej a jeho majitel na něj vyštěkl v závanu páchnoucího dechu: "Na co šecky ty votázky, cizinče? Seš s náma nebo proti nám?"
"Gurt má pravdu! To von je vobluda!" zvolal někdo a ostatní začali zlověstně bručet.
Kedrigern ztratil trpělivost a odsekl: "Já nejsem žádná obluda, vy hlupáci! Jenom mám za to, že by měl člověk vědět co nejvíc o svém nepříteli dřív, než se s ním pustí do boje. Proto jsem se vyptával."
V hospodě zavládlo zaražené ticho. Pak se začalo ozývat mumlání jako 'nejspíš to bude válečník' a 'ten ví vo boji s vobludami šecko, to je jednou jistý'. Muži si začali vyměňovat spiklenecké posunky. Kedrigern se zvědavě rozhlížel kolem. Pak se muži stáhli, všichni až na Gurta, který si k němu přisedl a náhle podlézavým tónem se zeptal: "Nemoh byste se stát naším vůdcem, sire? Prosím, dobrýho vůdce bysme zrovinka potřebovali."
"Je moc mladej," zavrčel nějaký stařík.
"Mladí sou nejvodvážnější," namítl někdo a další se mu jali hlučně přizvukovat, zatímco jiní dál nespokojeně bručeli. Byli však v naprosté menšině.
"No dobře, povedu vás. Ale musíte mi ukázat cestu," svolil Kedrigern.
Připadalo mu, že se rozhodl správně. Pokud obluda skutečně pustošila okolí a požírala čaroděje, někdo musel zasáhnout. A jestliže celá ta záležitost byl pouhý omyl, věřil, že dokáže udržet rozvášněný dav pod kontrolou a zabránit zbytečnému ničení.
Uprostřed všeobecného jásotu, křiku, srdečného poplácávání po zádech a halasného chvástání jeho stoupenců opustil Kedrigern hospodu. Ti, kteří zůstali venku, se nyní připojili k jeho skupině a všichni společně se vydali k doupěti obludy. Objevily se sice pokusy cestou si zpívat, ale ani dva lidé se nedokázali shodnout na slovech. Kedrigern byl rád, když toho nakonec nechali; zpívali hrozně.
Chvíli šli po hlavní cestě, pak odbočili na postranní cestičku, která se napojovala na úzkou pěšinku. Když došli k mostu, všichni začali pokřikovat a někteří muži ukazovali na kopec, kde obluda žila. Kopec byl strmý, s vrškem tak plochým, jako by jej odřízl obrovský nůž. Dav přešel potok a vydal se po kamenité stezce až k úpatí kopce. Tam se zastavili. Jejich chování teď bylo mnohem méně bojovné, než když vyrazili.
"Vobluda žije tam nahoře, na tý plošině," informovali Kedrigerna.
Kedrigern se na ně překvapeně podíval. "Ale vždyť tam nahoře nic není. To ta obluda žije jen tak pod širým nebem?"
"Ale ne. Tam nahoře je vstup do velký a hluboký jeskyně. Tam bydlíval čaroděj. A vobluda nejspíš žije v jejích hlubinách. Vychází jen za bezměsíčních nocí, aby nám škodila."
"Tak pojďme na ni. Nechceme přece ztratit výhodu momentu překvapení."
Vyrazil vzhůru a ostatní ho následovali, ale velice pomalu a bylo na nich vidět, že také velice neradi. Když Kedrigern došel na vrchol, musel počkat plných deset minut, než se k němu připojil první z jeho následovníků a na hlavní voj museli čekat dobrou hodinu.

Plošina byla ponuré místo. Kolem rostly jen sporé trsy trávy, sem tam luční květina nebo drobný keřík pokroucený větrem, jenž na místě prostém jakýchkoliv stromu vál ničím neztenčenou silou. Uprostřed, skrytý pohledům zdola, se do výšky dvou mužů tyčil skalní útes. Jeho stěny byly strmé, vrchol rozeklaný, a v úpatí zel černý otvor jako prázdný oční důlek lebky.
"To je ta jeskyně?" zeptal se Kedrigern. Muži kývali na souhlas, ale nikdo se neodvážil promluvit nebo pohnout z místa. Jejich nadšení už vyprchalo docela. Veškerou aktivitu teď omezovali na nervózní pohledy.
"Následujte mě!" zavelel Kedrigern a vyrazil k temné sluji. Dav jej váhavě pozoroval, semknutý k sobě tak těsně, jako kuličky vinné révy v hroznu. Muži se vystrašeně rozhlíželi na všechny strany a vzájemně si šlapali na paty. U vchodu do jeskyně se Kedrigern zastavil a obrátil se k nim. "Zapalte pochodně!" nařídil.
Několik mužů mu odpovědělo hlasy překypujícími zklamáním a lítostí, že pochodně zapomněli nebo zahodili cestou, případně že ztratili křesadlo a budou se pro ně muset vrátit, ale ostatní se hned ochotně nabízeli, že půjdou s nimi. Brzy vzduchem létaly nadávky, výmluvy a obvinění. Našli se i takoví, kteří toho využili a pokusili se nenápadně odplížit, ale jejich kamarádi je zase přivlekli zpátky. Následovaly posměšky, obviňování ze zbabělosti a nepříliš přesvědčivé výmluvy. Kedrigern mezitím tiše dumal o tom, jak nedoceněná je vůdcovská funkce a pomalu začínal litovat, že se jí vůbec ujal.
Hádky a křik ustal jako když utne, když se z nitra sluje ozval hromový, příšerný hlas. Zprvu to byl jen neartikulovaný řev, který jim roztřásl půdou pod nohama, ale postupně z něj začala vystupovat jednotlivá slova. Rozhodně nebyla zamýšlená jako přátelský pozdrav na uvítanou. "Lůzo! Červi! Jak si dovolujete přitáhnout až sem k mému doupěti?!" ozvalo se z podzemí a pak hlas opět přešel v nesrozumitelný řev.
Muži začali spěšně ustupovat. Kedrigern zůstal na místě, ne snad proto, že by byl tak odvážný, ale protože cítil něco, co ostatní cítit nemohli a co ho poněkud uklidnilo: ať už bylo uvnitř cokoliv, mělo to magickou auru a její síla nasvědčovala, že zprávy o hrozném čarodějově konci byly přinejmenším předčasné. Nicméně jeho statečnost povzbudila ostatní natolik, že přestali couvat a místo toho pevně sevřeli své zbraně.
"Musíme se zformovat," prohlásil Kedrigern. "Muži s kopími a píkami ať se postaví dopředu a ostatní-"
Burácivý hlas z jeskyně přehlušil jeho slova a pak se ozvalo: "Kdo je váš vůdce?"
"Já ne!" "Já taky ne!" "To on!" "On!" "Tohle je vůdce!" "Cizinec!" blábolili muži vyděšeně jeden přes druhého.
"Pošlete mi ho sem," rozkázal hlas z jeskyně, nyní tichý a zlověstný.
Kedrigern najednou zjistil, že stojí před půlkruhem namířených oštěpů a každý z nich směřuje hrotem přesně na jeho břicho. "Slyšels vobludu," procedil mezi zuby jeden z mužů a druhý dodal: "Vůdce má jít vždycky první." Třetí se ušklíbl a řekl: "Dík, že ses přihlásil dobrovolně," a šťouchl Kedrigerna špičkou kopí.
Kedrigern si vzal od nejbližšího muže pochodeň. Uklonil se svému vojsku a řekl: "Bylo mi ctí s vámi pracovat." Nato odvážně zamířil do nitra jeskyně.

Deset
Setkání s obludou • Zamyšlení nad proměnlivostí věcí
Kedrigern opatrně prošel mezi kostrami roztroušenými před ústím jeskyně a pak se vydal zvolna klesající cestou do nitra země. Brzy dorazil do hlavní sluje, do obrovského podzemního prostoru, jehož strop mizel někde ve tmě mimo dosah světla jeho pochodně. Hlas, jenž se odtamtud ozýval, nesl jistou nezaměnitelnou podobnost s tím, který slyšel zvenčí, až na to, že v něm nyní nebyla ani stopa po výhrůžnosti. S trochou dobré vůle by se dokonce dal označit za přátelský. Nebo přinejmenším srdečný.
"Pověz mi, mladíku, co dělá čaroděj jako ty v čele tlupy zabedněných zbabělců?"
Kedrigern se zadíval do tmy. Nikoho neviděl, ale hlas neomylně vycházel z toho směru a proto odpověděl: "Požádali mě, abych je vedl. Odmítnout mi připadalo neslušné. A teď odpověz ty mně: proč se čaroděj ukrývá v jeskyni a předstírá, že je obluda?"
"To je velice nepřístojná otázka."
"Není. Vím, že jsi čaroděj stejně spolehlivě, jako ty víš, že jsem čaroděj já, proto nemá smysl, abys něco předstíral. A já jsem na tvou otázku odpověděl, takže mám právo očekávat, že odpovíš i ty na mou."
Odpovědi se dočkal až po dlouhé odmlce. Hlas shůry řekl: "Tak za prvé, já se neschovávám. Žiju tady už dlouho. A za druhé, nic nepředstírám. Já jsem obluda. Alespoň tak připadám svým sousedům a ti se ke mně podle toho chovají."
"A udělal jsi všechny ty hrozné, nesousedské věci - myslím ničení úrody, otravování vzduchu a tak podobně?"
"Samozřejmě, že ne!" namítl hlas rozhořčeně. "Připouštím, zrekvíroval jsem nějaký dobytek za účelem snědení, ale za ten jsem jim zaplatil službami. Za bezměsíčných nocí vyklouznu ven a odnesu si krávu, dvě tři ovce nebo tucet kuřat, ale nejsem nenasytný. Na oplátku moje přítomnost tady spolehlivě zastrašuje vlky, medvědy a lupičské tlupy. Ti všichni se bojí obludy."
"Nepřipadá mi, že by to vesničané chápali."
"Vesničané nechápou nic," odsekl hlas. Kedrigern vyrostl mezi vesničany, kteří se k němu chovali laskavě, a proto s tímto názorem tak docela nesouhlasil, ale nechal si to pro sebe. Nyní nebyl čas na rozepře. "Nechápu, proč to děláš. Jsi čaroděj - to vím určitě - takže by ses nemusel snižovat ke krádežím dobytka. Je to nebezpečné a kazíš tím jméno celé profesi," řekl místo toho.
Tentokrát zněl hlas mnohem vztekleji. "A to si myslíš, že to nevím? Myslíš si, že mi dělá radost žít a vypadat jako... jako...? Ale, podívej se sám, než zase začneš kritizovat."
Shora se ozvalo tiché zasvištění. Kedrigern vzhlédl, zamrkal proti tmě jen lehce rozředěné světlem jeho pochodně a uviděl temný stín spouštějící se dolů po provaze. Stín byl stále větší a konkrétnější, a než mohl Kedrigern uskočit nebo alespoň zaječet, stál tváří v tvář pavoukovi, který mu visel na vlákně tlustém jako prst přímo nad hlavou.

Nebyl to obyčejný pavouk. Podobal se obyčejnému domácímu pavoukovi asi tak, jako se drak podobá mlokovi. Tělo měl velké jako dospělý býk a jeho nohy byly delší a tlustší než dřevce. Kusadla měj jako srpy a nad nimi víc očí, než by se zdálo potřebné, všechny zářivě černé. Ale nebyl to žádný pavouk, pomyslel si Kedrigern - byl to čaroděj, mluvil jako rozumný čaroděj a také věděl, že Kedrigern je jeho kolega. S trochou snahy se mu podařilo zachovat si lhostejný výraz.
"Proč neječíš strachy?" zeptal se čaroděje a znělo to velice zklamaně.
"Pavouka už jsem viděl. Na pavoucích není nic strašného."
"Takového jako jsem já jsi ještě určitě neviděl."
Kedrigern pokrčil rameny. "Pavouk je pavouk."
"Dávej pozor s tou pochodní," napomenul ho transformovaný čaroděj. "Pavučina je vysoce hořlavá."
Kedrigern zvedl pochodeň výš tak, aby se bezpečně vyhnul volným vláknům, a pak si pozorně prohlédl pavouka před sebou. Až na velikost to byl naprosto normální pavouk. Dokonce by se dalo říct, že byl se svými žlutými a zelenými pruhy na chlupatém těle docela pěkný, ale jeho velikost z něj samozřejmě dělala obludu. Živě si dokázal představit vesničana, který se za bezměsíčné noci vrací z hospody a potká tohle stvoření s ovcí v kusadlech nebo jak si nese pod dvěmi či třemi pažemi volka. Určitě to stačilo, aby ubožákovi do rána zbělely vlasy i aby se zrodila děsivá historka zveličovaná každým novým vyprávěním.
"No?" zeptal se pavouk. "Ještě mi vyčítáš, že chodím nakupovat v noci? Líbilo by se ti víc, kdybych chodil ve dne na trh jako jsem to dělal dříve?"
"Nemyslím, že by byl dobrý nápad jít takhle na trh. Ale přece musí existovat nějaké rozumné řešení. Jak se ti to stalo?"
Zprvu měl Kedrigern pocit, že mu pavouk neodpoví. Díval se na něj svýma četnýma očima, ale neříkal nic, jenom vzdychal. Nakonec však přece jen řekl: "Stydím se to přiznat, ale... udělal jsem chybu. Byl jsem lehkomyslný. A tohle... tohle je můj trest."
"To tedy musela být veliká chyba," usoudil Kedrigern.
"Byla. Nerad bych zacházel do podrobností, ale řekněme, že jsem se snažil získat informaci chráněnou velice mocným utajovacím zaklínadlem se spoustou menších obranných kouzel na potrestání každého, kdo by se snažil ho prolomit. Tolik si pamatuju. Musel jsem být skutečně dobrý. Už jsem skoro měl co jsem chtěl a spěchal jsem, abych byl co nejdříve hotov, a přitom jsem zapomněl na nebezpečí podpůrných zaklínadel. Jedno z nich mě dostalo."
"Copak ses před tím nepojistil ochranným kouzlem?"
"Samozřejmě, že ano! Kdo si myslíš, že jsem, učeň? Ale na ta podpůrná zaklínadla jsem připravený nebyl. Byla mnohem složitější než cokoliv, s čím jsem se dříve setkal, a neuvěřitelné mocná. Náhle jsem ucítil něco jako ránu, mrákoty, lehkou závrať a když jsem se vzpamatoval, byl jsem... něco, co jsem každopádně být nechtěl. Samozřejmě jsem se snažil odeklít, ale jenom jsem se proměnil v něco horšího. Postupně jsem takto skončil jako pavouk a víc jsem už riskovat nechtěl. Pavouk možná není zrovna krasavec, ale aspoň je to něco, co lidi nepřehlédnou, alespoň když je tak velký jako teď já. Pavoukem už asi zůstanu."
"Navždycky? Jedna z prvních věcí, které jsem se naučil, byla, že na každé zaklínadlo existuje odeklínadlo, a že-"
"Já vím, já vím. Třetí zákon magie si pořád ještě pamatuju, i když je mi to houby platné. Bohužel, odeklínadlo na to, co se mi přihodilo, je jenom v jediné knize a ta kniha se nachází v majetku člověka, který by se dal docela dobře nazvat nejsurovějším hovadem jaké svět kdy nosil. Má ji zamčenou ve své pokladnici, v nejhlubších sklepeních nejmocnější pevnosti svého království, a tam ji hlídají krvelačné obludy a ještě krvelačnější vojáci. Nikomu nedovoluje, aby se do ní podíval, protože by to mohlo zmírnit něčí utrpení a utrpení jiných lidí mu dělá radost."
"Jak tohle všechno víš?"
"Oznámil mi to posměšný hlas ozývající se shůry, když jsem se probudil a zjistil jsem, co se se mnou stalo."
"Ale přece jsi mohl-"
"Mohl jsem co? Vplížit se do pevnosti přestrojený za děvečku, která nese do kuchyně mléko? Bojím se, že by mě moje nohy prozradily. Ne, tady se nedá dělat nic, můj mladý příteli. Vůbec nic."
"Tvoje magie..."
"O magii jsem přišel, když jsem ztratil svou lidskou podobu a jedno bez druhého zpátky získat nemůžu. Ten hlas shůry se v tomto bodě vyjádřil velice konkrétně. A pokud mě v tu chvíli sluch neklamal, oznamoval mi to s velkou radostí. Škodolibou, přirozeně. Takže pokud se nenajde nějaká statečná a dobrá duše, která by byla ochotná putovat do království Vlenka Mstivého, získat přístup k Yulimanovým tabulkám a vyčíst z nich jisté odeklínadlo, zůstanu pavoukem až do konce svých dnů... a kdo by byl tak šíleně odvážný a přitom tak nezištný, že by kvůli mně riskoval život?" zeptal se pavouk a upřeně se při tom díval na Kedrigerna.
"Jen tak spatra mě nikdo takový nenapadá."
Pavouk se o krůček přiblížil. Jeho hlas zazněl důvěrněji a přátelštěji. "Musel by to být čaroděj. Raději mladý, s rychlýma nohama, bystrým duchem a hbitou myslí. Někdo jako ty."
Kedrigernovi se sevřelo hrdlo. Samozřejmě, že se nemohl obrátit zády ke kolegovi čarodějovi v nouzi, ale také se mu nechtělo přerušit své pátrání po Enselisovi, sotva s ním začal. Už samotná výprava byla dost zlá, ale výprava z výpravy, to už bylo skutečně příliš. Kdyby Jaquintu napadlo, že ho něco takového může potkat, posílala by ho...?
Uprostřed myšlenky se zarazil a pak otázku přeformuloval. Co když Jaquinta tohle setkání předvídala? Nebo dokonce plánovala? Co když to bylo něco jako zkouška? Nebo snad varování před tím, do čeho se tak urputně řítil?
Nechtělo se mu strávit zbytek života lezením po pavučinách. Ani se mu nechtělo skončit na šibenici.
Ale možná tohle byla jeho příležitost. Možná by mu mohl nešťastný arachnoidní kolega, poučený vlastním neštěstím, poradit, jak se vyhnout stejnému osudu. A pokud ano, těžko tak mohl učinit aniž nabude svou dřívější moc a vrátí se mu paměť.
"Pokud by se někdo rozhodl, že pro tebe všechna ta nebezpečí podstoupí, jakou pomoc bys mu mohl poskytnout?"

zeptal se opatrně.
"Držel bych mu palce. A pokud by uspěl, byl bych ve své věčnosti až nezdravě štědrý."
"Doufal jsem v něco bezprostředněji použitelného. Například magii."
"Už jsem ti říkal, že žádnou nemám. Ztratil jsem veškerou svou moc."
"Všechnu? Úplně?"
"No, pořád ještě poznám čaroděje i když ho zrovna nevidím. Dokázal bych používat magické předměty, pokud by to nevyžadovalo zaklínání nebo nějakou speciální techniku. Ale zapomněl jsem všechno, co jsem se za ta dlouhá léta naučil. Věř mi, že jsem se snažil. Několikrát jsem se pokusil získat svou původní podobu, než jsem si konečně uvědomil, že vlastně vůbec nevím, co dělám."
"Ale určitě máš pořád svoji pracovnu. Svoje knihy, svoje poznámky, svoje pomůcky..."
"Ano, to ano. Ta je stále tady v jeskyni, v pořádku a v bezpečí. Ale vůbec se v ní nevyznám."
"Možná, že já ano."
Četné pavoukovy oči zaplály vzrušením. "Takže mi pomůžeš?"
"Když to bude v mých silách. Ale potřebuju se dozvědět víc o Vlenkovi Mstivém a jeho království, jak se tam dostanu a všechno ostatní, co by mi mohlo být-"
"Tak pojď se mnou, rychle!" zvolal pavouk a rozběhl se na svých osmi dlouhých nohách k postranní chodbě. "Tudy. Není to nijak daleko," zavolal na Kedrigerna, který kličkoval jak nejrychleji mohl mezi balvany a zrádnými stíny, a klopýtal přes kosti pohozené po zemi až k těžký dubovým dveřím zasazeným přímo do skalní stěny. "A jsme tady. Od té nešťastné příhody se tu nikdo ničeho nedotkl. Všechno je ti k dispozici."
Masivní dveře se tiše otevřely při prvním Kedrigernově doteku a za nimi zela prázdnota. Na jeho rozkaz se rozsvítily svíce.
"Nádhera!" zajásal pavouk. "Určitě jsem to kdysi taky uměl."
"Velice pravděpodobně," odpověděl Kedrigern nepřítomně, zatímco se rozhlížel kolem.
Všechno bylo pokryto vrstvou prachu, ale byla to velice tenká vrstva, což nasvědčovalo tomu, že k čarodějově metamorfóze došlo před nedávnou dobou. Police byly zaplněné povědomými tituly, mnohé jiné znal Kedrigern z odkazů i když je ještě nikdy na vlastní oči neviděl. Některé knihy mu neříkaly vůbec nic, ale vypadaly velice staře a lákavě. Zasunul pochodeň do kruhu ve zdi, zamnul si ruce příjemným očekáváním a řekl: "Hezká knihovna. Určitě tu najdu spoustu užitečných informací. Máš nějaký návrh?"
"Běda, nikoliv. Nedokážu ani přečíst názvy knih. Ale můžu ti ukázat mapu."
Pavouk vyskočil na nejvyšší polici, vzal odtamtud svitek pergamenu a zase seskočil dolů. Jedním párem nohou uchopil svitek nahoře, druhým ho rozvinul a třetím si ho dole přidržel.
"Zde se nachází království Vlenka Mstivého. Musíš se vydat přímo na východ, překročit Moře podezření, pak Planinu nespravedlnosti, Pohoří zlovolnosti, projdeš Lesem ztracených nadějí a jsi tam," řekl.
"To vypadá na dlouhou cestu."
"Taky dlouhá je. Příliš dlouhá, než aby ji člověk mohl vykonat pokud není dostatečně silný a houževnatý, nemá spoustu dobrých koní, nějakou tu rychlou loď... ale okamžik. Mám tady skříň plnou nejrůznějšího haraburdí a možná, že by se něco..." zamumlal pavouk a rozběhl se přes místnost k masivní dubové skříni. Rozrazil její dveře a pak se v ní začal přehrabovat čtyřma nohama najednou. Než se Kedrigern nadál, byl zpátky a podával mu pár kotníkových bot z měkké kůže.
"Sedmimílové boty?" zeptal se mladý čaroděj se zájmem.
"Ne tak docela. Jsou to tří a půl mílové boty."
"Netušil jsem, že se dělají - Hele, vrací se ti paměť!" zajásal Kedrigern.
"Nevrací. Přečetl jsem si to tadyhle," odpověděl pavouk a ukázal na drobnou nášivku v jedné z bot. "Ale vzpomínám si, kdy jsem je koupil. Tehdy jsem teprve začínal. Nemohl jsem si dovolit sedmimílové boty a pak už se nikdy nenašla příležitost dát je předělat. Ale pro náš účel budou stačit. Nezaručují sice okamžitý přenos jako sedmimílové boty, ale i tak jsou velice rychlé. S nimi dorazíš do Vlenkova království za několik málo hodin."
"Jak se s nimi zachází?"
"To už nevím. Ale určitě jsem si někde schoval návod..." Pavouk strčil do jedné z bot nohu, chvíli šátral a pak vytáhl kousek pergamenu. "Tady je. Bystrý hoch jako jsi ty si s nimi jistě bez problémů poradí. Já se mezitím podívám, co ještě by se ti mohlo hodit."
Kedrigern si prohlédl pergamen. Pokyny pro uživatele tří a půl mílových bot byly jasné ale poměrně komplikované, proto je četl pomalu a velice důkladně. Zatímco to dělal, pavouk se hrabal ve skříni a vyhazoval kolem sebe jednu věc za druhou. Přitom stál na dvou nejzadnějších nohou a ostatních šest používal na vytahování předmětů, takže mu to šlo opravdu rychle. Rostoucí hromada klobouků, plášťů, rukavic, bot, opasků, košil a vest brzy způsobila, že to v místnosti začalo vypadat jako ve vetešnictví, ale oděvní součásti byly záhy překryty novou vrstvou tvořenou nejrůznějšími potřebami denního použití: naběračkou, sekerou, astrolabem, šitíčkem, kladivem, křesadlem, nožem, karafou, kapesníkem, lžící, podvazkem, miskou, hodinkami, maskou, píšťalkou, párátkem, hřebenem, lucernou, brýlemi, lyrou, lahvičkami nejrůznějších tvarů, barev a velikostí stejně jako četnými jinými, povětšinou povědomými předměty, které přibývaly takovou rychlostí, že šaty pod nimi brzy nebylo vidět. Nakonec pavouk vytáhl malý měšec velký asi jako dámský čepeček, a hodil ho navrch hromady.
"Určitě tady někde musí být spousta užitečných věcí," řekl. "Kdybych si jen pamatoval, na co vlastně tohle všechno je."
Kedrigern se malomyslně podíval na hromadu. Potom vzal měšec a chvíli si ho prohlížel. Náhle radostné vykřikl a zamával jim jako vlajkou. "Bezedný měšec! Četl jsem o něm, když jsem ještě byl učeň, ale nikdy jsem ho na vlastní oči...

Dá se do něj dát cokoliv!"
Enselis to bez váhání začal dělat. Jedna věc za druhou, počínaje objemným pláštěm a malým párátkem konče, mizela v útrobách měšce a pořád tam bylo místo na další věci. Kedrigern jej sledoval s údivem.
"Je těžký?" zeptal se.
Pavouk mu jej s veselým smíchem hodil. Kedrigern se podvědomě připravoval na těžké břemeno, ale když mu měšec dopadl na dlaň, byl lehký jako pírko.
"Připevni si jej k opasku. Nastrkal jsem dovnitř všechno, co jsem našel ve skříni. Každý z těch předmětů je nějakým způsobem kouzelný. Budou se ti hodit," řekl pavouk.
"Hodily by se mi ještě víc, kdybych věděl, na co se který z nich používá."
"Velice rád bych ti to řekl. Ale jak už jsem ti vysvětlil-"
"Já vím. Nevzpomínáš si." Kedrigern potěžkal měšec a povzdechl si.
"Vůbec nic. Možná ti pomůže měšec. Víš, jak se používá?"
"Vím jenom tolik: když mu člověk důvěřuje, měšec jej sám vede."
"Tak to vidíš. Důvěřuj měšci a všechno dobře dopadne."
"Ale to je hrozně mlhavé pravidlo. Musí přece existovat -" Náhle se Kedrigern v půli věty odmlčel a zvolal: "Ano!" a rozběhl se k policím s knihami. Začal se probírat jednotlivými tituly, knihu po knize, polici za policí a přitom si pro sebe něco tiše mumlal, až konečně našel na čtvrté polici shora tlustý zelený svazek a s vítězoslavným výkřikem jej vytáhl.
"Věděl jsem, že tu někde musíš mít Cyzillovu Cyclopaedii. Tam se dozvíme o bezedném měšci všechno, co potřebujeme," řekl, zatímco si nesl těžkou knihu ke stolu. Odfoukl prach, položil knihu a začal v ní listovat. Pavouk se k němu připojil a opřel se čtyřmi horními lokty o desku stolu. Všechny oči upřel na tajemné znaky na stránkách knihy.
"Já jsem všem těm značkám vážně rozuměl?" zeptal se.
"O tom není pochyb. Tohle je pracovna vysoce kvalifikovaného čaroděje."
Pavouk si povzdechl. "Doufám, že se ti podaří vrátit mě do původního stavu. Hrozně rád bych se dozvěděl, co všechno tohle znamená. Vypadá to skutečně zajímavě."
"Myslím, že je to docela nadějné. Tak, tady to máme," oznámil Kedrigern. Odkašlal si a začal nahlas předčítat z knihy, která před ním ležela na stole:
Bezedný měšec můžeme doporučit všem čarodějům, kteří často cestují. Mohou si v něm bezpečně a spolehlivě uskladnit kterýkoliv a zároveň všechny magické, čarodějnické a kouzelné předměty, pomůcky, přístrojky a podobné potřeby. Kvalifikovaný čaroděj je z něj pak může kdykoliv použít tak, že pro ně do měšce sáhne správnou rukou: pravou pro to co chce a levou pro to, co potřebuje. Jednotlivé předměty mohou v měšci zůstat po libovolně dlouhou dobu. K vyjmutí konkrétní věci z měšce není zapotřebí žádné dodatečné kouzlo nebo zaříkadlo, je třeba v něj jen mít bezmeznou důvěru, jinak se může stát cokoliv.
Kedrigern zamyšleně vzhlédl. Po pravdě řečeno, doufal v určitější instrukce. Pokud se v čarodějnických knihách objevily obraty jako 'může se stát cokoliv' bylo dobré brát to smrtelně vážně.
"Něco není v pořádku?" otázal se pavouk.
"Nejsem si jistý, co to znamená: 'Pravá ruka pro to co chceš, levá pro to co potřebuješ'. Čekal jsem jasnější pokyny."
"Mně připadají naprosto jasné. Pokud přesně víš, co chceš, sáhni pro to pravou rukou. Pokud potřebuješ pomoc, ale nevíš, co by ti v dané situaci posloužilo nejlépe, použij levou ruku a výběr nech na měšci. To je také důvod, proč musíš měšec používat s bezmeznou důvěrou."
Kedrigern jeho vysvětlení několik minut zvažoval a pak řekl: "To dává smysl. Možná, že máš pravdu."
"Samozřejmě, že mám pravdu. Když jsem se stal pavoukem, přišel jsem o svou magii, ale zato jsem se naučil uvažovat logicky. Pavouci jsou v logice velice dobří. Jenom se podívej na naše sítě. To je logika sama."
"Ano. Na to jsem nepomyslel."
"Takoví už jsou lidé. Jenom uvidí pavouka a hned se shánějí po koštěti, aby vymetli jedinou logicky uvažující bytost z domu. Je to zločin, to ti povídám," rozohnil se pavouk.
"Možná už moc dlouho pavouk nebudeš. Jakmile najdu Yulimanovy tabulky a vyčtu z nich odeklínadlo, budeš zase tím, kým jsi býval... Kým jsi vlastně býval? Možná by mi pomohlo, kdybych to věděl."
"To je první věc, kterou jsem zapomněl. Byl jsem čaroděj, to je jasné. Jak jsi sám řekl, soudě podle mé knihovny a vybavení jsem byl velice kvalifikovaný čaroděj. Ale který čaroděj jsem vlastně byl... to jsem zapomněl naprosto dokonale."
"Znal jsi čaroděje jménem Tarrendine?"
"To jméno mi nic neříká. Ale vážně nevím, jestli jsem ho neznal nikdy nebo jestli jsme byli nejlepší přátelé a já na něj zapomněl stejně jako na všechno ostatní."
Kedrigern chápavě přikývl. Zavřel Cyclopaedii a pak, veden náhlým impulsem, ji zase otevřel tak, aby se mohl podívat na titulní list. V jeho spodní části byl rámeček s upozorněním:

"Enselis. Ty jsi Enselis!" zvolal Kedrigern.

"Možné to je. To jméno mi zní povědomě," připustil pavouk. "Ale ať už jsem byl kdokoliv, teď už jím nejsem."
"Zase budeš," slíbil Kedrigern a vzal si tří a půl mílové boty.
"To bych byl vážně rád. Víš, zašel bych si tam sám, ale k ničemu by to nebylo. Zapomněl jsem všechnu svou magii a i kdybych jí stále disponoval, mám jenom dvě boty, ale osm nohou. Navíc bych byl všude strašně nápadný."
"Naprosto tě chápu," přikývl Kedrigern a natáhl si druhou botu. "Jen se ještě jednou podívám na mapu a pak hned vyrazím do království Vlenka Mstivého."
"Ale co plán? Musíš přece mít nějaký plán!"
"Žádný plán nepotřebuju. Mám měšec!"

Jedenáct
Rychlá cesta • Bezpečný příchod • Užitečná známost
Nebezpečná pozice • Nečekaná intervence
Vhodná kompenzace
Oba čarodějové se rozloučili, popřáli si navzájem hodně štěstí a Kedrigern vyšel z jeskyně. Venku na náhorní plošině už se stmívalo. Několik spěšně odhozených kyjů a nezapálených pochodní bylo to jediné, co zbylo po rozvášněném davu, který jej sem přivedl.
Kedrigern vyslovil frázi, která aktivovala jeho tří a půl mílové boty, udělal krok a byl na cestě. Přímo jako po dráze letícího šípu se přenesl z vrcholu kopce dolů do údolí. Pokračoval přes hory i roviny, jezera i moře, skrze lesy a města, rychlostí, která by se mohla zdát děsivá, kdyby to nebylo tak vzrušující. Svět mu ubíhal pod nohama, po obou stranách a občas i nad hlavou, a přitom cítil jen slabý vánek, který mu čechral vlasy. Měl příjemný pocit, jako by svižně kráčel po rovné cestě bez překážek.
Boty samy zvolna zastavily, když dorazil na rozlehlou mýtinu, ze které měl výhled na skalní tvrz obehnanou vysokými hradbami. To, co viděl, přesně odpovídalo popisu pevnosti Vlenka Mstivého, současného vlastníka Yulimanových tabulek. Kedrigern změnil pomocí příslušného zaklínadla tří a půl mílové boty v obyčejnou pohodlnou obuv a normální svižnou chůzí se vydal přes mýtinu k pevnosti. Čím víc se k ní blížil, tím vypadala hrozivěji. Brzy uviděl trámy trčící z hradeb a na nich visely na řetězech a v klecích mrtvoly v různých stadiích rozkladu. Země pod hradbami byla poseta málo estetickými kusy lidských těl a sluncem vybělenými kostmi, z nichž na některých stále ulpívaly cáry shnilé látky nebo zbytky zrezivělých pout. Mezi těmito ponurými pozůstatky procházely plačící ženy v černém, probíraly se polorozpadlými hrudními koši, lebkami a kostmi, pátraly, hledaly, spínaly ruce k nebi, trhaly na sobě šaty a kvílely jména svých manželů, bratrů, milenců a synů.
"Okamžik, cizinče. Než zemřeš, poslechni si Olryxovo varování," ozval se slabým hlasem neuvěřitelně vyhublý muž v hadrech, který seděl v trávě u cesty.
Kedrigern se zastavil a pak se posadil vedle něj. "Proč si myslíš, že bych měl umřít?"
"Ze směru a rozhodnosti tvé chůze soudím, že se chystáš vejít do pevnosti, jejíž jméno je Konečnost. Už mnozí vešli na to místo, ale jen nemnozí se odtamtud vrátili živí. Vlenk sám dnes meška v Černé věži a tam kde je Vlenk, tam se nikdo nemůže cítit v bezpečí. Sám ďábel by neprošel bránou jeho pevnosti, pokud by s sebou neměl pekelnou legii - a že už jsme jej na Vlenka volali nesčetněkrát."
"To je ten Vlenk skutečně tak zlý?"
"Horší. Vlenk Mstivý je samotná inkarnace zla. Svoje nepřátele ničí bez slitování, bez váhání a bez výčitek svědomí, zato s velkým potěšením."
"Kdo jsou jeho nepřátelé?"
"Celé lidstvo, snad s výjimkou těch, kteří mu přinášejí štědré dary, plazí se před jeho trůnem a plní mu, co mu na očích vidí."
To znělo jako vážná výzva dokonce i pro čaroděje. Kedrigern prozatím neměl žádný strategický plán, ale nyní se mu jeden začal formovat v hlavě. "Ty jsi v jeho pevnosti už byl, mám pravdu?"
"Vešel jsem tam mladý a silný a ven jsem vyšel..." Olryx odhodil hadry, které mu zakrývaly nohy a předvedl pár pokroucených kostnatých končetin tenkých jako větvičky. "Když se mnou skončili, svrhli mne z hradeb. Polámal jsem si nohy, ale žiju. Vlenk mi dovolil tady žebrat, abych všem připomínal jeho milosrdenství."
"Pokud bych se dostal do pevnosti, myslím, že bych Vlenka dokázal přesvědčit, aby své způsoby změnil."
"Toho může změnit jedině smrt."
"To jsi řekl ty. Já nejsem vrah. Pověz mi, jak bych se mohl dostat dovnitř?"
"Poslechni si přísloví, které říká: 'Z pevnosti, jejíž jméno je Konečnost, se ozývají tyto zvuky: vzlykání vdov, pláč sirotků, chroptění umírajících, řinčení řetězů, skřípění žalářních mříží, ječeni mučených, sténání těch, kteří už překročili práh bolesti, Vlenkův smích a ticho beznaděje.' Raději odsud odejdi tak daleko, jak můžeš."
"Chci do pevnosti. Jak se tam dostanu nejrychleji?"
"Tady neznáme pojmy jako rychleji a pomaleji. Žádné hodiny nám neukazují čas, žádný kalendář nezaznamenává plynutí dnů, žádný mezník neoznačuje vzdálenost. Čas a vzdálenosti náleží Vlenkovi a ten se o ně s nikým nedělí."
"Ale já se musím dostat dovnitř!"
Olryx se rozhlédl po cestě a Kedrigern jeho pohled následoval. Směrem od pevnosti k nim rychlým krokem mířili dva muži vyzbrojení píkami. "Pak se tam dostaneš. Nejprve mě musíš udeřit. Honem, udeř mě!" řekl Olryx.
"Ale proč-?"
"Udeř mě!"
Kedrigern vstal a udeřil zmrzačeného muže tak lehce, jak jen to šlo. Olryx se svalil na zem jako po silné ráně a zůstal ležet. Kedrigern za sebou zaslechl zvuk těžkých kroků a když se obrátil, uviděl, že se k němu blíží dva strážní s

napřaženými píkami.
"Ten starý blázen už zase vyvádí?" zeptal se jeden z ozbrojenců.
"Jenom kňučí. Obtěžovalo mě to," odpověděl Kedrigern, který z tónu jeho hlasu rychle pochopil, co se po něm chce. Druhý zbrojnoš s chutí nakopl hromádku hadrů. "Lord Vlenk ušetřil jeho život a dovolil mu, aby tady žebral. Člověk by čekal, že ten zmetek projeví nějakou vděčnost."
Zatímco se Olryx plazil pryč k blízké polorozpadlé kapli, první ozbrojenec se zeptal Kedrigerna: "Co tady vlastně pohledáváš?"
"Mám dar pro vašeho pána," odpověděl čaroděj. Ta slova se mu vybavila v hlavě, jako by byla součástí pečlivě nastudované role, kterou hraje.
"Tak to máš štěstí. Vlenk Mstivý je zrovna v Černé věži. Přijel soudit provinilce. Dárky přijímá skoro s takovým potěšením, s jakým trestá ty, kteří se mu znelíbili. Pojď s námi."
S prvním strážcem odhánějícím kopanci a ranami pěstí z cesty lidi před sebou a s druhým za zády, kráčel Kedrigern stoupající cestičkou, prošel třemi branami a ocitl se na prostorném nádvoří pevnosti. Tam zjistil, že se nachází v malém, ale zcela soběstačném městečku. I zde byla na každém kroku vystavena hnijící těla popravených lidem na odiv. Mrtvoly visely na šibenicích vztyčených na všech veřejných prostranstvích. Živí lidé se chovali velice opatrně, s obavami sledovali zbrojnoše a na Kedrigerna se dívali s neskrývaným soucitem. Jejich soucit byl tím hlubší, čím více se trojice blížila k Černé věži, ze které se ozývaly tlumené bolestivé výkřiky a sténání.
"Vlenk se baví," poznamenal první strážný a spiklenecky se na Kedrigerna ušklíbl.
Do věže vstoupili černou železnou bránou, jejíž veřeje se za nimi zavřely s hromovým zařinčením, a pak pokračovali po širokém schodišti lemovaném těžce ozbrojenými hlídkami. Nahoře došli k dalším železným dveřím ústícím do prostorné síně. Její zdi byly z černého kamene. Na podlaze se krčily postavy spoutané těžkými řetězy. Kedrigernův doprovod prošel mezi nimi, přičemž si oba zbrojnoši neodpustili občasný kopanec, dupnutí na ruku nebo šťouchnutí ratištěm píky do žeber některého z ubožáků. Ti odpovídali jen sténáním a prosbami o milost.
Na druhé straně místnosti byl vyvýšený stupínek, který od kamenné podlahy oddělovaly tři schody. Na prvním z nich seděl ohyzdný chlapec, který si hrál s velkou šedou krysou. Chlapec měl ve svých rysech neklamně vepsanou Vlenkovu podobu. Totéž platilo o kryse.
Na opačné straně druhého stupně spočívaly na polštářích tři dámy. Měly hezké tváře a byly oděné v nádherných šatech doplněných množstvím šperků. Za jiných okolností by byly o nich Kedrigern řekl, že jsou půvabné, ale nyní je hyzdilo napětí, které se zračilo v jejich rysech a v očích měly vyděšený výraz.
Nejvyšší stupeň nesl bohatě zdobený trůn, na kterém seděl statný muž. Byl zavalitý, ale svalnatý a ve tváři se mu mísily tím nejnepříjemnějším způsobem lidské a zvířecí rysy: hrabivost, chtíč, krutost, záludná zbabělost a nízká vychytralost mu koukaly z drobných těkavých očí a jeho velké bledé ruce se mechanicky svíraly a zase rozevíraly, když mluvil. Hlas měl překvapivě tichý a skoro laskavý; Kedrigernovi připadalo, jako by se s jednotlivými slovy mazlil.
"Budeš pověšen," řekl jednomu muži a dalším dvěma oznámil: "Vás dám nejspíš upálit," zatímco posledního informoval: "Co udělám s tebou, jsem se ještě nerozhodl. Ale ujišťuji tě, že to bude něco malebného a zábavného. Prozatím zůstaneš mým hostem a ubytujeme tě v našem žaláři."
Muž zoufale zaúpěl a zhroutil se na podlahu. Zatímco jej stráže vlekly pryč, Vlenk se obrátil na Kedrigerna a se zájmem si ho prohlédl. Pak ukázal na prvního zbrojnoše, který okamžitě padl na kolena, a řekl: "Přivedli jsme hosta, pane. Přinesl dary."
"Žádné dary nevidím," opáčil Vlenk měkce. Neznělo to příjemně. "Kde máš ty své dary, cizince?"
Kedrigern si v duchu zopakoval Enselisova slova: Musíš měšci bezmezně důvěřovat. "V měšci, můj pane Vlenku."
"Tak to jsi přinesl hodně malý dárek. Chceš mě snad urazit?"
Slova mu přicházela na jazyk sama, bez přemýšlení, když říkal: "Dnes jsem ti přinesl jenom vzorek, můj pane Vlenku. Můj lid by si nikdy nedovolil poctít tě, aniž by se s tebou o tom předem neporadil a nezískal tvé svolení."
Zdálo se, že to Vlenka trochu obměkčilo. Takřka milým hlasem odpověděl: "Prozíravost tvého lidu je chvályhodná. Tak mi ten malý vzorek ukaž."
Kedrigern neměl ani tušení, co bude dál, ale bezvýhradně v tom směru důvěřoval měšci, když v něm levou rukou zalovil. Ven vytáhl elegantní koženou etuji o rozměrech a velikosti cihly. Měla zlaté pantíky a uzávěr a celá byla pokrytá zlatými ozdobami. Co bylo uvnitř nevěděl o nic lépe než Vlenk.
"Víc už se nepřibližuj," zadržel ho pozvednutím ruky Vlenk. Stráže zkřížily píky a vytvořily tak bariéru. "Teď skříňku otevři."
Kedrigern stiskl uzávěr a víko odskočilo. Vlenkovy oči zůstaly stejně studené a zlověstné jako vždycky, ale po tváři se mu krátce mihl úsměv. "Ach, zlato. Zlato máme rádi. Přistup blíž, abych si tvůj dárek mohl prohlédnout."
Stráže uvolnily cestu. Kedrigern, který pořád ještě neznal podstatu dárku, který předával, došel ke spodnímu stupni trůnu a podal koženou kazetu Vlenkovi. Ten luskl prsty a ukázal na jednu z žen, jež mu seděly u nohou. Žena vyskočila, zatvářila se ještě vyděšeněji a nešťastněji než doposud, a pak před Vlenkem poklekla. Ten jí něco řekl, příliš tiše, než aby to Kedrigern zaslechl, a žena nastavila ruce pro kazetu.
Kedrigern cítil, jak se její ruce chvějí, když ji od něj brala, aby ji vzápětí pozvedla před Vlenkem. Za jeho bedlivého dozoru ohmatala prsty celou schránku, než z ní postupně vyňala tři mince. Každou z nich pak promnula prsty, přitiskla si ji na tvář a krátce se jí dotkla jazykem. Teprve potom natáhl Vlenk ruku a žena mu položila mince na dlaň. Vlenk si je se zájmem prohlédl.
"Neuvěřitelná podoba," řekl konečně. Mávnutím ruky propustil ženu, která se bledá a roztřesená vrátila na své místo. "Rád bych se setkal s umělcem, který mne vystihl tak věrně, aniž mne vůbec spatřil. Pověz mi, jak mne chce tvůj lid poctít?"

Znovu se slova začala tvořit sama v Kedrigernově mysli jako by mu je našeptával nějaký vnitřní hlas: "Chceme razit mince s tvou podobou. Pouze zlaté mince, samozřejmě. Mince z méně hodnotných kovů by tě nebyly hodný. Rozumí se samo sebou, že každou třetí minci z ražby pošleme tobě, můj pane, jako dík za povolení použít tvé jasné podoby."
"Udělal jsi mi radost. Tvůj lid má mé svolení pokračovat. Budou se těšit mé ochraně a ty budeš odměněn za to, že jsi mi přinesl dobrou zprávu. Mezitím se budeš královsky bavit a zhlédneš všechny divy mé pevnosti. Pak tě mí ozbrojenci bezpečně doprovodí domů. Z jaké moudré a štědré země pocházíš?"
"Jsem z Chorsylvanie, můj pane Vlenku. Ti, kteří nám závidí naše bohatství, ji nazývají Království zlodějů, ale velice nám křivdí. Jsme poctiví obchodníci a řemeslníci zabývající se prací s drahými kovy."
"Už jsem o tom království slyšel, ale nic bližšího o něm nevím."
"Je velice malé. A velice vzdálené."
"Jedna dobrá zpráva za druhou. Malá království mám rád," odpověděl Vlenk a chamtivě si zamnul ruce. "A teď jako první z odměn, které tě u mne čekají, si budeš moci prohlédnout mou pokladnici."
"Můj pán Vlenk je nanejvýš velkorysý," zvolal Kedrigern, který se nestačil divit, jak rychle a hladce jej měšec vede přímo k jeho cíli. Začal mít pocit, že jeho úkol bude mnohem lehčí, než se zprvu obával.
Vlenk vstal. Luskl prsty a dámy spěšně vycouvaly z místnosti, celou cestu ke dveřím se mu při tom klaněly. V jejich pohledech byla jasně patrná úleva: tvářily se jako králíci, kteří právě unikli ze spárů vlka. Propuštěn byl i ohyzdný chlapec s krysou, poté co jej Vlenk představil slovy: "Můj nejstarší syn, ten nejbezvýznamnější a nejopovrženíhodnější z celé té bezvýznamné a opovrženíhodné chásky, co se kolem mě motá. Mám ho neustále po svém boku - jinak by kul plány, jak mě sprovodit ze světa. Že je to tak, ty smrdutý červe?" Vlenk chlapci uštědřil tvrdý políček. Chlapec zavrčel. Ve svém vzteku ukousl kryse hlavu a plivl ji otci do tváře. Vlenk se podíval za odcházejícím hochem a zachechtal se.
"Slibný chlapec. Možná, že nakonec ještě prokáže, že je svého jména hoden."
V doprovodu půl tuctu stráží s kamennými obličeji a pochodněmi v rukou opustili Černou věž, prošli dlouhou chodbou a pak pokračovali širokým schodištěm do prostorného sálu. Na jeho stěnách visely nejrůznější zbraně a trofeje - zbraně však byly rezavé a trofeje zetlelé a pokryté prachem. Vlenk se před některými exempláři své sbírky zastavoval a s očividným potěšením vyprávěl příběhy o zradě nebo vraždě s nimi spojené. Pak vyšli dveřmi střeženými muži ve zbroji a pomalu kráčeli dlouhou galerií portrétů mužů, žen a dokonce i několika dětí. Skoro ke každému se vázal příběh o falešné přísaze, pletichách, piklech a vraždách, někdy o všech těchto mocenských taktikách zároveň - a Vlenk je vyprávěl s upřímným zanícením. Sešli po dalších schodech a prošli dalšími dveřmi, pak kolem žalářních kobek a vlhnoucí chodbou vytesanou ve skále, po úzkém kamenném můstku vedoucím přes černou tůň do podzemního labyrintu, jehož strop byl tak nízko, že jen výjimečné mohli kráčet vzpřímeně.
Když došli k železnému poklopu velkému jako mlýnský kámen zasazenému do podlahy, zastavili. V jeho středu byl železný kruh tlustý jako předloktí statného muže a nad ním složité zařízení z kladek a řetězů, ze kterého visel hák. Na Vlenkův pokyn odložili čtyři zbrojnoši zbraně, zasunuli pochodně do kruhů ve zdi, upevnili hák do kruhu a začali tahat za řetěz. Poklop skřípěl a sténal, a po chvíli se pomalu začal zvedat. Když byl asi ve výši hlavy, vojáci řetěz zajistili a znovu se chopili zbraní. Vlenk pokynul Kedrigernovi k otvoru a řekl: "Pokladnice mé dynastie. Bohatství sedmi Vlenků se nachází tam, dole."
"Vypadá to velice bezpečně," poznamenal Kedrigern.
"To je, to tedy je. Ještě nikdo tam nevnikl bez mého vědomí a nikdo odtamtud neodešel bez mého svolení."
"Určitě v ní máš velice cenné předměty."
"To mám, a jen nemnozí se mohou pyšnit tím, že je viděli. Ty si je budeš moci prohlédnout podle libosti." Vlenk se zachechtal a dodal: "Budeš si je moci prohlížet po celý zbytek života."
"Po celý zbytek života?"
"Přesně tak. Po celý zbytek svého života." Vlenk se usmál. Také zbrojnoši dali průchod svému veselí. Kedrigern ovšem jejich dobrou náladu nesdílel. Tohle až příliš vypadalo jako potíže. Znovu si připomněl: důvěřuj měšci. Dovedl ho přece tak blízko k jeho cíli a ačkoliv poslední vývoj situace nebyl zrovna nejlepší, nebylo to nic, co by se od Vlenka Mstivého nedalo čekat. Proč tedy ztrácet víru v mocného spojence? Důvěřuj měšci.
Kedrigern se zdvořile usmál a řekl: "Můj pán Vlenk má excelentní smysl pro humor."
"Ve věcech života a smrti nikdy nežertuji. Zvláště smrti. Vysvětlím ti to - něco takového dělám opravdu zřídka - protože jsem si tě už stačil oblíbit, můj bezejmenný příteli. Ne, nežádám tě, abys mi řekl svoje jméno a ani ho nechci vědět, protože pak bych měl špatný pocit, že tě musím zabít."
"Tak já ti své jméno řeknu a pak už mě nebudeš muset zabíjet."
"Kdyby to jen bylo tak prosté. Ne, ty musíš zemřít a stejně tak i tvůj lid. Je to absolutně nutné pro klid v mé duši."
"Nechápu. Nijak jsme ti neublížili."
"Ale mohli byste. Věrnost mého portrétu na minci je neuvěřitelná. Velice se tomu neznámému umělci obdivuji a mince si nechám ve své ložnici, abych se jim mohl každý den obdivovat. Ale v žádném případě si nepřeji, aby moje podobizna kolovala mezi lidmi. Dávám přednost tomu, aby mne lidé znali podle jména a pověsti, ale nikoliv podle vzhledu. Být snadno poznán je vždycky svým způsobem nebezpečné. A jelikož ty bys mě už určitě poznal..." Vlenk pokrčil rameny.
"Mimochodem, jak se tomu umělci podařilo získat mou podobu?"
"Pomáhal mu čaroděj."
Výraz ve Vlenkově obličeji ztvrdl. "Čarodějové. Odporná cháska. Jsou slizcí, proradní, záludní a zbabělí jeden jako druhý."
Od Vlenka to byl vcelku výstižný vlastní popis, ale Kedrigern si to raději nechal pro sebe. Však to bude on, kdo se bude smát naposledy, až tu slizkou stvůru přechytračí. Jen kdyby tak věděl, jak to udělá - to by se pak mohl alespoň v duchu smát už teď. Ale pak si znovu řekl: Důvěřuj měšci.

Vlenk si zamnul ruce jako člověk, který se právě chystá udělat něco příjemného. "Jako poslední ukázku své velkorysosti ti dovoluji, aby sis vybral. Slezeš dolů raději sám, nebo si tam přeješ být shozen hlavou napřed? Dávám ti chvíli na rozmyšlenou; každá z těch možností má své světlé a stinné stránky. Když tě tam shodíme, pravděpodobně zemřeš okamžitě. Jestliže sám sestoupíš, zemřeš hladem a žízní, pokud tě dřív nedostane některý z ghúlů, kteří dole žijí. Ale vždycky je tady šance, že v temnotě a tichu zešílíš a zemřeš, aniž si budeš svůj chmurný osud uvědomovat."
"Slezu dolů sám."
"Á, lpíš na životě až do jeho hořkého konce. Takové už je mládí. Tvoje odvaha mne pohnula k další velkorysosti."
Vlenk vytáhl z kruhu ve stěně jednu z pochodní a hodil ji Kedrigernovi. "Nebudeš sestupovat do temnoty."
"To je od tebe skutečně velice laskavé, můj pane Vlenku."
"Teď už ale musím odejít, abych mohl připravit trestnou výpravu proti Chorsylvanii. Slez dolů."
Kedrigern se podíval do hlubiny pod sebou. Úzké spirálovitě se vinoucí kamenné stupně mizely v temnotě. Začal pomalu scházet dolů, ale než položil nohu na dvanáctý schod, železný poklop nad jeho hlavou zapadl se zaduněním, po kterém mu zalehlo v uších. Jediné světlo teď vydávala pochodeň, která už pomalu dohořívala. Ve své velkomyslnosti mu Vlenk dal tu nejkratší ze všech.
Kedrigern napočítal sto třicet jeden schod, než se konečně dostal na dno, a tou dobou už pochodeň v jeho ruce sotva doutnala. Odhodil ji na hromadu zlatých mincí, které ležely všude kolem, a zalovil pravou rukou v měšci. Ven ji vytáhl i s lucernou, která svítila tak jasně, že rázem viděl každý detail svého okolí.
Vlenk kupodivu nelhal. Opravdu to byla pokladnice nevídané velikosti naplněná pohádkovým bohatstvím. Kam se Kedrigern podíval, všude se paprsky z jeho lampy blýskaly na hromadách zlata, drahokamy se v jejím světle třpytily jako podzemní galaxie zářivě rudých, zelených a modrých hvězd, a leskly se bílé kosti, obrané dočista zuby, které mnohé z nich rozdrtily na kusy. Polorozpadlé kostry s pozůstatky rezavého brnění, tlejících provazů a polorozpadlých železných pout se válely mezi vší tou nádherou a nejrůznější klenoty se hromadily i v jejich dutých útrobách. Těsně mimo dosah lucerny se pohybovaly shrbené stíny. Oči měly oslepené světlem, ale citlivé nozdry se jim chvěly jak větřily novou oběť.
Problémy, kterými se Kedrigern nyní musel zabývat, byly jasné: najít Yulimanovy tabulky, vyhnout se střetu s tvory, kteří se hladově plížili v temnotě a vrátit se k Enselisovi tak rychle, jak jen to bude možné. Když ale pohledem odhadl rozlohy pokladnice, uvědomil si, že splnění prvního úkolu může být práce na celý život. Ale spoléhal se na svůj měšec.
Na takové hledání bude dobré se posilnit, pomyslel si. Pravou rukou vytáhl z měšce studené kuřecí stehno, silný plátek sýra, tři krajíce chleba tlustě namazaného máslem a kameninovou láhev piva. Pak se posadil na jednu z truhel a v klidu se nasvačil.
Při hledání Yulimanových tabulek se rozhodl spolehnout na vlastní schopnosti. Byly magické a on cítil magii stejně jako chrt zajíce. Přivřel oči a jeho ostatní smysly se zbystřily.
Zprvu necítil nic, pak ucítil jemný tah z levé strany. Vstal, zvedl lucernu a vydal se tím směrem. Zatímco se šplhal na hromadu zlatých prutů, uviděl ve světle lucerny, jak se kruh zrůdných stvůr pohybuje zároveň s ním, neustále na okraji hranice tmy. Kedrigern si pomyslel, že by se na něj nejspíš okamžitě vrhly, kdyby jeho lampa zhasla, a na okamžik se ho zmocnily pochybnosti. V příštím okamžiku světlo skutečně začalo slábnout a kruh temných stínů se sevřel. "Věřím měšci!" zvolal Kedrigern hlasitě. "Opravdu mu věřím!" Lucerna se rozzářila jasněji než předtím. "Děkuji," řekl a ulehčeně si oddechl.
Přítomnost magie sílila s každým jeho krokem. Když došel k železné truhle, jež mu sahala až po pás a byla tak široká, že by ji neobjal rozpaženýma rukama, cítil ji už tak zřetelně, že ani na okamžik nezapochyboval, že dosáhl svého síle.
Truhla byla zamčená. Kedrigern s důvěrou sáhl levou rukou do měšce a vytáhl klíč. Zámek povolil, sotva v něm klíčem otočil, ale panty byly tak zrezavělé, že s víkem truhly nešlo hnout. Nové zalovení levou rukou v měšci však Kedrigernovi poskytlo sekeru, kterou panty lehce urazil. Pak odhodil víko stranou a vzápětí byl málem sám povalen vlnou volné magie, jež se vzedmula z truhly. Uvnitř leželo několik knih a každá z nich doslova vřela magií, která dychtila být vyslovena. Všechna ta kouzla a zaklínadla nikdo nepoužil po celá staletí. Po celou tu dobu se vzájemně mísila, křížila a nabývala na síle. Kedrigern bral do ruky jednu knihu za druhou a s úžasem, posvátnou bázní a trochu i strachem zkoumal ve světle lucerny jejich tituly. Všechny svazky obsahovaly mocnou magii a některé byly navíc velice zlé. Vzal několik z těch nejhorších a mrštil jimi po stvůrách plížících se stíny. Ozvalo se příšerné zaječení a obludy se stáhly do tmy.
Na dně truhly ležel svazek tabulek označených jediným slovem v prastarém písmu: Yuliman. Kedrigern vydechl úlevou, strčil tabulky do měšce a pak se rozhodl přidat k nim ještě několik vybraných knih.
Jeho první volba padla na černou příručku protikouzel a odeklínadel. Nacpal ji do měšce a sáhl po útlém svazečku rušení kleteb, pak ještě po malé červené knížečce, která ležela pod ním. Vtom lampa náhle zhasla a on se ocitl v naprosté tmě.
Horečnatě začal lovit v měšci, levou rukou, pravou rukou a pak oběma rukama, ale nic z něj nevytáhl. Prudká infuze magie jej přetížila. Kedrigern uslyšel rychlé kroky nohou hledajících cestu mezi navršenými mincemi a šperky, zvonění zlatých prutů, pohárů a korun sypajících se pod váhou těžkých těl, a pochopil, že nemá času nazbyt.
Naštěstí měl stále vlastní magii. Rychle zamumlal jednoduché osvětlovací zaklínadlo.
Vzduch kolem něj však nezaplnilo světlo, ale hudba. Byla to sice jímavá melodie, jenže on teď zoufale potřeboval něco naprosto jiného. Koncentrovaná magie vypuštěná z truhly očividně neovlivňovala pouze bezedný měšec. A stvůry se stále blížily. Poslední Kedrigernovou nadějí byly jeho boty a s jejich použitím váhal. I kdyby je volná magie nijak neovlivnila, za této situace stejně představovaly značné riziko. Na otevřeném prostranství byly sice tří a půl mílové boty skvělé, ale jak budou fungovat tady, hluboko pod zemí, ze všech stran obklopené pevnou skálou? Kedrigern nijak netoužil skončit svůj život jako krvavá skvrna na zdi.

Ale pokud něco rychle nepodnikne, skončí bezpochyby jako krvavá skvrna na hromadě zlata. Zavřel oči a vyslovil patřičné zaklínadlo.
Cítil, jak sviští tmou, pak ještě hustější a černější tmou, a pak bylo všude kolem něj světlo, mnohem krásnější, než jaké kdy v životě viděl. Zjistil, že se nachází přesně na tom místě, kde dospěl při svém příchodu, kousek od Olryxe, který na něj vzrušeně mával. V dálce stála pevnost, jejíž jméno bylo Konečnost - obklopená kouřem a ohněm. Na jejích hradbách tančily a skotačily groteskní postavy zcela ignorující plameny, které se svíjely všude kolem nich. Do burácení ohnivého pekla se tu a tam ozýval příšerný křik a zaječení bolesti. Dokonce i na tu dálku byl sálající žár sotva snesitelný.
"Olryxi, co se stalo?"
"Ďábel! Konečně sebral dost odvahy, aby sem přišel! Přivedl si s sebou hned dvě legie! Měl jsi je vidět, jak vyskočili ze země, kroužili ve vzduchu, metali kolem sebe plameny a ječeli jako pekelní démoni!"
"Oni jsou pekelní démoni," podotkl Kedrigern.
Olryx se poškrábal na hlavě, pak přikývl a řekl: "Vlastně máš pravdu."
"Nemyslíš, že bychom se raději měli vzdálit?"
"Ne, dokud to nebude nevyhnutelné. Chci to vidět až do konce," opáčil Olryx. Ukázal na blízkou kapli, kde se tísnil dav mužů, žen a dětí kolem kněze, který měl ruce sepjaté v modlitbě. "Na nás se ďábel neodváží. Stejně je zajímavé, že všichni slušní lidé byli mimo tvrz, když se to všechno strhlo."
"I vězni?"
"Ano, i ti, všichni do jednoho. Vlenk se rozhodl vyčistit svůj žalář a uspořádat hromadnou popravu. Oslavoval nějakou novou vojenskou výpravu."
"Zdá se, že ďábel přišel v pravý čas."
Olryx pokrčil rameny. "Možná, že naše kletby dospěly do bodu, kdy už je ani on nemohl ignorovat. Možná, že se předtím musel postarat o ještě horší lidi. Možná že začal žárlit - spousta lidí přísahala, že Vlenk je horší než sám ďábel, a řekl bych, že tohle se ďáblovi líbit nemohlo. Myslím, že pravdu se už nikdy nedozvíme."
"Myslím, že ne," přisvědčil Kedrigern.
Olryx se na něj pátravě zadíval. "Vidím, že tobě se odtamtud podařilo uniknout bez úhony. Doufám, že jsi získal to, pro co jsi tam šel."
"Získal, děkuji za optání."
"Měl jsem takové tušení, když jsem tě poprvé uviděl. Připadalo mi, že to co děláš, musí být správné. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že tohle bude den zúčtování, nikdy bych si nepomyslel..." Najednou zmlkl a znovu si Kedrigerna změřil pohledem, tentokrát mnohem podezíravějším. "Nebyl jsi to náhodou...?"
"Ne. S tímhle nemám nic společného."
"No, stejně jsem rád, že jsi stihl udělat cos měl, než bylo příliš pozdě. Po dnešku toho z pevnosti, jejíž jméno bylo Konečnost, mnoho nezbude." Olryx se znovu obrátil k tvrzi. Její hradby už začaly rudě žhnout. V příštím okamžiku popraskaly a zřítily se, a ven se vyvalila vlna žáru. "Je to horší, než jsem čekal. Pojďme raději do kaple. Tam budeme v bezpečí," řekl.
"Můžu pro tebe něco..." začal Kedrigern, ale pak si uvědomil, že nejvhodnější odměnu pro Olryxe najde v měšci - za předpokladu, že už zase funguje jak má. Sáhl do něj levou rukou a prsty se mu sevřely kolem pevné látky. Ven vytáhl kalhoty. "Vezmi si je. Jsem si jist, že ti budou k užitku."
Olryx od něj vzal kalhoty a zkusil jejich materiál mezi prsty. "Dobrá poctivá látka. A... v jejich kapsách je stříbro! Spousta stříbra!"
"Zkus si je," vyzval ho Kedrigern.
Olryx se začal soukat do kalhot a Kedrigern se připravil k další cestě. Než vyrazil, ještě jednou se ohlédl. To poslední co uviděl, byl Olryx v dokonale padnoucích černých vlněných kalhotách. Zrovna se zvedal ze země, ve tváři udivený výraz. Pomalu udělal krok, potom ještě jeden, trochu jistější, a nakonec začal radostně poskakovat a metat kozelce. "Já chodím! Po všech těch letech já zase chodím!"
Kedrigern mu vesele zamával na rozloučenou, pak udělal krok a byl pryč, za horami, za mořem - vracel se z úspěšné výpravy.

Dvanáct
Čarodějovy vzpomínky • Užitečné trofeje a stejně
užitečné rady • Vyprávění o zaklínadlu
Bílého čaroděje
Kedrigern si rozložil Yulimanovy tabulky na stole Enselisovy pracovny a jal se studovat odeklínadla na navrácení původní podoby po nečekaných transformacích. Jazyk, ve kterém byly psány, byl jeden z nejstarších a nejobtížnějších ze všech prastarých jazyků, které se učil ještě u Tarryho, ale odeklínadlo samo se nezdálo být nijak zvlášť komplikované.
"U těchhle starých odeklínadel se hlavně musí vyslovit všechna slova naprosto správně," poučoval ho Enselis, který visel za Kedrigernem zhruba ve výši jeho ramen. "Pomalu a pečlivě. Nespěchej s tím."
"Já vím, vždyť já vím," bručel Kedrigern.
"Nemusíš se hned urážet, mladý muži. Pořád jsi ještě začátečník. Já jsem čarodějem mnohem déle než ty."
A podívej se na sebe, kam jsi to dopracoval, pomyslel si Kedrigern, ale držel jazyk za zuby. Nemělo význam se hádat. Aby zavedl řeč na něco jiného, řekl: "Nejsem si stoprocentně jistý výslovností těchto několika slov. Možná bys mi s tím mohl pomoci."

"Když jsi na pochybách, dávej důraz na třetí slabiku od konce. To je obecné pravidlo."
"O tomhle pravidle jsem v životě neslyšel. Jsi si jím jistý?"
"Samozřejmě, že jsem si jím jistý. Copak mi nevěříš?"
"Jistěže ti věřím, ale povídal jsi mi, že jsi v důsledku své transformace zapomněl všechno, co jsi věděl o magii a-"
"Ale nezapomněl jsem správnou výslovnost. Tak honem do práce. Ale nespěchej."
"Dobře. Ale raději se spusť trochu níž. Pokud by ses doopravdy proměnil, mohl by ses ošklivě uhodit."
"O mne si nedělej starosti. Já se o sebe postarám. Prostě mě odčaruj."
"Hned. Musím se připravit."
"Jistě, dej si načas - připravuj se tak dlouho, jak potřebuješ. Ale hoď sebou!" Enselsiův hlas byl stále nedočkavější. Kedrigern by odeklínadlo raději studoval trochu déle o samotě, kde by ho nikdo nerušil poznámkami ani se mu nehoupal těsně u hlavy a nenakukoval mu přes rameno tuctem leskle černých oček. Samozřejmě dokonale chápal, že je Enselis nedočkavý, ale jemu to práci rozhodně neulehčilo.
Šestkrát se zhluboka nadechl. Posunul si svícen blíž k tabulkám a položil prst pod první slovo zaklínadla. S posledním vydechnutím plynule přešel do odeklínání, pečlivě vyslovoval hluboké hrdelní kašlavé slabiky dávno mrtvého jazyka s přízvukem umisťovaným přesně podle Enselisovy rady. Když vyslovil poslední slovo, ozvalo se hlasité zadunění, jak za ním něco velkého dopadlo na zem. Tabulky poskočily na stole. Po zadunění následovalo bolestivé zasténání.
"Enselisi! Jsi v pořádku?"
"Myslím... Ou, podívej se, co jsi udělal!" ozvalo se ze země. Byl to stále Enselisův hlas, ale změněný skoro k nepoznání. Byl teď mnohem hlubší, dunivější a rozmrzelejší, spíš jako nespokojené vrčení.
"Říkal jsem ti, aby ses spustil... A jémine," konstatoval Kedrigern.
"A jémine!? To je všechno, co na to řekneš? Podívej se na mě!" křiče! Enselis, zatímco se neohrabaně snažil postavit na nohy.
Kedrigern se podíval. Enselis vypadal hrozně. Byl o polovinu větší než Kedrigern a po celém těle byl pokrytý hustou hnědou srstí. Hlavu měl velkou asi jako prasečí, ale prase nebyl. Byl medvěd.
"Vypadáš velice impozantně," poznamenal Kedrigern.
"Já nechci vypadat impozantně. Já chci být zase člověk."
"Vždyť na tom pracuju. Vypadá to, že s tím odeklínadlem může být trochu problém."
"Odeklínadlo je dokonale v pořádku! Jenomže ty jsi špatně vyslovil nějaké slovo, to je ten problém!" zavrčel Enselis.
"To ty jsi mi radil, jak je mám vyslovovat."
Asi minutu stáli proti sobě a očima metali jeden na druhého blesky, pak, jako by se domluvili, se oba najednou zatvářili provinile. Oba si odkašlali, ale když ani potom žádný z nich nějaký čas nepromluvil, Enselis tiše zamumlal: "Přesně tohle se mi stalo minule."
"Jak to myslíš, minule? Ty ses pokoušel odeklít sám sebe?"
"Byl jsem zoufalý. Kdo by nebyl? Myslel jsem, že by se mi to mohlo podařit, i když jsem přišel o svou magickou moc. Našel jsem odeklínadlo, o kterém jsem si myslel, že by mohlo vyhovovat, a velice pečlivě jsem ho přečetl, ale... skončil jsem jako... pavouk. Myslím, že už ze mě nikdy nebude člověk."
"Nesmíš ztrácet naději. Přečtu to odeklínadlo znovu. Budu ho číst tak dlouho, dokud to nebude správně."
Zdálo se, že jeho slib Enselise uklidnil. "Víš, já nejsem odborník na jazyky," přiznal. "Možná bys mohl zkusit důraz na předposlední slabiku."
"Vyzkouším to. V tomhle jazyce jsem ještě nikdy neodeklínal," řekl Kedrigern. "Možná jsem opravdu vyslovil nějaké slovo špatně."
"Tak to vyzkoušej hned. Pokud ti to nevadí?"
"Vůbec ne. Ale víš určitě, že to není nebezpečné, být odeklínán dvakrát po sobě v tak krátkém čase?"
"Nebezpečí mě nezajímá. Chci být zase člověk."
"Tak dobře. Ale tentokrát se raději posaď na podlahu."
"Dobrý nápad." Enselis se s hekáním a funěním usadil na svůj hnědý chlupatý zadek u Kedrigernových nohou.
"Připravený?"
"Připravený. A ty?"
"Já jsem připravený," přisvědčil Kedrigern. Znovu se šestkrát zhluboka nadechl a při sedmém nadechnutí začal recitovat odeklínadlo. Vyslovoval co nejpečlivěji a zvlášť dával pozor na správný přízvuk. Když skončil, stál chvíli tiše s hlavou svěšenou a zavřenýma očima. Bál se podívat, jak odeklínadlo dopadlo. Náhle uslyšel veselé zavýsknutí.
"Báječné! Skvělá práce! Skutečná nádhera, mladíku!" křičel tenký ale rozradostněný hlásek.
Kedrigern se podíval a uviděl malého upraveného mužíka v prostém černém hávu, jak se zvedá ze země. Dlouhé vlasy měl bílé stejně jako vous a knír. Oči měl tmavé a blýskaly se mu jako knoflíky na uniformě gardisty.
Oprášil se, protřepal si ruce a nohy a pak se vesele zašklebil na Kedrigerna.
"Všechno se zdá být v naprostém pořádku," řekl. "Jsem Enselis, jsem čaroděj a jsem člověk."
"Vypadáš opravdu dobře."
"A stejně tak se cítím. Nikde mi netrčí žádné nepatřičné výrůstky. I takové věci se občas stávají, víš? Ty staré jazyky jsou hrozně ošidné. Člověk se velice lehce splete ve výslovnosti, že?" řekl Enselis a spiklenecky šťouchl Kedrigerna loktem do žeber. "Oba víme, o čem mluvím, že?"
"Jsem rád, že se to napodruhé povedlo."
"To já taky. Věř mi, že já taky. Odvedl jsi skvělou práci, skutečně skvělou. Jsem ti nesmírně zavázán, mladý muži. Jak se ti mohu odměnit?"
"Tak, že mi poradíš," odpověděl Kedrigern. Pak mu vysvětlil, v jaké se nachází situaci, pověděl mu o všech svých

pokusech spojit se s rodiči, o svém rozhodnutí poradit se s Jaquintou a nakonec dodal: "Jaquinta mne poslala za tebou. Osobně si myslí, že bych se mohl o spojení pokusit znovu a že mám šanci uspět, ale chce slyšet i tvůj názor."
"Docela chápu proč." Enselis byl chvíli zticha a hluboce přemýšlel. Potom si Kedrigerna pátravě změřil pohledem, potřásl hlavou a řekl: "Nech to plavat, hochu. Je báječné znát svoje rodiče a myslím, že jsi dobrý syn, když po nich tak odhodlaně pátráš. Ať už jsou kdokoliv a kdekoliv, mohou na tebe být hrdí. Ale dej na má slova a nech to plavat. Snažit se odhalit magicky utajené informace je nebezpečné; a je to dvojnásob nebezpečné, pokud už jsi byl varován. Viděl jsi, co se stalo mně."
"Jenomže já už jsem se ke svým rodičům skoro dostal! Slyšel jsem jejich hlasy."
"A taky jsi slyšel varování, abys v pátrání dál nepokračoval. Poslechni ho, jinak skončíš jako pavouk. Nebo ještě něco horšího."
"Kdyby se mi to stalo, ty bys mě odčaroval. Teď už víš jak."
Enselis o tom chvíli uvažoval a pak váhavě připustil: "Ano. Myslím, že bych to dokázal. Ale i tak je to velice riskantní."
"Nemůžu se vzdát. Chci vědět, kdo jsou moji rodiče. Tarry říkal, že mám pro magii přirozené nadání. Možná, že jsem potomek velkých čarodějů, kteří právě teď potřebují mou pomoc. Možná se obětovali, aby mě ochránili."
"To je jen další důvod, abys to nechal plavat."
Jenomže tohle Kedrigern slyšet nechtěl. Byl rozhodnut poznat své pravé rodiče a zjistit, co se s nimi stalo, a aby toho dosáhl, musel prolomit kouzlo utajení. Od Enselise čekal povzbuzení a taktické rady, nikoliv hlas zdravého rozumu.
"Nikdy se nevzdám," procedil skrze zaťaté zuby.
Enselis se na něj chvíli díval, pak pokrčil rameny a řekl: "V tom případě tě naučím všechno, co vím o odeklínání. Ale varuji tě, je to velice nebezpečná záležitost. V každém zakletí jsou nastražené pasti a člověk ani nemusí být neopatrný, aby se do nich lapil. Pokud jde o mne, byl jsem velice opatrný od samého začátku až do okamžiku, kdy jsem se proměnil, a dodnes nemám ani potuchy, co se vlastně zvrhlo. Ale víckrát už to zkoušet nebudu, to ti říkám rovnou."
"Já jsem ochoten postoupit jakékoliv riziko."
"No dobře. Dám ti nějaké knihy, ze kterých se můžeš učit a cvičit, a společně důkladně prozkoumáme Yulimanovy tabulky. Zatím je znám jen podle jejich pověsti.
Říká se, že obsahují velice mocná odeklínadla, protikouzla, odčarování a ochranná zaříkání... prostě věci takového druhu. Přesně to, co budeš při svém pátrání nejvíc potřebovat, a co se člověku vždycky hodí. Ale nejprve bychom si měli prohlédnout knihy, které sis nastrkal do bezedného měšce."
Kedrigern se zatvářil překvapeně. Ve svém vzrušení z toho, že se zase ocitl o kousíček blíž svému cíli, úplně zapomněl na čarodějné knihy, které vzal z Vlenkovy pokladnice. Nikdo nemohl předpovědět, jaký vliv bude mít na obsah měšce vysoce koncentrovaná magie, která vytryskla z truhly, když ji poprvé po mnoha letech otevřel. Teď, když mu to Enselis připomněl, hořel nedočkavostí spatřit úplně nové a nečekané projevy samovolné magie.
"Daroval jsem kalhoty, které jsem našel v měšci. Doufám, že ti to nevadí," řekl. Pak Enselisovi vyprávěl o Olryxově užitečné pomoci a o odměně, kterou mu za ni dal. Starý čaroděj nevycházel z údivu.
"Ty kalhoty rozhodně nikdy nebyly magické," řekl. "Byly to prostě staré a pohodlné kalhoty, které jsem měl ve skříni."
"Pak to má na svědomí ta erupce uvolněné magie. Možná, že se stejně proměnily i ostatní předměty."
"Možná ano. Podíváme se."
Enselis zalovil pravou rukou v měšci a začal odtamtud vytahovat jeden předmět za druhým. Na pohled se nijak nelišily od těch, které tam vložili, ale Kedrigern cítil, že se změnily, jako by určitým způsobem vyrostly. Zvedl hřeben.
"Co umělo tohle, Enselisi?"
"Daly se tím česat vlasy, nic víc. Rozhodně na něm nebylo nic magického."
"Myslel jsem, že jsi mi dal do měšce magické předměty."
"Některé z nich docela určitě magické byly. Například lucerna. Taky lahvička, píšťalka a mnohé jiné. Ale kalhoty byly prostě kalhoty a hřeben jenom hřeben. Člověk přece nemusí zanedbávat svůj vzhled jenom proto, že je zrovna na výpravě."
Kedrigern přejel hřeben dlaní a pak si jej přitiskl na předloktí. "Možná, že to byl obyčejný hřeben, když jsi ho tam strkal, ale teď je magický."
"Skutečně?" Enselis si od něj vzal hřeben a přidržel si jej těsně před očima. Přičichl k němu. "Máš pravdu. Ale jaká kouzla může dělat takový hřeben?"
"Slyšel jsem o hřebenech, ze kterých, když se hodí na zem a pronese se správné zaklínadlo, vyroste les na zpomalení pronásledovatelů."
"Hm, to by se mohlo hodit," připustil Enselis. "Ale dokud nebudu potřebovat les, budu se jím dál česat. Za celou tu dobu, co jsem byl pavouk, jsem si ani jednou nečesal vlasy. To bylo hrozné. Dej na mě, Kedrigerne, a nenech se nikdy proměnit v pavouka. Viset ve tmě na špinavé lepkavé pavučině, všude kolem poletují netopýři..." Zatímco Enselis mluvil, nepřítomně si začal hřebenem pročesávat dlouhé bílé vlasy. Vtom se na jeho bledé tváři objevil zasněný úsměv.
"A ten klid. Měl jsem spoustu času na přemýšlení, jak jsem visel v pavučinách tam nahoře, kde je vzduch chladný a čistý. Spouštět se po vlákně bylo skoro jako létat. Neuvěřitelný pocit. Nikdy v životě jsem nebyl tak šťastný. Každý by si měl alespoň na chvíli vyzkoušet život pavouka. Svět by byl mnohem lepším místem. Je to tak poklidné a přitom vzrušující, podnětné a uklidňující zároveň. Je to ten něj-"
Kedrigern se natáhl a vyrval mu hřeben z ruky. Pak svého staršího kolegu pevně uchopil za rameno. "Enselisi, posloucháš se vůbec, co říkáš?"
"Líčil jsem ti, jaké má výhody vyzkoušet si vyšší formu života."
"Vyprávěl jsi mi, jak je dobré být pavoukem!"
"Dobré není to správné slovo. Skvělé!"

"Jenomže než sis začal česat vlasy, tvrdil jsi něco naprosto jiného. Myslím, že ten hřeben má schopnost měnit špatné vzpomínky na dobré."
"V tom případě je penězi k nezaplacení," opáčil Enselis a vytrhl se mu. "Dej mi ho. Ještě několikrát si jím přejedu ve vlasech a pak to můžeš zkusit zase ty."
"Ale tentokrát se češ zprava doleva."
"Proč? Jaký je v tom rozdíl, kterým směrem si češu vlasy?"
"Minule ses jenom začal česat zleva doprava a okamžitě jsi mi začal vyprávět, jak báječné to je být pavoukem."
"Ale to je báječné! Je to naprosto-"
"No dobře, dobře. Ale tentokrát se zkus česat opačným směrem. Prostě to jenom zkus, abychom viděli, co se stane."
Enselis se zatvářil rozmrzele, ale udělal, co po něm Kedrigern chtěl. Sotva si zajel hřebenem do vlasů, spustil: "To je úleva, moci se zase česat jako člověk! Jak já jsem nenáviděl být pavoukem!"
"Tak teď už víme, co hřeben dělá," řekl Kedrigern, vzal inkriminovaný předmět Enselisovi z ruky a hodil ho zpátky do měšce.
Enselis zamrkal, potřásl hlavou a pak zabručel: "Ano. Myslím, že bychom se raději měli soustředit na knihy. Co třeba tahle?"
Vzal černou knihu, kterou Kedrigern popadl těsně před tím, než mu zhasla lucerna. Byla těžká a tlustá, vybavená panty a přezkami z kovaného železa, a obsahovala mocná odeklínadla a protikouzla. Cítil to ještě předtím, než si přečetl nápis vyvedený zlatě na jejich deskách: Kniha odeklínadel a protikouzel: používat pouze pro důstojné a čestné účely. Zneužití se trestá postihem příliš strašným, než abychom jej tady uvedli.
"Na tu se můžeme podívat později," řekl Enselis a rychle knihu zase odložil. "A co tahle malá červená? Musí taky pocházet z té truhly. Nikdy dřív jsem ji neviděl. Ale vypadá jako..." Vzal ji, prohlédl si ji a pak tiše prohlásil: "Ano, už jsem o ní slyšel. Je to Kniha odpovědí."
"Odpovědí na co?"
"Na všechno."
"Takto je můj problém vyřešený!" zvolal Kedrigern a sáhl po knize.
Enselis s ní ucukl. "Počkej! Ty neznáš příběh Knihy odpovědí. Může ti odpovědět na to nejdůležitější, co si přeješ vědět, ale musíš ji otevřít na správném místě ve správný čas a za správných okolností. Jinak to, co nalezneš, bude sice vypadat jako správná odpověď, ale bude falešná a zničí tebe i všechny které miluješ."
"Co to znamená, správné okolnosti? A jak mám poznat správné místo a správný čas?"
"To právě nepoznáš. Nikdo to nepozná. Někteří lidé tvrdí, že je to jenom velký podvod a že kniha obsahuje pouze prázdné stránky, ale zatím si nikdo netroufl ji otevřít a přesvědčit se o tom na vlastní oči."
Oba čarodějové si vyměnili dlouhé, zamyšlené pohledy. Pak Enselis bez dalších řečí hodil knihu zpátky do měšce. "Tam jí bude nejlépe," zabručel. Znovu zalovil v měšci a vytáhl z něj brýle.
"Konečně něco užitečného," zaradoval se. "Ty brýle člověku umožňují vidět na velkou vzdálenost. Ale pokaždé mě z nich rozbolí hlava. Takže je používám jenom zřídka."
"Rád bych je vyzkoušel." Kedrigern si brýle nasadil. Nepozoroval vůbec žádný rozdíl. Stěny se zdály být pořád stejně daleko, strop přesně tak vysoko jako předtím. Brýle musely být vyrobené z obyčejného skla. Pak se přes ně náhodou podíval na Yulimanovy tabulky a řekl: "Tak tohle tedy dělají!"
"Co?"
"Překládají staré jazyky. Tu máš, vyzkoušej je."
Enselis to udělal a poté, co si přes ně přečetl první odstavec, se zaradoval. "Nádhera, skutečně nádhera! S nimi už si nikdy nebudu muset dělat starosti se špatnou výslovností. A už mě z nich ani tak nebolí oči."
Zbytek dne stejně jako větší část toho následujícího strávili zkoušením jednotlivých předmětů, které tahali z bezedného měšce. Některé z nich ztratily své staré vlastnosti, ale získaly za ně nové, jiné si svou moc ponechaly ve stejné, případně zesílené podobě a u dalších bylo prakticky nemožné určit, co vlastně dělají. V tom případě Enselis obvykle řekl: "Důvěřuj měšci," a hodil předmět zpátky do něj.
V následujících týdnech vytvořili Enselis a Kedrigern pracovní tým. Každého dne dopoledne společně studovali Yulimanovy tabulky a po obědě starší čaroděj učil svého mladšího kolegu všechno, co věděl o obtížném umění pronikání skrz magické ochrany. Večery trávil Kedrigern samostatným studiem, zatímco Enselis se vrátil k práci, kterou musel přerušit v důsledku své nechtěné metamorfózy. Vesničané, jež se vypravili na kopec zabít obludu, se po čase vrátili, aby pátrali po tělesných pozůstatcích svého nešťastného odvážného vůdce. Podivili se, když ho nalezli živého a ve společnosti čaroděje, jenž byl údajně pozřen obludou a nyní mluvil o mladíkovi velice pochvalně a tvrdil, že jej zachránil.
Vesničané měli takovou radost, že je obluda pryč a jejich čaroděj se zase vrátil, že jej slíbili zásobovat jídlem, dřevem na topení a ostatními nezbytnostmi. Dokonce oběma čarodějům vařili. To byla velká výhoda. Předtím vařil Kedrigern, ale jelikož Enselisovy zásoby byly velice omezené a nepříliš pestré, pohybovala se kvalita jejich menu od nezáživného až po nepoživatelné. Teď, když se Kedrigern nemusel starat o kuchyni, mohl se plně soustředit na svá studia. Mnoho otázek sice i nadále zůstávalo nezodpovězených nebo nezodpověditelných, ale na konci období, které Kedrigern odhadoval na sedm nebo možná osm týdnů, mu Enselis oznámil: "Můžeš u mne zůstat tak dlouho, jak si budeš přát. Můžeš se stát mým asistentem. Ale už teď jsi dosáhl bodu, kdy už tě nemám co nového naučit a kdy víš o pronikání ochrannými zaklínadly tolik co já. Pokud pořád toužíš odhalit identitu svých rodičů, těžko už na to budeš víc připravený."
"Víš to určitě?" zeptal se Kedrigern. "Já se připravený vůbec necítím."
"Neřekl jsem, že jsi připravený. Řekl jsem, že už víc připravený nebudeš. Na druhé straně by ti ale neuškodila trocha

praxe a mně by se šikovný asistent hodil. Během mých... potíží se mi práce poněkud nakupila."
"Hrozně rád bych ti pomohl, ale myslím, že bych se měl raději vrátit do Tarryho jeskyně. Děkuji ti za všechnu pomoc, Enselisi."
"Bylo mi potěšením, chlapče. A já děkuji tobě. Nebýt tvého zásahu, pořád bych ještě byl pavouk. Možná navždy."
"Pomohl jsem rád. Čarodějové přece musejí držet spolu."
"Navštívíš cestou zpátky Jaquintu?"
"Slíbil jsem jí, že se zastavím, až půjdu kolem. Říkala, že mě pořád ještě má co naučit."
"O tom nepochybuj. Ta by nás mohla učit všechny. Úžasná žena." Enselis se na chvíli odmlčel, jako by nad něčím přemýšlel. Nakonec řekl: "Mimochodem, měl bych ti říct ještě jednu věc: legendu o moudrém Bílém čaroději."
"Kdysi jsem použil jeho zaklínadlo, ale neslyšel jsem, že by o něm byla nějaká legenda."
"Je. O něm a o jeho zaklínadlu. Zjistil jsem, že člověk by měl vždycky vědět co nejvíc o zaklínadlech, která používá, zvlášť když se jedná o ta opravdu mocná. Povím ti ji dnes po večeři."
A své slovo dodržel. Hned po večeři, připravené nejlepším kuchařem z vesnice na oslavu odvážného mladíka, jenž vysvobodil čaroděje a zabil obludu z náhorní plošiny - Enselis a Kedrigern se dohodli, že bude nejlépe nechat je, aby si sami vytvořili nějakou hezkou pověst, která by vysvětlila zmizení toho, co sežralo jejich dobytek - začal vyprávět příběh nazvaný:

LEGENDA O MOUDRÉM BÍLÉM ČARODĚJI

Tak dávno, že už nikdo nedokáže spočítat roky, které od té doby uplynuly, se chudým ale čestným rodičům narodila sedmerčata. Jejich narození byl velký div, to, že všechna přežila, byl div ještě větší, ale největším divem bylo jejich zdraví, síla a krása. Byli to čtyři chlapečci a tři holčičky a celá země se z jejich narození radovala; radost jejich rodičů však byla poněkud zkalena vědomím blízkým zoufalství, že teď budou muset živit a šatit o sedm dětí víc, když už byli tak chudí, že se sotva dokázali postarat sami o sebe a svého dříve narozeného syna.
Ale sotva bylo těch sedm uloženo do kolébky, objevila se víla kmotřička, aby jim předala dary od celého vílího lidu i ostatních, které je lépe nejmenovat. Protože toto nebyly obyčejné děti a jejich rodiče - třebaže si to vůbec neuvědomovali - nebyli obyčejní rodiče. Matka byla sedmou dcerou sedmé dcery sedmé dcery a otec zase sedmým synem sedmého syna sedmého syna. Děti se pak narodily o sedmé hodině sedmého dne v sedmém měsíci, a při jejich porodu sedělo na střeše sedm holubů, kteří se ani nehnuli, dokud se i to poslední neprodralo na svět, a pak se dali do takového vrkání, že té noci už nikdo v celé vesnici ani oka nezamhouřil.
Velká byla vrozená nadání všech sedmi a štědré byly dary, které dostaly od laskavých víl. Nějaký čas žily děti normálním životem v chudé chýši svých rodičů, ale postupně se jedno po druhém staly učedníky čarodějů, kteří se doslechli o okolnostech jejich narození a věděli, že mají v oboru velkou budoucnost. Všechny nakonec opustily své rodiče i své sourozence a začaly se věnovat celoživotnímu studiu magických věd.
Očekávání jejich mistrů se vyplnila v míře více než hojné. Každý ze sourozenců se za čas stal mocným a proslulým čarodějem či čarodějkou. A pak, když vstřebali všechna ta nastřádaná staletí moudrosti a zkušenosti, a když byli na vrcholu svých sil, dostalo se jim jednoho dne tajemného vnuknutí. U všech sedmi k tomu došlo jednoho dne téhož roku a žádný z nich tomu nedokázal odolat.
Opustili svoje domovy a vydali se na daleké cesty, čelili nepředstavitelným těžkostem a útrapám, vzdorovali četným nebezpečenstvím a konali činy tak úžasné a slavné, že se navěky staly součástmi legend míst, kterými procházeli. Pokud by byla všechna jejich dobrodružství vypovězena, naplnila by všechny stránky všech knih v největších knihovnách světa. Nakonec se setkali v opuštěné věži na vrcholku hory. Tam konečně pochopili účel tajemného vnuknutí a uzavřeli spojenectví zasvěcené boji proti zlé magii na celém světě, zvláště pak proti zlu páchanému čaroději, kteří sešli ze stezky dobra.
Po mnoho let pak putovali světem každý zvlášť nebo po skupinkách, výjimečně i všichni dohromady, napravovali křivdy, odeklínali zakleté, odčarovávali začarované a pomáhali všude tam, kde to bylo potřeba. Lidé jim neříkali jejich jmény, ale podle barvy hávu, který každý z nich nosil. Magičtí sourozenci totiž na sebe vzali barvy duhy, která je znamením naděje, a každý z nich měl šat lemovaný jednou ze sedmi barev: fialovou, indigovou, modrou, zelenou, žlutou, oranžovou a červenou. Proto byli známi jako Fialový čaroděj, Indigový čaroděj a tak dále až po Červeného čaroděje.
Pak přišly na zemi i lid, který ji obýval, zlé časy. V létě udeřila strašná vedra a sluneční žár spolu se suchem zničil úrodu; co zbylo, sežrala hejna hmyzu. V zimě napadl hluboký sníh a všechno živé hubil krutý mráz a choroby. Na jaře a na podzim zem bičovaly nepřetržité deště, jež spolu s větrnými smrštěmi ničily lesy a měnily řeky v dravé přívaly, které odnášely obydlí, ničily cesty a mosty a zaplavovaly celé vesnice.
Dlouho hledalo sedm čarodějů příčinu všeho toho strádání, aby ji mohli odstranit, ale byla zakryta závojem magie, jímž nedokázali proniknout ani oni. Když nakonec spojili své síly, dozvěděli se, že to vše je práce jediné bytosti nadané nesmírnou mocí a zcela oddané zlu. Víc odhalit nedokázali, ani nevěděli, který mistr magického umění je tak mocný a zlý, aby byl schopen způsobit všechno to utrpení.
Když nedokázali zjistit příčinu, rozhodli se, že alespoň zmírní její důsledky jak jen to bude možné. Krotili rozbouřené řeky, uklidňovali vichřice, vyvolávali déšť v dobách největšího sucha a roztápěli sníh tam, kde byl nejhlubší. Zlo, kterému čelili, však nasměrovalo svou moc přímo proti nim. Jeden po druhém hynuli zasaženi neznámou nemocí, útoky démonů, tajemnými jedy v ovzduší, šípy, které přilétly zdánlivě odnikud a v jednom případě čirým vyčerpáním. Ale ještě než se mezi nimi začala plížit smrt, dohodli se, že každý předá v okamžiku smrti všechnu svou magii těm ostatním, takže se sice může zmenšit jejich počet, ale ne moc. Naděje, že nepřítel jednou bude odhalen, nalezen a zničen, tak stále

trvala.
Nemáme čas líčit jak každý ze sedmi čarodějů bojoval se zlem a padl, ale stalo se tak a nakonec zbyl už jen poslední z nich. Veškeré okolnosti jsou zahaleny tajemstvím, ví se jen, že to byl Červený čaroděj, ten ze sourozenců, který se narodil jako poslední. Nyní vládl magií všech sedmi. Přísahal, že ji použije, aby očistil svět od ničivého zla, které připravilo o život jeho bratry a sestry a přineslo zkázu a zmar zemi. Protože smísením všech barev duhy vznikne bílá, začal se - na památku ostatních - nazývat Bílým čarodějem.
Dlouhý a strašný byl jeho zápas s mocí zla a ničení, skvělá byla odeklínadla a protikouzla, která použil, aby zmenšil její sílu. Léta se táhl nelítostný boj a každým rokem o kousek zatlačil svého tajemného nepřítele, zmenšil jeho moc a překazil jeho snahy.
Jednoho dne se před domkem Bílého čaroděje objevila malá holčička, bledá a oděná v cárech, a žebronila o kousek chleba a trochu vody. Čaroděj pozval dítě dovnitř a předložil mu bohatou krmi. Vtom však holčička zmizela a místo ní stál před Bílým čarodějem sám jeho nepřítel.
Tvář měl zakrytou kápí. Háv měl tak černý, že pohlcoval světlo v jeho okolí, přezky, spony a medailon na krku měl z ryzího zlata.
"Nevypadáš překvapeně. Čekal jsi snad, že se objevím?" zeptal se lehce zklamaným hlasem.
"Věděl jsem, že když budu trpělivý, jednou k tomu musí dojít," odpověděl Bílý čaroděj.
"Znáš mě?"
"Znám tvoje dílo."
"Takže znáš i moji moc a víš, o kolik je větší než ta tvoje."
"A přesto jsem tě tolikrát porazil." Černě zahalená postava jen mávla rukou a řekla: "Žádné z drobných vítězství, která jsem ti dopřál, ve skutečnosti nic neznamenalo. Lehce jsem tě mohl rozdrtit, ale měl jsem na práci důležitější věci. Jsem mocnější než ty a vždycky budu, protože nemám žádné zábrany."
"To je tvoje slabina, ne síla."
Postava v černém se zasmála a posadila se ke stolu. "Pohovořme si chvíli než tě zničím a pak dokončím své dílo. Znovu se tě ptám, víš, kdo jsem?"
"Znovu odpovídám, že znám tvé dílo a z toho není těžké usoudit, že jsi zcela propadl zlu. Veškerá tvá moc pochází ze zkaženosti a tvoje vlastní slabosti tě zničí spolehlivěji, než bych to kdy dokázal já-"
"Ale nevíš, kdo jsem. Myslel jsem si to," řekl návštěvník. Když Bílý čaroděj zavrtěl hlavou, muž v černém řekl: "Když ses narodil, když se narodilo vás sedm bratří a sester a dostali jste veškerou moc na zemi i ve vzduchu, měli už vaši rodiče jednoho syna, dítě rok staré. Ve všeobecné radosti z vašeho narození a vaší rostoucí moci, síly a krásy, byl tento malý chlapec dočista zapomenut."
"Nikdy jsme nezapomněli na našeho bratra, ale nejspíš jsme jej skutečně opomíjeli. To je pravda. Nebylo to od nás hezké."
"A co se s ním stalo? Víš to, zajímal ses o to někdy?"
Bílý čaroděj se zatvářil ustaraně. "Odešel z domu a od té doby jsme o něm neslyšeli. Ale neopustili jsme jej z nedostatku lásky. Všichni jsme uposlechli výzvy, která nás rozdělila a naložila na nás nové povinnosti. I my jsme odešli od svých rodičů a žili životy plné těžké práce a nebezpečí."
"Nečekej, že tě proto budu litovat. Tvůj bratr, ignorovaný rodiči i přáteli, opomíjený - to ty jsi použil to slovo - svými bratry a sestrami - trpěl mnohem víc než kterýkoliv z vás. To nikdo netušil, když jej odstrkovali a chovali se k němu jako k nežádoucímu vetřelci. Odešel z domova, kde o něj nikdo nestál a nikdo jej nemiloval, a rozvíjel své nadání, které v mnohém převyšovalo vaše. Já to vím, protože já jsem tvůj bratr, jehož jste všichni opustili," řekl muž v černém, vstal a shrnul si kápi z čela. Jeho obličej se poněkud podobal tváři Bílého čaroděje, ale jeho rysy byly rozmazané, jako by je halil oblak zla.
"Odpusť mi, bratře. Odpusť nám všem a usmiřme se," zvolal Bílý čaroděj.
Jeho bratr se zasmál. Pak pozvedl ruku a ukázal. "Ty jsi poslední a mně se zlíbilo tě na chvíli ušetřit, abys mohl přemýšlet o svém neodvratném konci. Až se setkáme příště, zničím tě. Nebudeš muset čekat dlouho. Už brzy se připojíš ke svým sourozencům," řekl a zmizel.
Nic víc už není o žádném z obou čarodějů známo. Ví se však, že brzy po tomto setkání utrpení, kterým země strádala, skončilo, a všeobecně se soudí, že při posledním magickém střetu pronesl Bílý čaroděj zaklínadlo takové síly, že je zničilo oba.
A to bylo to zaklínadlo, které Tarry začal a ty jsi ho dokončil.

Ještě dlouho poté, kdy Enselis skončil své vyprávění, seděl Kedrigern mlčky a přemýšlel o jeho slovech. Byl naprosto zmatený. Cítil pýchu, že mu Tarry důvěřoval v něčem tak vážném; hrůzu, když si uvědomil, co se mohlo stát s ním a možná i s celým světem, kdyby selhal; naději, že když si poradil s tak mocnou magií, mohl by uspět i při pátrání po identitě svých rodičů a netrpělivost při pomyšlení, jaké překážky a těžkosti ještě mohou stát mezi ním a jeho cílem.
"Proč jsi mi tohle všechno vyprávěl?" zeptal se. "To zaklínadlo už nikdy nepoužiju. Vlastně z něj znám pouze poslední slova."
"Dal bys přednost tomu nic nevědět?"
"Ale já nic nevím! Vydal jsem se na cesty, abych se naučil jak proniknout tajemstvím halícím identitu mých rodičů a zjistil, proč mne opustili. Ty jsi mě naučil všechno co jsi mohl, ale pořád ještě nevím, jestli to dokážu nebo ne."
"Jaquinta věří, že to dokážeš, jinak by tě nenechala odejít. Já mám stejný názor. To, co ti schází, chlapče, nejsou znalosti, ale sebevědomí. Proto jsem ti navrhl, abychom nějaký čas pracovali spolu. Nic tak člověku nevylepší sebevědomí, jako trocha praxe v oboru."

Kedrigern si vzpomněl na legendu o Fergovi a červím králi. Věř. Důvěřuj. Když zapochyboval ve Vlenkově pokladnici, jeho lucerna pohasla, ale když svou víru v měšec potvrdil, znovu se rozzářila naplno.
Jenomže pak měšec přetížila uvolněná magie z truhly a selhal stejně - selhala i jeho vlastní moc. Jediné, co ho zachránilo, byly tří a půl mílové boty. Právě když otevíral ústa, aby s touto zneklidňující zkušeností seznámil Enselise, starý čaroděj znovu promluvil. Kedrigern získal dojem, že čte jeho myšlenky.
"Nakonec jsi to dokázal a vyvázl jsi odtamtud včas. Jsi tady, v pořádku a v bezpečí."
"Jen díky tvým botám."
"A protože tě neopustila naděje. Magie nepůsobí pořád. Nic nepůsobí pořád. Musíš být pohotový a když jedna věc selže, okamžitě zkus jinou. Doopravdy ztracen jsi jenom když propadneš zoufalství. To si zapamatuj." Až do této chvíle Kedrigern plánoval, že se co nejrychleji vrátí do Tarryho jeskyně a znovu se pustí do práce na odtajňovacím zaklínadle, které by mu umožnilo spojení s rodiči. Ale čím déle uvažoval, jak hrozně si přeje, aby zaklínadlo účinkovalo, jak málo o podobných věcech doopravdy ví a jak žalostně mu chybí jakákoliv praxe, tím méně sebevědomé se cítil. Příštího dne u snídaně řekl Enselisovi: "Pokud pořád potřebuješ asistenta, rád bych ještě nějaký čas zůstal a pomáhal ti."
"Skvělé, opravdu skvělé! Věřím, že ti to skutečně prospěje a mně to zase urychlí práci. Musím toho hodně dohonit. Jen se podívej na tohle," řekl Enselis a vytáhl z kapsy hávu svazek dopisů. Všechny byly vybavené honosnými pečetěmi a některé byly ovázané rudými stužkami. Položil je na stůl a začal se jimi probírat, přičemž komentoval jejich obsah bručivými poznámkami: "Vévoda s ošklivou dcerou... Kníže se dvěma ošklivými syny... S tímhle si poradíme snadno... postačí zaklínadlo... Dva válčící šlechtici chtějí jeden proti druhému nějakou kletbu... Takovou práci vždycky odmítni," řekl a odložil svitek stranou. "Pracovat pro obě strany je neprofesionální a když si zvolíš jednu z nich, uděláš si nepřítele na celý život," vysvětlil, když si všiml Kedrigernova tázavého pohledu a pak se rychle vrátil k ostatním dopisům. "Bohatý kupec chce ochránit svůj majetek... Ano, tyhle objednávky by se daly použít jako výborná lekce pro tebe. Co kdybychom navštívili nejprve toho kupce a pak se trochu projeli po okolí a podívali se i na ty ostatní?"
"Jak si přeješ. Já jsem jenom tvůj asistent."
"Ne, jsi můj kolega. O tom se nebudeme přít, prostě to tak je. A odjíždíme zítra ráno."

Třináct
Diskuse o rizicích povolání • Kupcův problém
Potíže čarodějů • Potíže šlechty
Začátek podzimu byl skvělý čas k cestování. Stromy zářily pestrými barvami typickými pro toto roční období, vzduch byl chladný a omamný, a cesty byly trochu pevnější a ne tak prašné jako v létě - a mnohem prázdnější. Jelikož teď bylo tak málo poutníků, bylo i méně lupičů, na které by bylo třeba dávat pozor, což znamenalo menší riziko náhlého vyčerpání magie nebo nečekané rány do hlavy.
Poctivý Orizant, kupec, v jehož domě se zastavili nejdříve, bydlel pouhé tři dny cesty od hor a oběma čarodějům ten čas příjemně uběhl povídáním; přesněji řečeno Enselisovým povídáním a Kedrigernovým posloucháním jen tu a tam přerušeným nějakou otázkou.
Ani jeden z nich neměl důvod si stěžovat. Kedrigern byl rád, že se dozví něco víc o každodenních problémech čarodějnického povolání a Enselise zase těšila příležitost osvěžit si a provětrat paměť, která - jak se brzy nade všechnu pochybnost ukázalo - nebyla arachnidní fází jeho života nijak poškozena.
"Proč jsi byl tak rád, že o tvé služby požádal bohatý kupec?" zeptal se Kedrigern při jakési příležitosti. "Myslel bych, že budeš raději pracovat pro krále, knížata a tak podobně."
"To je všeobecné rozšířený omyl. Pokud jde o mne, dám vždycky přednost bohatému kupci. Je to obchodník a je zvyklý za to co chce také platit. Vždycky smlouvá, ale vždycky zaplatí. Na druhé straně ti tvoji šlechtici se s výší ceny nikdy nezatěžují; prostě ji ignorují. Šlechta považuje za otázku cti neplatit v žádném případě svoje dluhy."
"Dokonce i králové?" otázal se Kedrigern užasle.
"S králi mohou být velké potíže. Někteří z nich si myslí, že jsou to nejskvělejší, co země kdy nosila, a že čest sloužit jim je pro každého dostatečnou odměnou. A nižší šlechta je v tomto ohledu stejná. Někdy i horší. Baroni jsou nejhorší ze všech. Nevím, čím to je, ale jsou."
"V tom případě jsi musel přijít o hodně honorářů."
"Ale kdepak," opáčil Enselis a tiše se zasmál. Na okamžik se zasněně zahleděl do dálky jako člověk, který se oddává příjemným vzpomínkám, a pak pokračoval. "Svou odměnu vždycky dostanu. Takový král se může vztekat, vyhrožovat a zapřísahat se při Slunci, Měsíci, hvězdách a všem na celé zemi, že nezaplatí jediný měďák, ale jakmile mu začnou uši a nos růst a postupně nabývat všechny barvy duhy, okamžitě si své závazky začne uvědomovat. Klidně na jeho království můžeš seslat mor, sucho nebo potopy a vysměje se ti do tváře, ale změň jeho vzhled tak, aby vypadal směšně a než se naděješ, plazí se ti u nohou, prosí za odpuštění a cpe ti zlato do kapes plnými hrstmi. Až budeš mít vlastní praxi, na tohle nikdy nezapomínej."
"Takhle s nimi jednáš se všemi?"
"Pokud nejsou mimořádně tvrdohlaví. S barony občas bývá těžké pořízení. Dokud se jich dál každý bojí, je jim obvykle jedno, jak vypadají. Proto na barony používám kouzlo roztomilosti. Ve většině případů se o něm stačí zmínit a hned přijdou k rozumu. Dobře vědí, že kdyby začali před svými vojáky roztomile žvatlat a chovat se jako děťátka k zulíbání, byl by to jejich konec." Enselis se na chvíli odmlčel, pak potřásl hlavou a řekl mnohem vážněji: "Je to drastické opatření. Před několika lety jsem byl nucen použít kouzlo roztomilosti na jednoho barona. Sesadili ho hned druhý den. Honorář jsem vyinkasoval od uzurpátora." Obrátil se na Kedrigerna a ušklíbl se. "Ten zaplatil bez smlouvání."
Fiskální rady byly vítané, ale Kedrigern měl i dotazy jiného druhu. Už dlouho přemýšlel, jak si má takový čaroděj zařídit domácnost. Tarry ve své jeskyni žádného viditelného pomocníka neměl. K tomu, aby všechno fungovalo jak mělo,

používal kouzla a neustálé odčerpávání magie mu občas působilo potíže. Fraigus měl domácího trola a Jaquinta zase Sklittimacha. Těžko se sice dalo určit, kdo nebo co Sklittimachus byl, ale všechnu práci zastal výtečně. Ovšem Enselis žil sám v odlehlé jeskyni. Nezdálo se, že by si byl schopen rozdělat oheň nebo připravit jídlo bez cizí pomoci, a přitom očividně nestrádal zimou nebo hlady. Co dělal, než mu místní tak obětavě nabídli své služby, zajímal se Kedrigern.
"Měl jsem dohodu s jednou trpasličí rodinkou, která mi dvakrát týdně přišla uklidit a něco navařit. Ostatní dny jsem jedl zbytky," odpověděl na jeho otázku Enselis.
"To nezní příliš luxusně."
"Ani nebylo. Ještě jsem neslyšel o trpaslíkovi, který by dokázal uvařit slušné jídlo. Ale byli levní a nikdy mi nedělali problémy. Platil jsem jim tím, že jsem je nechal dolovat v hloubi své jeskyně. Trpaslíci si na takové věci potrpí. Víš, nikdy jsem si nenašel čas opatřit si pořádného pomocníka. Nejlepší by byl trol, takový, jakého má Fraigus."
"Najít takového trola není nijak snadné. A nejsou trolové většinou velcí a zlí?"
"Tomu nevěř. Nic se nevyrovná trolovi, pokud ho máš od mládí a dobře si ho vycvičíš. Musíš s ním mít trpělivost. Být neústupný, ale nikdy ne krutý. Když se budeš ke svému trolovi špatně chovat, zatvrdí se a stane se zlým. Časem se stane úplně nezvladatelným a budeš ho muset nechat zkamenět, což znamená zbytečně proplýtvaný čas a úsilí. Ale správně vychovaný trol je neocenitelný domácí pomocník. Vydrží ti celá staletí. Moc si s ním nepopovídáš, ale je silný, oddaný, poslušný a na svého pána nedá dopustit. Myslím, že od trolů bychom se toho mohli hodně naučit. Často si říkám, že každý chlapec by měl mít svého trola."
Kedrigern si to, stejně jako ostatní užitečné informace, uložil do paměti, a když se přiblížili na dohled vysoké zdi chránící dům kupce Orizanta, těšil se na praktickou ukázku opravdové každodenní čarodějnické práce. Ale úkol, kterého bylo třeba se zhostit, byl nečekaně snadný, a diskuse o výši honoráře - jakkoliv byla hlasitá a emocionální, doprovázená hlasitými výkřiky a divokými gesty - zabrala jen několik málo hodin. Čaroděj a kupec se rozloučili vřelým stiskem ruky, objetím a dojemnými slovy, jako bratři, které se právě chystá rozdělit zlý osud. Taková ukázka důvěry a přátelství zapůsobila na Kedrigerna mohutným dojmem a když nasedal na koně, cítil se mnohem jistěji. Orizant stál vedle Enselisova koně a jemně zvíře popleskával po krku.
"Takže teď jedete k vévodovi Halianovi. Co má za problém?" zeptal se Orizant jen tak mimochodem.
"Chce, abych jeho dceři odstranil bradavice."
Kupec prudce ucouvl od Enselisova koně a procítěně si uplivl na zem. "Mor aby tu jejich famílii zchvátil, i se vší čeládkou a dobytkem. Když Halianově holce odčarujete bradavice, nic z ní nezbude. Je přesně tak ohyzdná, jak si její otec zaslouží, aby byla," zavrčel.
"Nezdá se, že bys k Halianovi choval zvlášť vřelé city."
"Halian je zloděj. Kdybych měl polovinu toho, co mi dluží, mohl bych si koupit tohle království a postavit si hrad větší než Camelot."
"Nepřeháníš?"
Orizant pokrčil rameny. "Jenom trochu. Dluží mi tisíc korun. Pro ubohého těžce pracujícího kupce je to hodně peněz."
Enselis se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Mohu ti získat zpátky polovinu toho, co ti dluží."
"Jenom polovinu? Co je tohle za kouzlo?"
"Druhá polovina bude moje odměna."
"Polovina? Ty chceš polovinu mých těžce vydělaných peněz za to, že uvrhneš malinkatou kletbu na toho zatraceného zloděje? Tak to jsi větší zloděj než on!" zvolal Orizant.
"Raději nebudeš mít nic, než bys mi zaplatil honorář, který si zasloužím - takhle to myslíš? Jsi ten nejhamižnější-"
"Lupiči! Bandito! Dám ti pět procent a víc ani měďák!"
"Držgrešle! Vydřiduchu! Čtyřicet pět, níž nejdu!"
Orizant si s teatrálním gestem roztrhl košili, až odhalil svá bledá chlupatá prsa, a za vyl: "Jen do toho! Vezmi si mou krev! Vyrvi mi srdce z těla!"
"Jakou krev? Jaké srdce? Nemáš v sobě nic než trochu vodnatého mléka, jako je to, které prodáváš vdovám a sirotkům!"
"To ty se chystáš utrhnout jídlo od úst mým dětem! Chceš, aby ta ubožátka pomřela hlady! Dohodneme se na deseti procentech."
"Tvoje ubožátka už mají všechna přes třicet a jsou bohatší než ty. Ze starého přátelství jsem ochoten jít až na čtyřicet procent, ale to je moje poslední slovo," opáčil Enselis.
Výměna urážek, zoufalých výkřiků, obviňování a procentuálních nabídek ještě nějaký čas pokračovala. Po jednom zvlášť ohnivém střetu názorů odběhl Orizant do svého domu, zatímco Enselis se rozjel pryč. Ale za několik minut se oba vrátili a pokračovali ve smlouvání s novou energií. Kedrigern to vše sledoval pobaveně a fascinovaně zároveň. Vůbec ho nepřekvapilo, když se nakonec dohodli na pětadvaceti procentech provize z částky, kterou se čaroději podaří od vévody Haliana získat. A zase byl svědkem srdceryvné scény, při které se na obou stranách nešetřilo slzami, objímáním a přáním všechno nejlepšího.
"Přesně tohle chtěl od samého začátku," poznamenal Enselis, když se dostatečně vzdálili od kupcova domu. "Jeho dům je bezpečný jako pevnost, ale potřeboval zinkasovat Haliana."
"Tak proč to prostě neřekl?"
"Je to kupec. Nikdy neřekne co chce rovnou, musí k tomu dospět postupně. A zapamatuj si, že nikdy nesmíš vzít jeho první nabídku."
"Ale promarnili jsme tolik času."
"Jemu to tak nepřipadá. Je to jeho jediná zábava. Nikdy bych nepřipravil člověka o jeho potěšení, pokud je za ně ochoten zaplatit," řekl Enselis.

Jejich přijetí na L'Emprenable, hradě vévody Haliana, bylo úplně jiné. U padacího mostu je zastavili ozbrojení vojáci a pak na sebe dobré čtvrt hodiny pokřikovali otázky a odpovědi, než most konečně spustili. Další otázky museli oba čarodějové zodpovědět u brány a když je konečně vpustili na nádvoří, doprovázeli je čtyři zbrojnoši. Konečně vstoupili do hradu a posadili se na lavici u ohně, aby se ohřáli. "Vévoda Halian musí mít asi spoustu nepřátel," poznamenal Kedrigern.
"Vlastně jich má velice málo. Ale rád předstírá, že je obklopen lidmi, kteří nemyslí na nic jiného než jak jej zprovodit ze světa. Připadá si tak důležitější."
Zatímco Kedrigern vstřebával tuto novou informaci, dveře komnaty se hlučně rozletěly a dovnitř vešel s kletbami hřmotný muž s brunátným obličejem a hustým vousem barvy javorového listí na podzim. Zastavil se před oběma čaroději, dal si ruce v bok a změřil si je opovržlivým pohledem. "Tak, čaroději, konečně ses uráčil přijít. Dal sis načas, to ti tedy povím. A kdo je ten holobrádek?"
"To je můj kolega, který se uvolnil mi asistovat. Jmenuje se Kedrigern. Jaký máš problém, Haliane?" odpověděl Enselis, aniž se zvedl z lavice. Celým svým vzezřením dával najevo, že na něj Halianovy neurvalé způsoby neudělaly ani ten nejmenší dojem.
"Připadá mi moc mladý."
"Zdání klame, zvlášť když jde o čaroděje." Enselis okázale zívl. "Ptám se znovu: jaký máš problém?"
"Svou dceru. Pitomý spratek."
"Přičarovat jí rozum nedokážu."
"Nechci, abys jí přičaroval rozum!" zařval Halian a jeho obličej získal višňově rudou barvu. "Už teď je přemoudřelá až běda. Její matka ji naučila číst a teď má hlavu plnou nesmyslů z knih!"
"Z nesmyslů člověk nezmoudří, ani když pocházejí z knih. Pomocí kouzel mohu zařídit, aby byla hloupější, když si to přeješ, ale-"
"Ne, ne, ne! Jde o ty bradavice. Copak jsi nečetl můj dopis?" ječel Halian.
"Samozřejmě, že jsem ho četl, ale to má být vše? Zavolal sis čaroděje, aby tvé dceři odstranil bradavice? Existují stovky způsobů, jak-"
"Jenomže tohle jsou magické bradavice!" Halianův obličej teď měl barvu starého burgundského. "Líbá ropuchy! Myslí si, že se některá z nich promění v krásného prince a ten si ji vezme - jako by nějaký krásný princ stál o tu mou pitomou holku!"
"Měl jsem dojem, že jsi říkal, že je přemoudřelá," opáčil Enselis a zatvářil se mírně zmateně. "Vážně, Haliane, měl by ses už konečně rozhodnout."
Halian po něm blýskl pohledem. Potom se několikrát po sobě zhluboka nadechl a obličej mu trochu zbledl, i když pořád ještě vypadal, že každou chvíli vybuchne. O poznání klidnějším tónem pak řekl: "Je pitomá jako poleno, ale čte knihy. Spoustu knih. Romance. Balady. Básničky. Hlavu má plnou nesmyslů o krásných princích, o pravé lásce a podobných hloupostech. Čeká, že si pro ni přijede nějaký pošetilec na krásném bílém koni a odveze si ji do svého krásného hradu uprostřed krásných květů, kde krásní lidé tančí a zpívají celý den!" Jak mluvil, postupně zvedal hlas a jeho obličej nabýval stále sytějších odstínů červené. "Žvaní o sňatku z lásky! To já jí řeknu, koho má milovat a kdy se vdá!"
"O tom vůbec nepochybuji. Mohu mladou dámu vidět?"
"Hned ti ji pošlu. A jestli tu nebude, než napočítám do pěti, přitáhnu ji sem dolů za vlasy."
"To nebude třeba. Ať přijde tak do hodiny."
Halian vyrazil z místnosti jako člověk, který míří do boje. Když oba čarodějové osaměli, Enselis řekl: "Máme štěstí, že jsme Haliana zastihli v dobré náladě. Někdy bývá opravdu nesnesitelný. Hrozně řve. Už celé roky s nikým neválčil a má za to, že musí lidem neustále připomínat, jaký je velký válečník."
"A je?"
Enselis pokrčil rameny. "Kdo ví? Připravme se přijmout mladou dámu. Jsem si jist, že naši pomoc skutečně potřebuje."
Lady Enthymeme se dostavila asi za půl hodiny; jestli na doporučení svého neurvalého otce nebo z vlastní vůle, to se dalo těžko uhodnout. Po otci zdědila vyzývavě vysunutou bradu, ale v ostatních rysech jej nepřipomínala ani trochu. Se svými dlouhými kaštanově hnědými vlasy, delikátními rysy, zářivýma očima posazenýma daleko od sebe a štíhlou postavou byla mnohem půvabnější, než oba čarodějové čekali. Také informace o jejích bradavicích byly silně zveličené. Několik jich měla na rukou, na pravé tváři, těsně nad koutkem úst měla malou tečku, která by se dala snadno vydávat za znaménko krásy - a to bylo vše.
"Můj otec pro vás poslal, abyste mě zbavili bradavic, že?" zeptala se místo pozdravu.
"Přesně tak, mylady," přisvědčil Enselis.
"On vážně věří, že sbírám ropuchy a líbám je v naději, že tak najdu krásného prince. Nevím, jak ho něco takového vůbec mohlo napadnout. Už jen ta představa, že by ropucha byla proměněným krásným princem, je krajně absurdní."
"Takové věci se stávají, mylady, ale jen zřídka. Pokud se skutečně chceš setkat s krásnými princi, navrhoval bych spíše uspořádat turnaj."
"Dala bych přednost něčemu intimnějšímu. Například kdyby se krásný princ přestrojil za trubadúra a pak vzdychal, žadonil o hubičku a zpíval mi pod oknem balady. Jenomže kdyby se o to nějaký princ pokusil doopravdy, můj otec by na něj patrně vylil vařící olej," konstatovala dívka smutně.
"Možná, že by bylo moudřejší provdat se za krásného prince, kterého tvůj otec schválí, a pak ho naučit vzdychat, zpívat a všechno to ostatní."
Dívčina zachmuřená tvář se okamžitě rozjasnila. "To je skvělý nápad! Takhle bych se z téhle hrozné ponuré pevnosti dostala na to šup! A ty víš o někom konkrétním?"
"Nech to na mně. Teď se podívám na ty bradavice na tvých rukou. Kvůli tomu jsem sem přijel."

Enselis si prohlédl dívčiny ruce, pak zavolal služku a poručil jí, aby okamžitě přinesla vodu, karafu vína a ropuchu. Když dostal, o co žádal, pustil se ihned do práce. Nejprve nalil pohár vína sobě, lady Enthymeme i Kedrigernovi. Navrhl přípitek na brzkou svatbu a krásné prince. Potom z kapsy vytáhl malou lahvičku, zamíchal její obsah do vody a nechal Enthymeme, aby si ve vzniklém roztoku důkladně umyla ruce. Obsah umyvadla pak nalil na ropuchu, která nijak neprotestovala. Poté znovu zavolal služku a přikázal jí, aby všechno zase odnesla a ropuchu aby pustila na břehu řeky, až se slunce skloní k obzoru. Z kapsy vylovil modrý kapesník a osušil si jím ruce. "Zmizí nejpozději do pátku," oznámil dívce. "A teď k tomu krásnému princi -"
"Neměl by být příliš krásný," namítla lady Enthymeme rychle. "Spíš velice příjemný na pohled. Kdyby byl příliš krásný, byl by marnivý a já o marnivého manžela nestojím. Ale musí mít krásný hlas, musí umět hrát na loutnu a musí znát spoustu milostných písní."
"Dám se do toho okamžitě. Ještě před odjezdem si ale musím promluvit s tvým otcem. Dříve než se do něčeho pustím, musíme se domluvit na věnu."
"To nebude problém. Hrozně rád by se mě zbavil a jeho pokladnice je plná zlata. Pokud vím, jaktěživ nikomu za nic nezaplatil, takže má velice málo výdajů."
Lady Enthymeme odešla se šťastným pobrukováním písně 'Balada o třech láskou zmámených rytířích' a Enselis si spokojeně zamnul ruce. "Doufám, že jsi všechno pozorně sledoval," řekl Kedrigernovi. "Teď tě naučím, jak přimět jednoho klienta, aby pracoval pro druhého. Ušetří se tím spousta času."
Kedrigern nad tím chvíli dumal a pak zavrtěl hlavou. "Nechápu, jak vyléčení lady Enthymeme pomůže Orizantovi."
"Však to pochopíš, uvidíš. Skládačka ještě není kompletní. Zatím o tom můžeš přemýšlet."
Noc strávili na hradě L'Emprenable. Enselis hovořil s vévodou Halianem za zavřenými dveřmi až do pozdních nočních hodin a pak ještě příštího dne do oběda. Když svou dopolední konferenci ukončili, vypadali oba velice spokojeně. Enselis nepromluvil ani slovo, dokud nebyli v bezpečné vzdálenosti od hradu, a teprve potom řekl Kedrigernovi: "Stal se ze mě dohazovač. Halian je ochoten dát Enthymeme věnem dva tisíce korun. Líbí se mu představa, že si vezme prince, ať už krásného nebo jakéhokoliv jiného."
"A ty o nějakém vhodném víš?"
"Čirou náhodou teď zrovna jedeme navštívit prince Grinzila. Má dva syny. Nejsou to ještě princové a v žádném případě nejsou krásní, ale o první překážku se postará čas a já se postarám, aby zmizela ta druhá."
Kedrigern neřekl nic. Pomalu už si začal dělat představu o Enselisových pracovních metodách a shledal je fascinujícími. Tento aspekt čarodějnické profese mu jeho předchozí učitelé neodhalili.
Princ Grinzil byl hubený, stále podrážděný muž, ukvapený v jednání i řeči. Do jeho paláce dorazili kolem poledne. Přijal je v síni s výhledem na nádvoří a po obvyklých vítacích formalitách je zavedl k oknu.
Mezi lidmi shromážděnými na nádvoří zvlášť vynikali dva mladí mužové. Jeden z nich seděl na sudu a hrál na loutnu, zatímco druhý, v přilbici, tlustě vycpaném kabátci a s mečem v ruce, šermoval s podobně vybaveným protivníkem pod přísným dohledem podsaditého muže, který oba duelisty častoval kritickými připomínkami.
"Tak to jsou oni. Můj loutnista a můj bojovník," řekl Grinzil zachmuřeně. "Loutnistovi bych potřeboval najít manželku. Nějakou s velkým věnem. A brzy."
"To by neměl být problém. Má příjemný hlas. Hráči na loutnu jsou mezi mladými dámami vcelku oblíbení."
"Ne pokud vypadají jako on. Už jsem ulovil kance, který vypadal lépe. A jeho bratr není o nic hezčí."
"S šermířem máš také nějaké plány?"
"Ten může jít a něco dobýt. To by neměl být problém. Stačí, když ukáže obličej, a všichni se rozutečou."
"Něco s tím udělám," řekl Enselis, jako by podobné záležitosti řešil každý večer. "Ale pověz mi, co si představuješ pod pojmem velké věno?"
Grinzil si jej podezíravě prohlédl. "Proč se ptáš?"
Enselis pokrčil rameny. "Hodně cestuju. Tu a tam něco zaslechnu. Možná, že natrefím na dívku, která by byla pro tvého syna dobrá partie."
Grinzil se zamyslel, zakabonil se a pak oznámil. "Pět tisíc korun."
Enselis se shovívavě usmál a řekl tónem, jakým se obvykle mluví s pošetilým dítětem. "To by bylo opravdu velké věno, o tom není sporu. Ale pokud bychom se drželi reality?"
Grinzil se zakabonil ještě víc. Znovu se zamyslel, tentokrát déle, a nakonec řekl: "Tisíc. Ani o měďák míň."
Nyní byla řada na Enselisovi, aby se zamyslel. Učinil tak a poté co provedl několik rychlých kalkulací na prstech, přikývl. "To bych dokázal zařídit."
"Jak rychle?"
"Dej mi deset dní. A deset procent."
"Jedině pokud přineseš závaznou nabídku k sňatku do deseti dnů. Když to bude trvat déle, bude to jenom pět procent."
"Platí. Mohu pro tebe udělat ještě něco?"
"Stačí, když se postaráš, aby ti dva vypadali alespoň tak, že při pohledu na ně nebudou ženy ječet a omdlévat."
Enselis velkoryse mávl rukou. "Považuj to za vyřízené."
O nějaký čas později vyšli oba čarodějové na nádvoří, kde se Grinzilovi synové stále ještě věnovali hře na loutnu a šermu. Enselis si je oba zavolal do tichého koutu. Přišli spíše ze zvědavosti, než ze zdvořilosti a on jim oznámil: "Jsem čaroděj Enselis. Váš otec chce, abych z vás udělal pohledné mladíky. Který z vás se hlásí jako první?"
"Já, samozřejmě. Jsem starší," řekl hráč na loutnu.
"A ošklivější," ušklíbl se jeho bratr.
"Přirozeně. Můj bratr je totiž druhý ve všem."

"Jsem nejlepší šermíř a válečník v celém království," prohlásil mladší bratr a zabubnoval si na prsa. "Kotmova meče se bojí všichni."
Starší bratr se zasmál. "To proto, že Kotma zápasí jen se soupeři stíženými nevolností. Stačí jediný pohled na něj a každý hned zvrací."
Enselis si založil ruce na prsou a trpělivě pozoroval střídavě jednoho a druhého bratra. Bylo těžké posoudit, který z nich je ošklivější; oba by v této disciplíně dosáhli plného počtu bodů. "Raději použijte všechny urážky, kterými se vzájemně častujete, dokud je čas. Než zapadne slunce, budete nejpohlednějšími mládenci v království."
"Já se nechci změnit v nějakého hezouna," namítl Kotma.
"Na to by ani žádná magie nestačila, bratře. Dokonce i čaroděj potřebuje něco, na čem by mohl stavět. To já, Kardeb, budu pohledný. Ty bys mohl s trochou štěstí být alespoň přijatelný."
Tak to pokračovalo ještě několik minut, ale bylo zřejmé, že ani jeden z mladíků nedává do urážek srdce. Pořád pokukovali po čaroději, jako by mu chtěli naznačit, aby už začal s čarováním, a Enselis jim nakonec vyhověl. Pozvedl ruce a řekl: "Tak, to by stačilo. Chtěl jsem vám dát příležitost, abyste ze sebe dostali všechny posměšky ještě dnes, protože zítra už si ze svého vzhledu legraci dělat nebudete. Teď se dáme do práce. Dám vám na výběr. Čemu dáváte přednost, jemné kráse nebo příjemnému ale drsnému vzhledu?"
"Jemné kráse," rozhodl se bez jediného zaváhání Kardeb a dodal: "Ovšem není třeba to přehánět. Nechtěl bych být tak krásný, aby můj vzhled rozptyloval mé posluchače a nedovoloval jim soustředit se na mou hru. Být mimořádně pohledný mi postačí."
Enselis se usmál. "Přesně tohle jsem měl na mysli. A ty?" otázal se Kotmy.
"Já nechci být žádný uhlazený hošánek. Pokud jde o mne, dávám vždycky přednost drsné kráse, čaroději."
"Výborně." Enselis zalovil v kapse svého hávu a vytáhl z ní kousek žluté voskovité hmoty, kterou rozdělil na dvě půlky. Každou z nich podal jednomu z bratrů. "Vezměte si to, jděte k sudu s vodou a důkladně si umyjte obličeje a ramena."
Znechuceně se podívali na úlomky kluzké hmoty. "Co to je?" zeptal se Kardeb.
"Jmenuje se to 'mýdlo'. Slouží to k mytí."
"Proč by se někdo měl chtít mýt?" otázal se Kotma. Jeho údiv byl naprosto nelíčený.
"Je to důležité, aby magie zapůsobila. Tak jděte. A pořádně se vydrhněte."
Oba mladíci zamířili k sudu s vodou, vrhajíce přes rameno podezíravé pohledy. Pak se svlékli do půl těla a začali se drhnout a mydlit. Náhle Kotma pozpátku uskočil od sudu a zděšeně vykřikl. "Jsem celý od pěny! A létají ze mě bublinky!"
"To mýdlo dělá. Důvěřuj mi, milý chlapče," odpověděl mu Enselis.
Po chvíli se oba hoši narovnali a s výrazem očekávání ve tváři se podívali na čaroděje. Ten přikývl a pokynul jim, aby k němu přistoupili. Zatímco se oblékali, Enselis vytáhl z kapsy dvě kuličky velké asi jako třešně. Začal je mnout prsty a brzy z nich byly dvě tenoučké blány. Enselis je protřepal a pak si je uhladil na stehnech tak, že se změnily ve dvě průzračné masky. "Dostal jsem je od jednoho velice zajímavého člověka," prohodil při tom ke Kedrigernovi. "Jmenoval se-"
"Meribar?" skočil mu do řeči Kedrigern.
"Ano! Ty ho znáš?"
"Setkali jsme se na cestě. Říkal mi, že tě zná."
"Tu a tam spolu uděláme obchod. Je to zvláštní chlapík, trochu výstřední, ale v tom, co dělá, je skutečně dobrý."
Oba bratři se vrátili, obličeje a ramena ještě mokré, a Enselis si je s uspokojením prohlédl. "Tak je to dobře," řekl. "Teď vám nasadím tohle na obličej-"
"Co to je?" zajímal se Kotma.
"To jsou masky!" zvolal jeho bratr a ucouvl. "Chce po nás, abychom nosili masky!"
"To nejsou žádné masky, ale speciální pleťové kondicionéry. Vůbec nebudete vědět, že je máte na tváři. Ty první, Kardebe. Chtěl jsi být mimořádně pohledný, pokud si vzpomínám."
"Ano, ale nestojím o žádné triky."
"To nejsou triky, ale magie," odpověděl Enselis, vzal jednu z pavučinově jemných masek, položil ji Kardebovi na obličej a lehkými doteky bříšek prstů ji přihladil. Stejný postup aplikoval na Kotmu, pak poodstoupil a kriticky zhodnotil výsledný efekt.
Oba bratři se opatrně dotkli svých tváří, pak začali váhavě přejíždět prsty po neznámých obrysech. Zamrkali, zatahali se za nosy a brady, popleskali se po tvářích a nakonec si je začali divoce třít. "Co se stalo s maskami?" zvolal Kardeb.
Kotma se štípl do tváře a zatahal se za obočí. "Ta moje je taky pryč."
Bratři se na sebe podívali a oba překvapeně vykřikli, když uviděli jeden druhého.
"Kardebe... co se to s tebou stalo? Ty jsi hezký!" vyhrkl Kotma hlasem tlumeným úžasem hraničícím s posvátnou bázní.
"A ty... vypadáš dobře!" divil se Kardeb. "To je neuvěřitelné!"
"Tak tomu klidně uvěř," poradil mu Enselis, zjevně spokojený sám se sebou. Nastavil dlaň směrem ke Kedrigernovi a řekl: "Zrcadla, prosím." Kedrigern mu podal dvě malá zrcátka a Enselis je rozdal oběma bratrům, kteří se do nich ihned nedočkavě zadívali.
"Co se stane, když si masky sundáme?" otázal se Kardeb.
"Masky už neexistují. Staly se vašimi obličeji. Nemůžete je sundat."
Nechali oba bratry, aby obdivovali své nové tváře a vzájemně si gratulovali k rapidnímu vylepšení vzhledu, a vrátili se zpět do hradu. Příštího rána odjeli do Halianova hradu, kde strávili dva dny, a pak se na další dva dny vrátili zase ke

Grinzilovi. Při každé z těchto návštěv vedl Enselis dlouhé rozhovory s pánem domu. Nakonec se oba čarodějové vydali domů. Enselis byl v krajně povznesené náladě.
"To byla velice výnosná cesta," pochvaloval si. "Halian dal své dceři věno ve výši dvou tisíc korun. Z toho jsem dostal dvě stovky jako provizi. Polovina z Halianových dvou tisíc skončí u Grinzila a ten mi z nich dal stovku, to jsou celkem tři sta. Druhá polovina pokryje Halianův dluh Orizantovi, od kterého dostanu dvě stě padesát korun. Plus menší honorář za odstranění bradavic. Za dva týdny práce to není vůbec špatné."
"Co se stane, až se Halian a Grinzil dozvědí, že jsi je ošálil?"
"Nikdy se to nedozví. Halian rozhodně popře, že vůbec nějaké věno dal, zatímco Grinzil se bude chvástat, že dostal deset tisíc. Nikdo z nich nepřizná pravdu. Vlastně je vysoce pravděpodobné, že o tom spolu nikdy nebudou mluvit."
"Netušil jsem, že tohle také patří k čarodějnické profesi," přiznal se Kedrigern.
"Vždycky to není tak výnosné ani tak snadné. Občas musíš udělat něco vznešeného, obětavého a nebezpečného - jako třeba to, co jsi udělal ty s Tarrym a Fraigem."
"Udělal jsi taky někdy něco takového?"
Enselis se na něj zděšeně podíval. "Samozřejmě, že ne. Na to já nemám žaludek. A pokud máš kousek rozumu v hlavě, do budoucna se podobným věcem budeš taky vyhýbat. Šlechetný už jsi byl dost."
Kedrigern na to neřekl nic. Marně se pokoušel přijít na to, jakou informaci se asi Enselis pokoušel zjistit, když se stal obětí zaklínadla, které jej proměnilo v pavouka. Nakonec se rozhodl, že se vyptávat nebude.

Čtrnáct
Domů • Setkání se starými známými Rada od Jaquinty
Sotva dorazili zpátky do Enselisovy jeskyně, Kedrigern už se nemohl dočkat, až se zase vrátí do své. Pořád si nebyl jistý, jestli se doopravdy naučil všechno co se naučit měl, nebo kvůli čemu jej Jaquinta za Enselisem poslala, ale byl příliš netrpělivý, než aby dál odkládal pokus o spojení se svými rodiči, ať už bylo riziko jakékoliv.
Ráno toho dne, kdy vyrazil na cestu, mu Enselis věnoval Yulimanovy tabulky. "Myslím, že by měly být tvoje," řekl. "To je od tebe velice laskavé."
"Ty jsi riskoval, abys je získal, a použil jsi je velice profesionálně. Dokázaly, co jsem od nich potřeboval a silně pochybuju, že bych je ještě někdy použil. Ty se o odeklínadla a protikouzla zajímáš, že?"
"Myslel jsem, že bych se na ně jednou mohl specializovat," přiznal se Kedrigern.
"To je báječný nápad, mladý muži. Skutečně skvělý. Máš na to nadání. To je nepochybné. A pokud jsi v něčem dobrý a děláš to rád, byl bys blázen, kdybys dělal něco jiného. Myslím, že svět bude vždycky potřebovat dobrého odeklínače. A je to dobře placené."
"Nejspíš máš pravdu."
"Samozřejmě, že mám. Jakmile bohatý kupec nebo šlechtic zjistí, že je zakletý, zaplatí jakoukoliv sumu, aby se toho zbavil. Samozřejmě, když se jedná o šlechtice, začne se vytáčet, jakmile ho odekleješ, ale ty už víš, jak si s takovými poradit. Odeklínání je dobrá specializace. Někdy si přeju, abych si ji taky vybral, když jsem ještě byl mladý."
"Nikdy není pozdě na změnu, nebo ano?"
"V mém případě už je příliš pozdě," povzdechl si Enselis. "Už mám za sebou pěkný kousek čtvrtého století a to není vhodná doba na začátek nové kariéry. Pomalu bych se měl začít šetřit. Nechám si jenom pár svých nejlepších klientů a po zbytek času budu odpočívat."
Kedrigern byl stále ještě příliš velký nováček, než aby na něj vysoký věk dosahovaný čaroději neudělal dojem. Čas na ně prostě nepůsobil tak, jako na jiné lidi. Pořád se cítil trochu rozpačitý z toho, že on sám je mnohem starší, než by mu lidé mohli hádat podle jeho takřka chlapeckého zevnějšku. Nakonec se rozhodl, že na to raději nebude myslet.
Když jej Enselis vyprovázel k východu z jeskyně, zastavil se, aby se podíval na pavučinu, která kdysi bývala jeho domovem. Potřásl hlavou a nostalgicky si povzdechl. "V té pavučině jsem strávil mnoho šťastných hodin. Na ty dny nikdy nezapomenu," řekl.
"Pokud vím, nenáviděl jsi každou minutu, kterou jsi jako pavouk prožil. Nemohl ses dočkat, až se zase proměníš v člověka."
"Jak tě něco takového vůbec mohlo napadnout? Byly to nejšťastnější hodiny mého života. Klid, pokoj, smíření s celým světem..."
Kedrigern se zadíval na Enselisovu hlavu. "Už sis zase česal vlasy zleva doprava. Tak nezapomeň: příště zprava doleva."
"Možná jednou. Zatím se mi ale líbí vychutnávat si příjemné vzpomínky, i když vím, že jsou falešné."
Před jeskyní na chvíli postáli a naposledy se rozloučili. Jakmile ale Kedrigern vyrazil přes náhorní rovinu k cestičce vedoucí dolů z kopce, Enselis na něj zavolal, aby se vrátil a sám odběhl zpátky do jeskyně. Kedrigern trpělivě čekal ve stínu jejího vchodu, dokud se starý čaroděj zase nevynořil. V náruči nesl velkou černou knihu odeklínadel a protikouzel, kterou Kedrigern zachránil z Vlenkovy pokladnice.
"Tuhle by sis měl vzít taky," řekl. "Pokud to se svou specializací na odeklínání myslíš vážně, bude se ti hodit."
"Ale to je hotový poklad, Enselisi."
"Ty si ho zasloužíš, chlapče. Jen velice málo lidí by se odvážilo proniknout do Vlenkova hradu kvůli pavoukovi, kterého ani pořádně neznají. Jsem si jist, že ji použiješ moudře. Vleze se ti do mošny?"
"Určitě ano. Jenom ji zabalím do košil."
Tentokrát se už rozloučili doopravdy a Kedrigern zamířil stezkou dolů svahem a pak dál na hlavní cestu, která ho dovede do Jaquintina domu.
Na oběd se zastavil v hospodě, kde se stal vůdcem obludobijců. U dveří seděli dva muži a v mírném dopoledním slunci

popíjeli pivo. Jeden z nich Kedrigerna poznal a zavolal na něj.
"Co je nového na kopci? Daří se čaroději dobře?"
"Těší se skvělému zdraví."
"Odvážný chlapík, ten čaroděj," přidal se druhý muž. "Musel zažít hrozné věci."
"Hrozné. Opravdu hrozné," přitakal jeho společník.
Pak směrem ke Kedrigernovi řekl: "A co vlastně zažil? Nikdy jsem se nedozvěděli nic určitého."
"Kletba. Čaroděj byl zakletý. Já jsem mu pomohl kletbu zlomit."
"Aha," přikývl první muž. "Tak kletba. Ošklivá věc, taková kletba."
"Ošklivá, opravdu ošklivá," pokyvoval hlavou druhý muž. "A jakou odměnu ti ten starý muž za své vysvobození dal?"
"Knihy."
Oba muži se zatvářili znechuceně. "Knihy?" ujistil se jeden z nich nevěřícně a druhý dodal: "Žádné zlato? Ani stříbro?"
"Ani měďák. Jenom knihy."
Muži se podívali jeden na druhého a z celého jejich vzezření přímo čišelo zklamání. Stejné zklamání se ozývalo i v jejich hlasech, když Kedrigernovi vzápětí začali objasňovat svůj postoj ke knihám.
"K čemu jsou knihy? Jíst se nedají."
"Pít se nedají."
"Člověk se do nich neobleče."
"Bydlet se v nich nedá."
"Nedá se na nich jezdit."
"Ani prodat se nedají. Kdo by utrácel dobré peníze za knihy?"
"Někteří lidé knihy kupují," namítl Kedrigern.
Muže tím ale nezviklal. "Tady u nás knihy nekupuje nikdo. Byl jsi okraden, chlapče."
"A stejně tak tví věrní přívrženci."
"Všichni čarodějové jsou bídáci."
"Sedí na zlatě jako draci."
"Takže teď nebudeš moci uspořádat hostinu."
"Ani nám nebudeš moci projevit uznání, že jsme v době nebezpečí stáli při tobě."
Jejich vzpomínky na tu událost byly zjevně odlišné od Kedrigernových a jemu ani na chvíli nepřišlo na mysl, že by měl tu sebranku hostit; ale přít se nemělo význam. Proto jen pokrčil rameny a řekl: "Dostal jsem jenom knihy."
"Knihy!" zvolal první muž a zaklel. "Ty jsi mi ale pěkný vůdce, chlapče, to ti tedy řeknu."
Kedrigern si uvědomil, že se zpráva o jeho odměně rychle roznese a napříště asi nebude v hostinci vítaným hostem. Usmál se a rozloučil se s oběma pijáky piva, kteří pro něj nenašli ani úsměv, ani slovo rozloučení, a pak se znovu vydal na cestu.
Cesta domů je vždycky kratší než cesta z domova; alespoň Kedrigern byl o tom přesvědčen. Toho dne už nepotkal nikoho s výjimkou jednoho mlčenlivého poutníka, bosého a oblečeného v hadrech, který ani nezvedl oči z prachu, když se míjeli. Přespal na mýtině, kde se setkal s výrobcem masek a jeho sen byl plný masek a tváří. Když se probudil, nedokázal si ani vzpomenout, jestli ten sen byl příjemný nebo nepříjemný.
Ani dalšího dne na cestě nikoho nepotkal, až krátce před západem slunce se před ním vynořil povědomý obrys: krytý vůz pohybující se pomalu vpřed. Podle pestrých barev Kedrigern poznal vůz výrobce masek. Přidal do kroku a za malou chvíli už šel zároveň s kozlíkem, na kterém seděla známá statná postava Meribara. Pozdravil a výrobce masek jej pozval, aby si přisedl.
"Vyskoč si nahoru, mládenče!" zavolal dunivým hlasem. "Doufám, že jsi svou cestu završil úspěšně."
"Děkuji za optání - ano," odpověděl Kedrigern. Když se usadil na velice omezeném prostoru, který zbyl vedle Meribara, řekl: "Našel jsem Enselise. Dobře si vás pamatoval."
"Na výrobce masek nikdo nezapomene," opáčil Meribar, tiše, jakoby sám pro sebe, pak se zasmál a dodal: "I když někteří by si nejspíš přáli, aby zapomněli."
"Enselis už je zase sám sebou."
"To velice rád slyším. A je to tvoje zásluha, nemám pravdu?" Aniž Meribar počkal na odpověď, sáhl do vzduchu nad svou hlavou a v ruce držel masku. Velice přesně vystihovala obličej Vlenka Mstivého zkřivený hrůzou. Meribar luskl prsty a obličej se změnil na rozesmátou tvář Olryxe.
"Zdá se, že víte všechno," řekl Kedrigern.
"Snažím se být dobře informován." Meribar udělal rychlý pohyb rukou a v rychlém sledu se objevily a zase zmizely ohyzdné obličeje Kotmy a Kardeba. "Dostalo se ti poučení o výhodách a úskalích čarodějnické profese, že?"
"Něco mi říká, že mé vzdělávání pořád ještě pokračuje."
"Ne, ne, ne - přisuzuješ mi nezaslouženou čest. Já nejsem čaroděj, pouze skromný řemeslník."
"Velice dobrý ve svém řemesle."
"Děkuji. Bude mi potěšením dopravit tě rychle a bezpečně k tvému cíli. Míříš k domu čarodějky Jaquinty, jestli se nepletu."
"Jak to víte?"
Meribar přešel jeho dotaz bez odpovědi. "Velice mocná dáma. Dokázala vzbudit lásku a oddanost ve všech, kdo se s ní setkali. Vždycky jsme připraveni pomoci jí stejně jako každému, komu věnovala své přátelství."
A co Meribar slíbil, to také dodržel. Tři dny bavil Kedrigerna fascinujícím vyprávěním o lidech a místech, jež viděl, a čtvrtého dne jej vysadil u brány Jaquintina domu.
"Předej můj nejvřelejší pozdrav lady Jaquintě a pověz jí, že mi vždycky bude ctí prokázat jí službu," řekl, když Kedrigern

seskočil na zem.
"Nechcete jít dovnitř? Jaquinta by vás určitě viděla velice ráda."
"Ujistila mne, že u ní budu vždy vítán. Ale dnes mne volají povinnosti. To je skutečně nádherná zeď," dodal a ukázal bičem na zeď vystavěnou Balatronixem a Kameňákem za občasné Kedrigernovy pomoci. Nyní byla hustě porostlá břečťanem a její kameny nesly stopy zvětrávaní."
"Postavil ji Jaquintin... příbuzný. Jmenuje se Balatronix."
"Myslím, že jsem se s tím mladým mužem setkal. Cestoval ještě s jedním... kdyby nebyl tak přátelský a dobromyslný, člověk by skoro řekl, že je to démon."
"Tak to byli oni. Ale vždyť mířili na sever... a když jsem se s vámi setkal před čtyřmi dny, putoval jste z jihu..."
"Všechny cesty jedna jsou. Na shledanou, mladíku. Jaquinta už čeká, aby se s tebou přivítala," řekl Meribar a trhnutím opratěmi pobídl svého koně.
Kedrigern se obrátil a uviděl, že Jaquinta skutečně stojí před domem. Zářivé tetelení ve vzduchu po jejím boku indikovalo i přítomnost Sklittimacha. Zamával jí a pak se otočil, aby se naposledy podíval za výrobcem masek. Pestře zbarvený vůz už zahýbal za zákrut cesty, ale ruka, která trčela po jedné jeho straně, mu mávala na rozloučenou.

Patnáct

Přivítání • Vysvětlení • Varování

O něco později seděli Jaquinta a Kedrigern nad skvělou večeří, kterou na počest jeho návratu připravil Sklittimachus, a Kedrigern vyprávěl o svých dobrodružstvích od chvíle, kdy odešel hledat Enselise. Jaquinta poslouchala velice pozorně a vyprávění přerušovala pouze občasným vyjádřením vzrušení nebo starosti. Když skončil, řekla: "Setkal ses se skutečně zajímavými lidmi. Určitě ses od nich hodně naučil."
"Necítím se o nic moudřejší. Vypadám tak?"
"Moudrost není něco, co by na člověku bylo vidět. Zmoudřet není jako ztloustnout. Nemůžeš se podívat do zrcadla a říct: 'Aha, vidím, že jsem zase přibral nějakou tu vědomost.' Je to mnohem subtilnější proces."
"Tak subtilní, že jsem ho vůbec nezpozoroval. Nebyl jsem u Enselise dost dlouho, abych se od něj stačil něco naučit."
Jaquinta se rozzářila. "Opravdu mě těší když slyším, že mluvíš jako skutečný čaroděj. Obyčejní lidé by čtyři roky považovali za dlouhou dobu, ale ty-"
"Čtyři roky!" zvolal Kedrigern užasle. "Skutečně jsem byl u Enselise celé čtyři roky?"
"Zhruba tolik. To víš, přesné záznamy si nevedu..."
"Ale... jak je to vlastně dávno, když jsem sem přišel poprvé?"
"Hm, nějakých dvanáct nebo třináct let. Možná i čtrnáct. No, nanejvýš patnáct."
Kedrigern vytřeštil oči. "Takto už musím být stařec!"
"Nebuď blázen. Vždyť ti není ještě ani sto let. Pro čaroděje je to prakticky dětství."
"Ale já vypadám jako kluk. Mladík. Lidí mi říkají: 'chlapče' nebo 'mladý muži'."
"To je jedna z výhod naší profese."
"Nechápu, jak je to možné. Když jsem s obyčejnými lidmi, připadá mi, že čas plyne normálním tempem. Den je den a měsíc zase měsíc. A přitom všechny ty roky..."
"Těžko se to vysvětluje. Musíš prostě pochopit, že když studuješ nebo jsi ve společnosti svých kolegů, čas se pro tebe natahuje. To je velice praktické. Aby ses naučil všechno, co jako čaroděj potřebuješ vědět, potřebuješ k tomu jedno nebo dvě staletí, a na to by ti normální život nestačil."
Kedrigern seděl mlčky s bradou opřenou v dlaních, díval se na plamen svíčky a přemýšlel o tom, co právě slyšel. Už dávno si všiml, že čas plyne pro čaroděje jinak. Také věděl, že vyučit se povolání, které si zvolil, vyžaduje mnoho času. Samozřejmě, že mu neuniklo, že při studiu nebo když je ve společnosti jiného čaroděje, ztrácí rychle pojem o čase. Ale nikdy jej nenapadlo dát si to všechno dohromady a aplikovat to na sebe. Teprve nyní si s úžasem uvědomil, že možná bude žít pět set let. Nebo šest set let. Nebo ještě víc. Vypadal jako mladík. Cítil se jako mladík, zdravý a překypující energií. Ale měl příliš mnoho vzpomínek. Znal, viděl a zažil věci, jaké si moudří století starci ani nedokázali představit. Dokázal číst a zapamatovat si pasáže z tlustých knih psaných prastarými jazyky, jejichž studium by většině lidí trvalo desítky let. To, co mu Jaquinta říkala, dávalo smysl, i když se to zprvu zdálo neuvěřitelné.
"Jak jsi vlastně stará, Jaquinto?" zeptal se.
"To není otázka, jaké se kladou dámě."
"Promiň. Jsem z toho všeho tak zmatený."
Konejšivě jej pohladila po ruce. "To je pochopitelné. Klidně můžu přiznat, že už mám za sebou několik staletí. Ale zjistila jsem, že když žena hodně odpočívá, dodržuje rozumnou dietu a nezaplete se do nějaké ošklivé magie, může si udržet svůj vzhled poměrně dlouho."
"Vypadáš báječně, opravdu báječně!" spěchal ji ujistit Kedrigern, aby odčinil svou nezamýšlenou neomalenost.
"Samozřejmě, čas se nedá podvádět věčně. Po čtyřech nebo pěti stech letech života se začnou objevovat první neklamné příznaky stáří. Ale s tím si my dva ještě starosti dělat nemusíme," řekla.
"Ty si s tím rozhodně nemusíš dělat starosti, vůbec ne. Jsi velice krásná," ujistil ji Kedrigern.
"Je od tebe milé, že to říkáš."
"Účinkuje to i na rodinné příslušníky? Vypadá Balatronix starší, než když jsem odešel?"
"Rodinných příslušníků se to obvykle netýká, ale Balatronixovi jsem dopřála několik let navíc, když tady byl. Skutečně je potřeboval. Jakmile však odešel, běh času se pro něj vrátil do obvyklých kolejí a nyní vypadá o čtyři roky starší. Určitě tě potěší když ti řeknu, že jsem od něj před několika týdny dostala vzkaz. Jako stavitel si vede velice dobře."
"Takže jeho práce na kapli byla úspěšná?"

"Mimořádně. Nyní spolu s Kameňákem pracuje na katedrále. Kameňák už se teď vůbec nezmenšuje. Je nadšený, že může pracovat s lidmi a dělat si nové přátele. Všichni ho mají rádi."
Tahle novina Kedrigerna skutečně udivila. "Opravdu? Já vím, že je Kameňák přátelský, ale při plné velikosti je jeho vzhled poněkud... hrozivý."
Jaquinta se usmála. "Myslím, že už je to s ním trochu lepší. Vlastně by se dalo říct, že Kameňák vypadá svým drsným způsobem docela přitažlivě. Jeden můj přítel mu pomohl a s výsledkem jsou oba mimořádně spokojení."
"Nejmenoval se ten tvůj přítel náhodou Meribar?"
"Jmenoval. Ve svém oboru je skutečně dobrý."
"Je to zvláštní muž. Je čaroděj?"
Jaquinta chvíli přemýšlela, pak nejistě pokrčila rameny. "To vlastně nikdo neví. Je prostě Meribar. To je všechno, co se o něm dá říct. Je to můj starý přítel a jsem ráda, že jsi měl příležitost setkat se s ním a vidět výsledky jeho práce."
"Na své výpravě jsem potkal mnoho zajímavých lidí. Meribara, Enselise. Olryxe, Vlenka..."
"Nezapomínej na všechny ty rodiny a poutníky, mnicha a sedláky. Ti se také počítají. A ten nepříjemný dav, se kterým ses setkal v hostinci," řekla a při tom se na něj dívala pobaveným, vědoucím pohledem. "A pak je tu Orizel, Halian a Grinzil a jejich děti."
Kedrigern vzhlédl. "To ty jsi zařídila, abych se setkal se všemi těmi lidmi?"
"Drahý chlapče, přišel jsi ke mně, aby ses něco naučil. Když jsem zjistila, že jsi celé ty roky žil sám v jeskyni, bylo mi jasné, že musíš jít do světa a setkávat se s lidmi, s dobrými i zlými, moudrými i hloupými. Nebyly to znalosti magie, co ti chybělo. Už tehdy jsi věděl většinu toho, co víš dnes, ale aby ses mohl opět pokusit spojit se se svými rodiči, potřeboval jsi zkušenosti. Nyní jsi připraven tak, jak je to jen možné."
"Enselis říkal něco podobného."
"Pak se raději vydej na cestu domů co nejdříve. Hoříš touhou odhalit pravdu o svých rodičích a máš na to všechny potřebné znalosti. Nechceš přece promeškat nejvhodnější okamžik."
"Jsem už skutečně připravený?"
"Dost připravený. Nyní je ten správný čas. Víš, člověk může být i příliš připravený."
Kedrigern si tím sice nebyl nijak jist, ale s Jaquintou se přít nechtěl.
Odešel příštího dne. Sklittimachus mu zabalil jídlo na několik dní, a to se mu spolu s knihami, které dostal od Enselise, brzy proneslo. Bezedný měšec by se mu nyní velice hodil.
Jaquinta ale žádný neměla, aby mu jej nabídla, a proto ho ani nechtěla zatěžovat dalšími objemnými dary na rozloučenou. Místo toho jen zaklela jeho boty pro bezpečnou a pohodlnou chůzi, kolem krku mu uvázala kouzelný šál, který jej měl chránit před vedrem i chladem - podle potřeby - stejně jako před deštěm. Tentokrát bylo jejich loučení krátké. Poslední Jaquintina slova k němu zněla: "Nezapomínej na Ferga a červího krále. A brzy mě zase navštiv."
Podmínky pro cestování byly naštěstí skvělé a zloději, lupiči a briganti provozovali svou živnost zrovna někde jinde. Kedrigern se cestou setkal jen s málo lidmi a nikdo z nich nebyl tak zajímavý jako ti, se kterými se potkal když hledal Jaquintu. Nedostatku dobrodružných zážitků nebo podnětné společnosti nijak nelitoval. Měl toho hodně, o čem musel přemýšlet a netoužil po žádných zdrženích, komplikacích nebo potížích jež by oddálily jeho návrat domů. Ze všeho nejvíce se chtěl vrátit do Tarryho jeskyně tak rychle, jak jen to bylo možné, a pak se rovnou pustit do pátrání po identitě svých rodičů, které byl tentokrát odhodlán dovést až do konce.
Jeskyni našel přesně v takovém stavu, v jakém ji před mnoha lety zanechal. Ochranné kouzlo účinkovalo bezvadně. Dokonce ani vrstva prachu nenasvědčovala, jak dlouhý čas mezitím uplynul. Bylo dobré zase se moci procházet z místnosti do místnosti, brát do ruky známé předměty, sedět ve známých křeslech a vidět známé knihy na jejich obvyklých místech na policích. Jaquinta i Enselis byli skvělí hostitelé, ale pocitu být zase doma se nic vyrovnat nemohlo.
Ačkoliv toužil pustit se do práce okamžitě, přinutil se Kedrigern nejprve pořádně se vyspat, aby byl na nadcházející úkol plně bdělý a odpočatý. V tom, co se chystal podniknout, si nemohl dovolit udělat nějakou chybu.
Následujícího rána začal připravovat zaklínadlo. Tentokrát šlo všechno rychle a hladce. Žádná zdržení, žádná vyrušení, žádné hlasy shůry, které by mu oznamovaly, že informace pro něj není dostupná. Když prohlásil: "Chci mluvit se svými pravými rodiči," ozvalo se opět svištění mrazivých větrů, které vanou mezi světy, ale tentokrát mu připomněly spíše podzimní závan unášející suché listí a prach ulicemi nějakého velkého opuštěného města. Po nich následovalo dlouhé ticho. Konečně se ozvaly tiché, nesmírně vzdálené hlasy:
"Věděl jsem, že to zkusí znovu. Nevzdá se, dokud se všechno nedozví. Je to hodný chlapec," řekl mužský hlas.
"Je stejný jako jeho otec," dodal ženský hlas.
"Je lepší, než jsem já kdy byl. Už teď je stejně dobrý jako jeho dědeček."
"Mami! Tati! Mluvte se mnou!" zvolal Kedrigern. "Povězte mi, kdo jste a kdo jsem doopravdy já! Ukažte se mi!"
"Co budeme dělat? Je tak odhodlaný. Nikdy se nevzdá," povzdechla si žena a v jejím hlase neomylně zaznívaly obavy.
"Máš pravdu, mami. Nedbám na žádné hrozby. Budu pátrat tak dlouho, dokud se nedozvím pravdu," vykřikl Kedrigern.
"Náš syn je tak statečný."
"Statečnější, než sám ví, má drahá. Kéž bychom mu mohli říct, jak jsme na něj hrdí. Ale kdybychom mu pověděli jediné slovo, víš, co by se stalo," opáčil muž.
"To je mi jedno! Já to chci vědět," zavolal na ně Kedrigern. Skutečnost, že slyšel hlasy rodičů tak zřetelné mluvit o něm, ale ne k němu, jej přiváděla k šílenství.
"Nesmíme s ním mluvit. Ale skutečně nemůžeme podniknout vůbec nic?"
"Nic. Pro jeho vlastní bezpečnost nesmíme udělat vůbec nic, nikdy. Ale to neznamená, že se nemůže dozvědět pravdu."
Zatímco tohle říkal, mužský hlas slábl. Jeho poslední slovo už bylo pouhé vzdálené a stěží slyšitelné zašeptání. Pak se

znovu ozvalo svištění mrazivého větru a po něm následovalo ticho. Zaklínadlo bylo zlomeno a Kedrigern stál sám ve své pracovně.
Stále byl rozhodnut dozvědět se pravdu o svých rodičích, ale teď byl zmatený mnohem více než předtím. Toho dne bděl pozdě do noci ponořený v myšlenkách a pokoušel se vybavit si každé slovo, které od nich slyšel, zapamatovat si je a odhalit jejich pravý význam.
Je stejný jako jeho otec.
Je lepší, než jsem já kdy byl.
Je tak odhodlaný.
Náš syn je tak statečný.
To všechno byla uklidňující slova, ale bylo jich příliš málo. Mnoho zůstalo nevysloveno, jedna věc však byla jistá: nějaká závažná přísaha jim bránila, aby s ním komunikovali, a ať už byl trest za její porušení jakýkoliv, padl by na hlavu jejich syna. Kedrigern by rád riskoval následky, ale bylo jasné, že oni, jeho rodiče by své dítě nikdy neohrozili. Právě jejich láska jim bránila se s ním spojit. Byla by to beznadějná situace, nebýt posledních slov Kedrigernova otce: ta naznačovala řešení, nějaké východisko obsahující příslib odhalení, aniž by byly porušeny podmínky závazku. Vzbuzovaly naději, jakkoliv byla neurčitá a vzdálená.
Za těchto okolností by bylo nejen nemoudré, ale i vyloženě kruté pokračovat v pátrání. Podařilo se mu dát o sobě vědět a to byl dobrý začátek, avšak odpověď, ve kterou doufal a o jejíž získání tak dlouho usiloval, mu pořád zůstávala utajena. Nyní mohl jen čekat, co se přihodí dál.
Tu noc spal špatně a příštího rána se vzbudil brzy a neodpočatý. Po lehké, ale přiměřené snídani, jejíž chuť stěží vnímal, se rozhodl blíže prozkoumat knihy, jež mu daroval Enselis a pak si vypracovat studijní plán na následující období.
Na práci se však nedokázal soustředit. Stále musel myslet na své rodiče. Oni byli někde tam venku a on byl tady, věděli o sobě navzájem a přesto spolu nemohli mluvit přes bariéru času, prostoru a magie. Cítil se bezmocný. Jeho sebevědomí jej opustilo a propadl zoufalství. K čemu byly dobré všechny oběti, roky studia, noci strávené nad starými zaprášenými knihami, pokud mu magie nedokáže pomoci v tom, po čem touží nejvíce? Lepší by byl krátký a jednoduchý život mezi obyčejnými lidmi; žádná zaklínadla ani odeklínadla, žádné bláznivé a nebezpečné výpravy, jenom každodenní život. Domov, žena, děti, chození do práce, sousedé, se kterými by si mohl popovídat a na konci každého dne zasloužený odpočinek.
Následujícího rána se probudil do hezkého dne a jelikož mohl přemítat stejně dobře venku jako v jeskyni, vzal své rybářské náčiní a šel si ulovit rybu k obědu. Jak tak seděl v ranním sluníčku na břehu řeky, nálada se mu začala zlepšovat. Do mozku se mu vkrádaly nové myšlenky, které brzy zastínily ty z předchozího dne. Jistě, obyčejný klidný život má mnoho výhod, ale čím déle o něm člověk přemýšlel, tím méně lákavý mu připadal - zvláště v porovnání se životem čaroděje. Oba světy měly svůj příděl zklamání. Jakkoliv mu jeho neúspěch v navázání kontaktu s rodiči připadal depresivní, proti zklamáním všedního života nebyl ničím. Vesničané přicházeli o svou sklizeň, válečníci prohrávali bitvy, králové ztráceli svá království. Láska nedošla vždycky naplnění, manželství nebývalo pokaždé šťastné a i děti se často nevydařily. Práce mohla být nudná. Každý rok stejná dřina, bez ohledu na to jestli na poli nebo v paláci, ubíjí ducha a dokáže člověka zlomit.
Zato čarodějnický život rozhodně nudný není a nezdálo se, že by se to v tomto směru mělo v budoucnosti nějak změnit. On sám byl živoucím důkazem. Sotva s čarováním začal - byl prakticky ještě učeň - a už měl na kontě tolik vzrušujících zážitků a zkušeností. Letěl na drakovi, putoval s polepšeným démonem, čelil mocnému černokněžníkovi a porazil ho složitým zaklínadlem, překročil hory a moře pomocí tří a půl mílových bot, rozmlouval s ptáky a zvířaty, přátelil se s mistry nejvyššího umění - a to jeho kariéra teprve začínala. Před sebou měl staletí dobrodružství: cestování na neznámá a mnohdy i nepředstavitelná místa, společnost fascinujících lidí a jiných tvorů, nové vědomosti a znalosti. A co bylo nejlepší, to vše sloužilo vznešenému cíli, protože teď byl pevně rozhodnut stát se mistrem odeklínadel a protikouzel, člověkem, který napravuje dílo zla a pomáhá těm, kterým nějak ublížila magie. Jak ho jen mohlo napadnout, že by se od tak vznešeného cíle odvrátil?
Vstal, protáhl se a nahlas se zasmál. Bylo od něj pošetilé, že pochyboval o správnosti své volby - zvlášť když o něm jeho otec řekl, že je 'lepší, než on sám kdy byl'. Situace si žádala trpělivost, nikoliv zoufalství a trudnomyslnost. Jeho vyhlídky nebyly ani zdaleka tak špatné. Část toho, co si předsevzal, už dokázal. Jen by si přál, aby věděl, co znamenala poslední, mučivě mnohoznačná slova jeho otce: "Ale to neznamená, že se nemůže dozvědět pravdu." Mohl jen doufat, že pochopí časem. Buď trpělivý, přesvědčoval sám sebe. A tak, smířený se světem, se pohodlně usadil na břehu, zády se opřel o mohutný dub a soustředil se na chytání ryb.
Jako by se mu s dobrou náladou vrátilo i štěstí - sotva nahodil udici, chytil se mu na ni tučný okoun. Brzy vylovil ještě jednoho. Protože nechtěl být chamtivý, odložil na čas prut stranou a pohodlně se uvelebil do trávy, aby s pohledem upřeným do vody přemýšlel o příjemných a nekonfliktních věcech. Byl naprosto uvolněný a spokojený s celým světem, když tu zahlédl postavu, která k němu kráčela směrem od cesty. Další šťastná náhoda, pomyslel si. Jen velice málo poutníků tudy chodilo - ve zvlášť rušných letech možná dva nebo tři - a každému z nich se dostalo mnohem lepšího přijetí, než bylo obvyklé. I tentokrát byl Kedrigern připraven poutníka přivítat a užít si jeho společnosti.
Ukázalo se, že se jedná o velice starého muže. Do obličeje mu nebylo vidět, protože na ochranu před sluncem nosil klobouk se širokou obrubou, ale dlouhý bílý vous, který mu sahal skoro až ke kolenům, jasně svědčil o jeho pokročilém věku. Pomaloučku došel podél řeky až k místu, kde seděl Kedrigern, a tam se zastavil.
"Dobrý den, mladý muži," řekl tichým, příjemným hlasem. "Doufám, že ti moje přítomnost není na obtíž."
"Vůbec ne, poutníče. Posaďte se a chvíli si odpočiňte. Ve stínu je vcelku příjemně."
"Děkuji," odpověděl starý muž a velice opatrně se posadil pod starý dub. Pak si natáhl nohy do trávy a hlasitě si

vzdychl úlevou.
"V té lahvi je čistá chladná voda," řekl Kedrigern a ukázal na kameninovou láhev, která ležela starci na dosah.
"Jsi velice laskavý. Hrdlo mám docela vyschlé. Musím se o ně dobře starat, protože je to můj nejcennější majetek, ale podél cesty teče jen málo potůčků."
"To máte pravdu. Vy jste pěvec? Nebo řečník?"
"Jsem vypravěč příběhů," odpověděl stařec.
"Pak jste dvojnásob vítán. Příběhy, to je moje. Jsou skvělé," řekl Kedrigern. Po chvíli dodal: "Chytil jsem dva hezké okouny. Mám tady kousek chleba a jablka na tamtom stromě zrovna zrají. Najíte se se mnou a budete mi pak vyprávět nějaký příběh?"
"Velice rád přijmu tvoje pozvání, mladý muži a nikdy nevynechám příležitost procvičit se před uznalým posluchačem. Ale i ty musíš vyprávět nějaký příběh."
Kedrigern očistil ryby a připravil oheň. Pak zašel k jabloni a utrhl čtyři zralá jablka, z mošny vytáhl chléb a prostřel v trávě k skromnému jídlu. On i jeho host jedli pomalu a vychutnávali každé sousto. Když už nic nezbylo, přinesl Kedrigern z jeskyně ještě džbán vychlazeného moštu a pak se oba usadili do stínu, aby si vyprávěli. Kedrigern, jako hostitel, začal první. Rozhodl se, že starci poví příběh o Fergovi a červím králi.
"Krásná legenda," pochvaloval si starý muž, když Kedrigern skončil. "A ještě jsem ji neznal. Už jsem slyšel příběhy o kouzelných labutích, ropuchách, orlech, havranech, oslech, skřivánčích, hadech, husách, rybách, psech, kočkách, králících, myších, vlcích, liškách a medvědech, ale o červovi ještě ne. Vlastně jsem ani netušil, že červi mají krále. Skoro se k takové nevědomosti stydím přiznat. Když dovolíš, budu tu legendu vyprávět zase jiným."
"Beze všeho. A teď je řada s vyprávěním zase na vás," vyzval starce Kedrigern. "O čem to bude?"
Starý muž nepřemýšlel ani okamžik a řekl: "Povím ti příběh o moudrém Bílém čaroději."
"Už jsem slyšel vypravovat o jeho posledním zaklínadle."
"To je taky slavný a velice často vypravovaný příběh. Ale příběh, který se ti chystám vyprávět, ještě nikdy vyprávěn nebyl a už ani nikdy nebude. Ty budeš jediný, kdo jej kdy uslyší."
Kedrigern se usmál. Tohle byla stará vypravěčská báchorka a on jí nevěřil ani na okamžik. Žádný vypravěč nepromarní dobrý příběh tím, že by jej vyprávěl jen jednou. Naopak, čím je lepší, tím častěji ho opakuje, a zároveň zdokonaluje, pracuje na něm a vylepšuje ho, tu a tam něco přidá nebo pozmění, předem si nacvičí každé gesto, promyslí si každou odmlku, propracuje intonaci i dikci, dobrá slova mění za lepší a kdyby to bylo možné, vyměnil by lepší za dokonalá.
"Ty se usmíváš. Nevěříš mi," řekl stařec. Jeho hlas zněl klidně a vůbec ne uraženě.
"Dobrý vypravěč nevypráví žádný příběh jenom jednou."
"Ale já nejsem obyčejný vypravěč. Moje příběhy mají být vyprávěny jen jednou, určitým lidem, v předem stanoveném čase a na předem stanoveném místě. Nikdy se neopakují. Ty jsi ten, kdo má slyšet právě tento příběh a pouze dnes je doba, kdy může být vypovězen. Proto poslouchej velice pozorně."
Kedrigern zjistil, že jej mužovy způsoby fascinují, stejně jako jeho slova. Natáhl si nohy, složil si ruce na břiše, přivřel oči a poslouchal jako poslouchá dítě pohádku před spaním příběh, který se nazýval:

PŘÍBĚH SYNA BÍLÉHO ČARODĚJE

Všem je známo, že v rodině stejně požehnané štěstím jako stíhané prokletím se narodila sedmerčata a všech sedm dětí - stejně jako jejich starší bratr - se stalo mocnými mágy. Přestože je život tohoto nejstaršího bratra zahalen až do chvíle posledního střetu tajemstvím, ví se, že jej zasvětil pomstě namířené proti svým sourozencům, jež vždycky považoval za šťastnější než byl on sám. Málo se ví i o mládí ostatních bratrů a sester. Příběh, který teď budu vyprávět, je o nejmladším z nich - nejmladším o pouhých několik minut - a pojednává o tom, co bylo, než získal svou moc a titul Bílý čaroděj. Je také o jeho synovi. Poslouchej dobře, protože ještě nikdy vypravován nebyl a nikdy už vypravován nebude.
Bylo to zdravé dítě, silné a zdatné - a psychicky bylo obdařeno stejně štědře jako fyzicky. Ať už se učil novému jazyku nebo jak vyrobit podkovu, všechno lehce a rychle zvládl. Přesto nebyl nikdy pyšný nebo přezíravý vůči ostatním. Všichni lidé v jeho malé vesnici ho respektovali a obdivovali, všechny mladé ženy na něj pohlížely se zalíbením. On sám si obzvlášť oblíbil jednu z dívek a už od dětství trávil hodně času v její společnosti.
Když mu bylo sedmnáct, oženil se s tou krásnou vesnickou dívkou. Tehdy ještě ani on ani jeho bratři a sestry netušili, jaké poslání je čeká. Po určitý čas byli mladí manželé velice šťastní. Do roka se jim narodil chlapeček. Dítě bylo stejně silné, zdravé a hezké jako jeho rodiče a ti je velice milovali.
O rok později žena opět slehla, ale když se přiblížil den porodu, všechno se vyvíjelo jinak, než při jejich prvním dítěti. Žena dlouho trpěla a s každým vydechnutím byla slabší a slabší. Pozdě v noci pak porodila mrtvou holčičku. Matka vzala svou dceru do náručí, políbila ji, podala ji manželovi a vydechla naposled.
Manžel byl zoufalý žalem. Když byla jeho žena i dítě pohřbeni, vrátil se do svého domu. Přestal se stýkat se svou rodinou, s přáteli a se sousedy, nevycházel ven a o samotě truchlil. Časem to došlo tak daleko, že se lidé začali bát o jeho zdravý rozum i o jeho život, ale nikdo si ho netroufl vyrušovat.
Třetí noci jeho smutku přišel do vesnice cizinec. Muž oděný v tmavém hávu, s holí, která na konci slabě zářila, nepromluvil s nikým ani slovo a zamířil přímo do domu smutku. Ačkoliv byly dveře zavřené a zatarasené proti všem utišitelům a kondolentům, stačilo, aby se jich dotkl holí a samy se před ním otevřely. Muž vešel a znovu za sebou zavřel.
Zevlouni, kteří se shromáždili venku, se nestačili divit. Z domu se však nic neozývalo. Příštího rána byly dveře otevřené dokořán a dům byl prázdný. Nikdo neviděl, že by cizinec, pozůstalý manžel nebo jeho dítě vyšli z domu a

nikdo z vesnice už je víckrát nespatřil.
Osud muže je dobře známý: o mnoho let později jej začali nazývat Bílý čaroděj. Jméno cizince se nedochovalo: jestli to byl pouhý posel, mistr, který si přišel pro svého žáka, aby jej zasvětil do tajů nejvyššího umění, nebo někdo jiný, není pro náš příběh důležité. Příběh, který můžeš slyšet jen ty, vypráví o osudu onoho dítěte.

"Proč právě já?" zeptal se Kedrigern.
"Protože tak bylo určeno a protože jsem přišel zdaleka, abych ti ho řekl. Ovšem jestli nemáš zájem-"
"Pokračujte," řekl rychle Kedrigern.

Syn toho, který byl později nazýván Bílým čarodějem, nebyl obyčejné dítě. Ačkoliv to ještě nevěděl ani jeho otec, byl to sedmý syn sedmého syna sedmého syna sedmého syna."

"Ale vždyť to není pravda," skočil starci do řeči Kedrigern. "Bílý čaroděj byl přece teprve pátý syn svých rodičů."
"Přesně tohle si mysleli všichni. Ale můj příběh je pravdivý jak se brzy přesvědčíš sám, když mě konečně přestaneš přerušovat," řekl vypravěč příběhů.

Mezi narozením prvního syna a sedmerčat porodila jejich matka ještě dva chlapečky, ale oba zemřeli hned po narození. Rodiče, kteří se báli, že je stihla nějaká kletba, děti tajně pohřbili a nikomu o nich neřekli. Když se jim pak narodilo sedm zdravých holčiček a chlapců najednou, považovali to za zázrak, který jim má vynahradit předchozí neštěstí, a tajemství mrtvých dětí si s sebou vzali do hrobu. Proto byl Bílý čaroděj, čtvrtý syn mezi sedmi, ve skutečnosti sedmý syn svých rodičů.
Jeho dítě vyrůstalo ve vzdálené zemi u někoho, kdo dobře věděl o jeho potenciálních schopnostech. Byl to osamělý život: neměl žádné přátele kromě svého mistra a jednoho sluhy, žádné kamarády, se kterými by si mohl hrát, jen knihy na policích svého pěstouna. Číst se naučil dřív, než byl vůbec schopen některé z knih uzvednout. Jeho nadání bylo patrné už v dětském věku a jak míjely roky, desetiletí a staletí, začal svým uměním udivovat dokonce i svého mistra. Nikdy se nedozvěděl, že jeho otcem byl Bílý čaroděj a ačkoliv slyšel o jeho skutcích stejně jako o činech jeho sourozenců, nikdy ho nenapadlo, že je s nimi nějak příbuzensky spjat. Když jeho otec zemřel při posledním střetu s pomsty chtivým nejstarším bratrem - s tím, který se mstil sedmerčatům za všechno, o co jej podle něj svým narozením připravila - stal se nejmocnějším žijícím čarodějem on.
Jeho znalosti byly obrovské, ale jeho zkušenosti s lidmi velmi omezené. Byl zvyklý na samotu a poklidnému studiu dával přednost před ruchem světa venku. Svou obrovskou moc užíval jen zřídka. Nikdy nejednal ve spěchu, ale pokaždé, když se odhodlal zasáhnout, dal jeho čin vzniknout nové legendě.
Jednou v zimě dostal poselství od vladaře malého knížectví, které obsahovalo prosbu o pomoc. Budu jej nazývat třeba kníže Remell, přestože se tak nejmenoval. Jeho panství bylo napadeno mocným králem, barbarským válečníkem, kterého budu nazývat Narchee a jehož ozbrojené síly nejenže několikanásobně převyšovaly Remellova vojska, ale navíc jim pomáhala zlá magie. Remellův čaroděj jí nedokázal čelit a jeho žena a nejmladší syn už jí padli za oběť; smrtelné nebezpečí teď hrozilo všem jeho poddaným, ale zejména Remellově dceři, po které Narchee velmi toužil.
Syn Bílého čaroděje nemohl prosbu odmítnout. Putoval do Remellova hradu a tam se setkal s jeho dcerou. Byla mladá, půvabná a stejně tak moudrá a dobrá, takže nebylo divu, že se do ní zamiloval dřív, než s ní stačil promluvit jediného slova. Dlouhá léta studia mu náhle připadala jako roky osamění a pochopil, že nikdy nebude šťastný, pokud po jeho boku nebude stát tato žena. Pohled jejích očí mu prozradil, že o něm smýšlí stejně. Jeho magie byla tak silná, že i po mnoha staletích života pořád vypadal jako mladík v plné síle. Princezně se líbil a svou dobrotou si získal její srdce úplně.
Veden povinností i láskou, vrhl se neprodleně do boje proti Narcheeovi a jeho magickým spojencům. Remellův čaroděj mu nabídl pomoc a vždy stál po jeho boku. Boj byl dlouhý a krutý, a syn Bílého čaroděje brzy vyčerpal všechny své magické rezervy. Přesto se mu podařilo zahnat na útěk královo vojsko a úspěšně čelil všem jeho zaklínadlům. Když poslové donesli zprávy, že se Narchee dal na ústup, objal princeznu a pak se zcela vyčerpaný zhroutil. Kdyby jej Remellův čaroděj včas nezachytil, klesl by na podlahu.
Příští den strávil hlubokým spánkem. Jakmile se probudil, zjistil, že se nachází v malé komůrce ve věži. Po jeho boku seděla princezna, ve tváři bledá a vyděšená. Za stěnou z modrých plamenů uviděl Remellova dvorního čaroděje. Když uviděl, že se syn Bílého čaroděje pohnul, ukázal na něj a zvolal: "Teď zaplatíš i ty! Remell už mou pomstu okusil a ty jsi další na řadě. Potom doručím tuto ženu Narcheeovi a obdržím od něj odměnu!"
Syn Bílého čaroděje byl stále ještě zesláblý a nechápal, co se to vlastně děje. "Narchee odtáhl," zachroptěl. "Byl poražen."
"Narchee se stáhl a vrátil se, zatímco jsi spal. To byla součást plánu, který jsem vymyslel já, abych mu zajistil vítězství a sobě pomstu."
"Za co se mi chceš mstít?"
"Ukradl jsi mi místo a čest. Kvůli tobě se mi všichni smějí. Remell mě odkopl, jako bych byl pouhý učeň, a bezpečí království vložil do tvých rukou. Už za to zaplatil a velice brzy zaplatíš i ty."
"Mluví pravdu," řekla dívka, která vyděšeně tiskla jeho ruku. "Viděla jsem, jak probodl mého otce."
"Patřilo mu to za to, co mi provedl. Narchee se svými muži obsadil palác. Všichni obránci už padli pod meči jeho vojáků. Namáhal ses úplně zbytečně."
"Je to pravda?" otázal se syn Bílého čaroděje princezny.
Dívka přikývla. "My dva jsme jediní, kdo zůstal naživu."

"Jak jsem mohl něco takového prospat?"
Čaroděj se zasmál. "Tvoje magie není zárukou proti uspávacímu nápoji. Bylo mi ctí, že jsem ti mohl pomáhat." Zvenčí k nim dolehl hluk a čaroděj se zasmál znovu. "Dobyvatel si jde pro svou odměnu," řekl.
"Je to pravda? Opravdu jsou všichni mrtví?" zeptal se syn Bílého čaroděje dívky.
"Ano. Donutil mne, abych se na to dívala z okna věže."
"Pak musíme uprchnout. Mám dost sil, abych nás odsud dostal. Drž se mě pevně za ruku."
Z posledních sil vyřkl slova zaklínadla, které je v jediném okamžiku přeneslo stěnou plamenů i zdí na okraj Remellova knížectví. Potom zůstal docela bezmocný. Noc a následující den strávili v lese, pak došli do nedalekého údolí a tam si postavili chatrč, ve které zůstali dokud se čarodějovy fyzické síly neobnovily. O svou magii se už nestaral - málo užitku přinesla těm, které miloval - ponechal si z ní jen tolik, aby se udržel naživu a dokázal ochránit sebe i svou milovanou. Dívka s lehkým srdcem oželela knížectví - po smrti celé její rodiny jí vratká moc spojená s titulem nijak nelákala. Měli jeden druhého a to jim stačilo.
Léta plynula a časem se k nim začaly donášet zprávy, že Narcheeovi muži pořádají nájezdy na okolní samoty a statky. Zdálo se, že tyto drobné výpady mají pouze šířit strach mezi lidem a upevnit královu moc, a oba mladí lidé se ve svém malém domku cítili naprosto v bezpečí.
Když se jim narodil syn, začala se princezna obávat o jeho bezpečí. Proto si brzy nato sbalili veškerý svůj majetek a opustili údolí. Jen schovávat se už nestačilo. Bylo třeba obnovit boj proti Narcheeovi. Věž, kde syn Bílého čaroděje dříve bydlel, bylo bezpečné útočiště. Jakmile se dostane tam, mezi své knihy, bude moci pracovat na obnově své magické moci pro boj s nepřítelem.
Dva dny putovali bezpečně po prázdných cestách a vyhýbali se setkání s lidmi. Třetího dne, zrovna když vyšli na vrchol kopce, před sebou uviděli oblak prachu a krátce nato i oddíl jezdců na koních, kteří se hnali přímo k nim. Když se ohlédli, uviděli druhý oddíl, jenž k nim mířil zezadu. Brzy rozeznali i Narcheeovy korouhve.
O útěk už nemělo smysl se pokoušet. Byli obklíčeni. Vršek, na němž stáli, spadal po obou stranách v kamenitých srázech, po kterých se koně mohli pohybovat jen pomalu. Na druhé straně se tam nebylo kde ukrýt a jezdci je mohli sledovat zdaleka.
"Náš syn. Musíme zachránit našeho syna," zvolala princezna.
"Znám způsob, jak to udělat. Ale znamená to, že jej musíme ztratit, abychom jej zachránili."
"Jak to myslíš?"
"Existuje zaklínadlo, které ho přenese do bezpečí. Přemístí ho daleko z tohoto místa a času, ale my už ho víckrát neuvidíme. Pokud bychom se ho pokusili nalézt, vrátí se zase sem, do tohoto okamžiku."
"A co my?"
"Budeme se muset spolehnout na štěstí. Moje magie je tak vyčerpaná, že dokážu udělat už jen tohle poslední zaklínadlo."
Princezna si sundala z krku medailónek a dala ho dítěti do ručky. Pak pozvedla košík, ve kterém leželo: "Zachraň ho!" Její manžel přidal do košíku měšec s jejich malým pokladem, padesáti zlatými mincemi, přetáhl přes něj přikrývku a rychle pronesl slova zaklínadla. Zaburácel hrom, zafoukal vítr a košík byl pryč.
"A teď dolů! Rychle!" křikl na svou ženu.
Seskočili z koní a vzali se za ruce. Pak se rozběhli dolů svahem a vyhýbali se kamenům, které byly příliš malé na to, aby se za ně mohli schovat, ale příliš velké pro rychlý běh. První šípy je dostihly sotva uběhli dvacet kroků a přeletěly jim těsně nad hlavou. Tím se lučištníci zastřílelí a v několika příštích okamžicích bylo po všem. Smrt obou manželů byla rychlá a milosrdná a končí jí i náš příběh.

Kedrigern teď seděl vzpřímeně, nohama si objímal kolena a pozorně naslouchal každému vypravěčově slovu. "A co dítě?" otázal se, když starý muž skončil.
"Jeho osud je nejistý."
Kedrigern upřel na muže pátravý pohled. "Nenašli je náhodou ráno po Svatojánské noci ve vílím kruhu? Byl na jeho peřince erb? A byla každá z padesáti mincí, které mu rodiče nechali, jiná? Pocházely ze všech království světa?"
"Všechno tohle je docela možné," odpověděl vypravěč příběhů a vstal.
Kedrigern vyskočil na nohy. "Vyprávěl jsi mi příběh o mých rodičích a o tom, jak jsem se sem dostal!"
"Vyprávěl jsem příběh, který jsem vyprávět měl. A ty jsi slyšel příběh, který jsi měl slyšet. Víc ti říct nemohu."
"Kdo jsi? Kdo tě poslal?" Když starý muž neodpověděl, Kedrigern ucouvl, zakryl si obličej rukama a zvolal: "Ne, ne! Nesmím se ptát. Víc už mi říct nemůžeš. Velice ti děkuji za všechno, co jsi mi odhalil."
"Neodhalil jsem nic. Jenom jsem vyprávěl příběh, nic víc."
"A já jej nikdy nezapomenu."
Vypravěč příběhů pozvedl ruce a udělal jimi pohyb, jako by odmetal pavučiny. "Zapomeneš," řekl tiše.

Šestnáct
Rozhodnutí

Kedrigern se probudil až pozdě odpoledne. Zívl a protáhl se, podrbal se zády o kmen dubu, znovu zívl a pak vstal. Zívl potřetí a protřel si oči. Další nevýhoda cestování: člověk se vždycky vrátí z cest hrozně vyčerpaný, dokonce i když celou noc prospí. Odpolední zdřímnutí by bylo vcelku příjemné, kdyby neměl nic lepšího na práci, ale v jeho situaci to bylo krajné nezodpovědné. V žádném případě nesmím zlenivět, řekl si. Na to jsem příliš zaměstnaný člověk.
Rozhlédl se po rybách, které ulovil. Dva hezcí tuční okouni budou skvělou pochoutkou. Jenomže všechno, co našel, byly ohryzky od jablek, hromádka chlebových drobků, rybí kosti a zbytky ohniště. Zmateně potřásl hlavou. Vůbec si

nevzpomínal, že by jedl. Vlastně si byl jistý, že nejedl. Což by znamenalo, že zatímco spal, musel někdo přijít a sníst mu jeho oběd.
Nikdo přece nemohl být tak drzý, aby se připlížil ke spícímu muži, ukradl mu jídlo a přímo před ním si ho připravil na ohni a snědl. A přesto to někdo zjevně udělal. Jakkoliv to bylo nepravděpodobné, musel tady být vetřelec. Kedrigern, rozhodnutý přijít věci na kloub, bedlivě propátral okolí. Po záhadném návštěvníkovi nenašel ani stopy, dokonce ani stopy v trávě tu nebyly.
Stál na břehu řeky a zamyšleně hleděl do vody. Tohle bylo rozhodně velice zvláštní. Všechno nasvědčovalo tomu, že si připravil a snědl syté jídlo, dokonce si z jeskyně přinesl džbán moštu a z poloviny jej vypil a pak usnul a na všechno dokonale zapomněl. To bylo opravdu divné.
Potřásl hlavou a vydal se zpátky ke své jeskyni. Měl před sebou ještě spoustu práce: musel si připravit studijní plán na nejbližší týdny, provést inspekci jeskyně, nahlédnout do některých knih a uvařit si večeři, i když zatím neměl vůbec hlad. Na okamžik se zarazil, jak se mu hlavou mihl prchavý pocit, že měl udělat ještě něco jiného, ale pocit zmizel tak rychle, jako přišel. Kráčel dál a přitom se usmíval, protože si vzpomněl, jak byl kdysi přímo posedlý touhou dozvědět se pravdu o svých rodičích. Tehdy byl dokonce tak pošetilý, že kvůli tomu zanedbával všechno ostatní. Ztřeštěnost mládí, řekl si v duchu. Byl docela rád, že už z toho vyrostl a naučil se přijímat pravdu takovou, jaká byla. Byl nalezenec. Možná se nikdy nedozví, kdo byli jeho skuteční rodiče, s tím se nedalo nic dělat - byla to skutečnost ale nic, za co by se měl stydět, z čeho by se měl obviňovat nebo nad čím by se měl trápit.
Jakoby podvědomě však věděl, že jeho matka byla princezna a otec čaroděj. Netušil sice, jak to ví, ale věděl to naprosto jistě. A to stačilo.

KONEC